

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

172.

Indbydelseskrift

til

den offentlige Examen

Helsingøers lærde Skole.

Kjøbenhavn 1831.

Trykt hos Andreas Seidelin,
Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Afsløbing Athedralskole.

Digte fra Oldtiden,

oversatte og oplyste

ved

S. Meisling,

Doctor i Phil. Professor og Rector for Helsingørs lærde Skole.

---

1. De homeriske Hymner.
2. Hercules' Skjold; et Fragment af Hesiodisk Digtning.

Kjøbenhavn 1831.

Trykt hos Andreas Seidelin,

Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Homerske Hymner.

I. Til den deliske Apollo.

Mindes, men ikke forglemme, jeg bør den Nammer, Apollo,
Hvem, naar han træder i Krónion's Borg, selv Guderne frygte;
Ja, naar han triner dem nær, eller spænder den herlige Bue,
Fare de hurtigen op og forlade med eet deres Pladser.

5 Leto alene forbliver i Noe ved den lynende Guddrot;
Tager hans Bue, samt spænder den af, og lukker hans Rogger.
Haver hun taget den bort med sin Haand fra de kraftige Skuldre,
Hænger hun Buen igjen ved Faderens Side paa Søilens
Spidsen af Guld, og fører ham selv til det statlige Sæde.

10 Derpaa i Kruset af Guld hans Fader bereder ham Nectar,
Drifkende Wetlingen til; hvorefter de øvrige Guder
Sætte sig ned. Hun fryder sig ret, den ærværdige Leto,
Saasom hun fødte den kraftige Søn, som er Mester i Bue.

Leto, Betsignede, hil! du har født uforlignelig Afkom,
15 Artemis, glad ved sin Vil, og den kraftige Hersker, Apollo,
Hiin paa Ortygia's Øe, paa det stenige Delos den Anden,
Støttende dig til det mægtige Bjerg og de cynthiske Høie,
Nær ved Palmen, der skyder sig op ved Inopi Flodstrøm.

Siig: hvorledes besynger jeg dig, du herlige Sangstof?
20 Du er jo den, som erlanged ved Lod baade Toner og Sange
Over den quægernærende Jord og de samtlige Øer.
Fjeldenes Toppe besyngte din Noes, de kneisende Fjeldes
Luftige Lind, den bølgende Flod, der styrter i Havet,

- Stranden, som holder sig ned imod Søe, og tillige hver Søehavn.
- 25 Priser jeg, Mennefers Fryd! den Stund, du fødtes af Leto,
 Støttende sig imod Cynthus' Fjeld paa det klippige Deland,
 Hist paa Delos, som ligger i Søe? De Bølger, saa dunkle,
 Kulle jo der overalt imod Land ved de susende Vinde.
- Derfra dragende frem, du viser din Magt over Alle,
- 30 Som i Athenen har bygt deres Hjem, eller ogsaa paa Creta,
 Samt paa Ægina's De, Euboea, berømt ved sin Søefart,
 Æge, Piræia's Bye, Peparæthus, lige ved Havet,
 Thraciens Athosbjerg, samt Pelion's luftige Toppe,
 Idafjeldenes skyggende Lind, med Thraciens Samos;
- 35 Samt Autocane's kneisende Bjerg, Phocæa, med Scyros,
 Lemnus, taaget og mørk, med det venligt byggede Imbrus:
 Lesbos' herlige De, hvor Måkar bygged sig Hjemstavn;
 Chios, den yppigste De mellem Alle, som findes i Havet:
 Corycus' luftige Top, det fjeldopstigende Mimas,
- 40 Samt Ægæia's kneisende Lind og det lysende Clarus:
 Samos, dækket af Skov, Mycæle's luftige Fjeldtop;
 Ogsaa Milet, samt Cos, de meropiske Mennefers Hjemstavn,
 Cæraphus, vildt omsuset af Storm, og det stigende Enidus,
 Ogsaa Athenia's klippige De, samt Parus og Narus.
- 45 Just til saa talrige Lande hun kom, da hun gif med Apollo,
 Om der ei gaves et Sted, som vilde forunde dem Herberg.
 Alle dog svarligen bæved og skjælv. Der var Jngen, som voved,
 Om den endogsaa var frugtbar og riig, at tage mod Phoebus.
- Delos hun endelig nærmed sig til, den værdige Leto,
- 50 Og, for at spørge sig for, med Hurtighed sagde hun dette:
 "Dersom, o Delos! der fattes dig Lyst, at skjenke min Pøde,
 "Phoebus Apollo, et Hjem, eller bygge ham kosteligt Tempel,
 "Da skal der Jngen berøre dig meer, eller vise dig Ære.
 "Ikke formener jeg da, dine Lam eller Drne vil trives,
- 55 "Ei vil du perse dig Wiin, eller hæge dig talrige Værter.
 "Men, naar et Tempel du faaer til Apollo, som rammer i
 Grastrand,

- "Da ville Mennesker flokke sig der, som skulle tilhobe
 "Bringe dig Offer: usigelig Damp skal bestandigen stige,
 "Dersom du længe vil nære din Drot; og de Himmelske skulle
 60 "Styrke dig selv imod Bold, da du ei har den hyppigste Jordbund.
 Delos blev glad over saadanne Ord; hun svared og sagde:
 "Leto! et kosteligt Vætlingseskud af den mægtige Coeus!
 "Gjerne jeg vorder et Hjemstavnsted for den rammede Konning.
 "Disfelig hører jeg nu mellem samtlige Mennesker ilde,
 65 "Dog, dersom dette vil skee, da vorder jeg saare navnkundig.
 "Leto! men dog er jeg ræd for et Ord, som jeg ikke vil skjule.
 "Enkelte have fortalt, at Apollo er høist ubesindig,
 "At han vil føre det bydende Ord over samtlige Guder
 "Samt over Menneskets Slægt, som boer paa de frodige Marker.
 70 "Nu er jeg svarligen ræd i mit Sind og i Tanker tillige,
 "At, naar du bringer ham frem, for at skue det straalende Dagslys,
 "Haaeligt han vrager min De, fordi jeg er stenig af Jordbund,
 "Sparker mig bort med sin Fod, og støder mig fjernt ubi Dybet.
 "Da vil den mægtige Ose over Hovedet skylle mig hyppigt:
 75 "Selv vil han gaae til et fjernere Land, som han bedre kan lide,
 "Hvor han et Tempel kan bygge sig op, samt trævige Lunde.
 "See! da ville vel alskens Kryb og de graalige Søler
 "Bygge paa mig deres rolige Hjem, da der særdes ei Noget.
 "Dog, om en trofast Eed, Gudinde! du vilde mig sværge,
 80 "At han vil bygge sig her sit første, fortrinlige Tempel
 "Til et Orakel for Menneskers Væ, men senere bygge
 "Ogsaa hos Andre paa Jord; thi han er jo dyrket saa vide —"
 Dette hun mæled, og Leto svær ved de kraftige Guder:
 "Jorden bevidne min Eed, og den mægtige Himmel foroven,
 85 "Ogsaa forneden det stygiske Vand, som er altid betragtet
 "Mellem de salige Guder i Skye, som en Eed, der er rædsom,
 "Her skal evindeligt staae til Phoebus et dustende Alter,
 "Tempel og hellige Hegn; han ære dig meest mellem Alle!"
 Efterat Eden var nævnt, og Ordene vare fuldendte,
 90 Glæded sig Delos i Hu ved den rammede Konge, som fødtes.

- Ni Døgn pinedes alt af stigende Veer Latona.
 Mange Gudinder forsamlede sig paa Æn om hende,
 Særligt enhver af den ypperste Rang, Diøne med Æhea,
 Samt Amphitrite, med sørgende Sind, og Themis fra Jhna;
- 95 Ogsaa de Andre, paa Hera nær, med de sneehvide Arme,
 Som udi Kammeret sad hos Æhernes Samler, Kronion.
 Ene de Varslendes Hjelp, Jlitthya, hørte det ikke,
 Saasom han sad paa Olympus' Top i den lysende Guldsfye,
 Alt efter Hera's Raad, med de snehvide Arme, hvis Nidsot
- 100 Holdt hende der, da en Søn, som var stærk og tillige fortrinlig,
 Skulde nu Dagslys see ved den deiligthaarede Leto.
 Vort fra den rigtbeboede Æ de sendte nu Jris
 Efter Jlitthya selv, og loved et kosteligt Halsbaand,
 Ni Alen langt, som knyttedes fast med Sløifer af Guldtraad :
- 105 Vød hende, gjøre det skjult for den sneehvidarmede Hera,
 For at hun ikke ved Ord skulde lokke den Vandrende til sig.
 Esterat Jris, saa let som en Vind, erfarede Saadant,
 Hurtig hun iled affted, og svævede flux gjennem Rummet.
 Som hun nu kom til de Eviges Hjem, de Olympiske Toppe,
- 110 Hen mod Jlitthya vendte hun sig, som hun kaldte fra Salen
 Uden for Døren, og yttrede der med en flyvende Jilfart,
 Hvad hun i Verinde fik af de øvrige Guder i Himlen.
 Esterat saare Gudinden var rørt udi Hu og i Hjerte,
 Ginge de begge, samt ligned i Gang de frygtfomme Duer.
- 115 Dengang Jlitthya stod, de Varslendes Støtte, paa Delos,
 Var hun i Fødselen alt; Forløsningens Stund var forhaanden.
 Trindt om en Palme hun Armene slog og stemmede Knæet
 Ned mod den græsrige Eng. Da smilede Jorden forneden;
 Frem imod Lyset han foer, og Gudinderne jubled af Glæde.
- 120 Derpaa Gudinderne vaffede dig, du herlige Phoebus!
 Kenligt og puurt; de svøbte dig ind i det hvideste Liinsvøb,
 Siint, samt nyligen gjort, og snøred det til med en Guldsmor.
 Moderen died ei selv Apollo, som prydes med Guldsværd;
 Nectar af Themis han fik, som Gudinden ham rækked med Haanden;

- 125 Ogsaa Ambrosia, liflig og sød. Da fryded sig Leto,
 Saasom hun havde den Vældige sødt, den fløgtige Skytte.
 Dengang du havde nu smagt de Eviges Spiser, o Phoebus!
 Ikke den gyldene Snor dig avede meer, naar du sprelled;
 Baandene holdt dig ei meer, og de samtlige Knuder sig løste.
- 130 Flux du talede Sligt til Gudinderne, Phoebus Apollo:
 "Eitharen worde min Lyst og tillige den krummede Bue,
 "Ofte berette jeg Menneskets Slægt, hvad Krønion ønsker."
 Hen ad den vidtubrede Jord nu vandrede Phoebus,
 Guden med bølgende Haar, den rammende Skytte. Da bæved
- 135 Hele Gudindernes Hob. Af Guld nedtyngedes Delos,
 Medens med Glæde hun saae hiin Værling af Zeus og af Leto,
 Frydende sig, at hun valgtes af ham, til at worde hans Volig
 Mellem de Der og Fastlandsfolk, og hun elsked ham saare,
 [Yppig som Bjergenes Lind, naar den dækkes af blomstrende
 Skove.]
- 140 Selv, sølvbuede Drot, du sjernthen rammende Phoebus!
 Snart du ilede op paa Cynthus' klippige Fjelde,
 Stundom besøgte du atter en De eller Folket paa Fastland.
 Talrige Templer du har, og Lunde med skyggende Træer.
 Toppen du haver paa Fjeldene kjer, samt mægtige Klippers
- 145 Kneisende Lind, og den strømmende Flod, som ruller i Havet.
 Dog over Delos især du frydes i Hjertet, Apollo!
 Hvor de forsamle sig froe, de joniske Mænd, i Talårer,
 Med deres Børn og tillige med dem deres tugtige Koner.
 Derpaa de brydes omkaps, ei glemmende Viser og Dands;
- 150 Alt er beregnet paa Lyst, naar de først berammed en Kampdyft.
 Næsten det stod til at troe, at evige Guder de vare,
 Disse, der samlede her af det joniske Folk for vort Dø.
 Naar deres Ynde man saae, da maatte man frydes i Hjertet,
 Seende Mændene selv og de smuktombelte Koner,
- 155 Samt de talrige Skatte, de har og de hurtige Snækker.
 Prisen dog bære for Alt — deres Nye vil man aldrig for:
 glemme,

- Delos' Piger, som tjene hos dig, sjerntrammende Guddom!
 Efterat Hine har endt deres Sang, og besjunget Apollo,
 Prise de Artemis, glad ved sin Piil, samt Leto tillige.
- 160 Derpaa, erindrende Fortidens Mænd og Fortidens Qvinder,
 Qvæge de Menneskers Æt, imedens de Hymnerne synge.
 Samtlige Menneskers Røst og samtlige Menneskers Tale
 Efterligne de kan. Den Enkelte maatte formene,
 At det var Hjemlandsord, saa smukt ere Stemmerne passed'.
- 165 Artemis være mig huld! du være det ogsaa, Apollo!
 Hil Eder Alle som een! I minde mig selv ubi Fremtid,
 Derfom der muligt engang, mellem Mennesker, fødte paa Jorden,
 Kommer en vidtreist vandrende Mand til Den, og spørger:
 "Piger! beretter mig dog, hvilken Mand mellem Sangerne tykkes
 170 "Eder den listigste vel? over hvilken fornæsies I særligst?"
 Da maae I gunstigen svare derpaa, ret Alle med een Mund:
 "Det er den Blinde, som boer paa det chiiske fjeldrige Øeland,
 "Manden, hvis Sang i den kommende Tid vil synes den bedste."
 Prise vi skulle saa vide Jer Nøes, hvorhelst over Jorden
- 175 Sangeren drager i Byerne frem gjennem Menneskers Stæder:
 Ogsaa man troer vore Ord; thi Sandheden monne vi sige.
 Aldrig forfage jeg vil, at besynge den rammende Phœbus,
 Guden med Buen af Søl, som er født af den yndige Leto.

II. Til den pythiske Apollo.

- Konning! du haver i Magt Mæoniens Land, og du hyder
 Ogsaa Milētus' yndige Bye, som ligger ved Havet;
 Hersker tillige paa Delos' Øe, som er midt ubi Bølgen.
- Spillende drager han frem, hiin Søn af den herlige Leto,
 5 Alt med sin tonende Lyra i Haand, til det stenige Pytho,
 Svøbt i det dustende Gudegevandt, imedens hans Cithar
 Giver en elskelig Klang, berørt af det gyldene Plecter.
- Oeden fra Jord til Olympus' Top, saa hurtig, som Tanken,
 Gaaer han til Krónion's Hjem, i Forsamling med øvrige Guder.

- 10 Vendes da hurtig de Eviges Hu' til Qvad og til Cithar.
 Musernes Chor, afverlende smukt med de yndige Stemmer,
 Synger om Gudernes salige Liv, og skildrer tillige
 Menneffers Død, som, stædt' udi Qval ved de salige Guder,
 Leve foruden Veraad eller Hjelp, samt heller ei mægte,
- 15 Enten mod Alderen Hjelp, eller Middel mod Døden, at finde.
 Flux de Chariter med yndige Haar, samt Tidens Gubinder,
 Cypria, Datter af Zeus, Harmonia, slynget om Hebe,
 Dandsø nu flink med hinanden i Haand, som de holde ved Ledet.
 Dem ledsager med Sang (ei liden af Bært, eller hæslig,
- 20 Snarere fyldig at see, og forunderlig yndig af Skabning)
 Artemis, glad ved sin Piiil, og en kjødelig Søster af Phoebus.
 Hres dandsøer med dem, samt Argus' speidende Drabsmand ;
 Phoebus Apollo i Nærheden staaer og spiller paa Cithar,
 Trædende smukt og stateligt frem: Glands straalør omkring ham,
- 25 Deels fra den yndige Fod, samt deels fra den vævede Rappe.
 De, som fornøie sig ret, ved at see deres livsfulde Morfskab,
 Ere den kløgtige Zeus og den yndigt loffede Leto,
 Seende Sønnen, der dandsøer saa net med de øvrige Guder.
 Siig mig, hvorledes besynger jeg dig, som er Sangen saa værdig?
- 30 Navner jeg dig mellem Veilernes Tal, dengang du var Elsker,
 Og som en Frier, du nærmede dig Arcadiens Pige,
 Som en Rival af Elatus' Søn, den krigerfske Ischys?
- 35 — — — — —
 Eller da først over Jorden du gikst, sjernttrammende Phoebus!
 Søgende dig til Orakel en Plads blandt Menneffers Stamme?
 Først til Pierien iled du hen fra Bjerget Olympus,
 Derpaa Emathia gif du forbi, Eniener og Leucus,
- 40 Samt de Perrehæberes Folk. Du nærmed dig hurtigen Jolcus,
 Og til Cenæus' Bye paa det snækkeberømte Euboea.
 Og saa du stod paa Lelântus' Mark, hvor det lysted dig ikke,
 Templer at bygge dig op, i Forening med slyggende Lunde.
 Derpaa du gikst til Euripus' Flod, sjernttrammende Phoebus!
- 45 Stogst paa det herlige, grønucnde Fjeld, fra hvilket i kort Tid

Til Mycalesus du kom, og den græsrigge Egn ved Teumesus.

Ogsaa du nærmede dig mod Theben, som dækkes af Skove,
 Ingen af Menneffers Æt beboed det hellige Theben;
 Ikke paa den Tid fandtes der Wei eller Stie over Thebens
 50 Marke, hvor Sæden nu stander i Flor; der var Skov paa det
 Hele.

Derfra begav du dig videre frem, sjerntrammende Phoebus!
 Kom til Onchestus Bye, Poseidons herlige Lystskov.
 Der staaer ofte den modige Plag og snyser af Harme,
 Spandt for den yndige Bogn, medens Kudskene, uagtet forslagen,
 55 Springer fra Bognen, og vandrer tilfods. Da er det, at disse
 Nasse med Bognen, som nu er kun tom, uden Kudsk eller Styret.
 Bringe de nu deres Bogn i det skovbegroede Indhegn,
 Fodter man Hestene godt, og Bognene sættes tilside.
 Saaledes først vedtoges som Ret; derefter til Guden
 60 Gjør man en Bøn; Poseidons Kraft om Bognene værner.

Derfra du vandrede længere frem, sjerntrammende Phoebus!
 Traf saa derefter Cepheus' Strøm med den herlige Flodseng,
 Som fra Lilæa's Bye udgyder sin yndige Bølge.
 Deden du kom til Orcaleas Bye med de talrige Taarne,
 65 Og, da du ilede fra den, til den græsrigge Bye Haliartus.

Dengang Tilphussa du nærmede dig, da tyktes dig Egnen
 Tryk til at bygge dig Tempel og Hjem, samt flyggende Lunde.
 Derfor du nærmere gikst, imedens du talede Saadant:

"Her jeg haver betænkt, at bygge mig kosteligt Tempel,
 70 "Samt et Drakel til Menneffers Brug, og stedsse, Tilphussa!
 "Ville de bringe mig hid fortrinlige Festhecatomber,
 "Eiende deels deres Hjem i det frodige Déloponnésus,
 "Deels i Europa's Land og paa Derne sjernt udi Sæen,
 "Bedende mig om et Svar; sandsfærdige Raad vil jeg yde
 75 "En og Enhver, naar jeg giver dem Svar i mit herlige Tempel."

Phoebus Apollo, som talede Sligt, nedrammede Grundsteen,
 Alt i et udstrakt Maal i Længde som Brede. Tilphussa,
 Erfuende dette, blev vred i sit Sind og yttrede Saadant:

"Phoebus, du rammende Drot! jeg lægger dig noget paa
Hjerte:

- 80 "Her du haver betænkt, at bygge dig pynteligt Tempel,
"Samt et Orakel til Menneffers Brug, for at disse bestandig
"Kunne dig bringe til Løn fuldendede Festhecatomber.
"Eet vil jeg sige dig dog, hvad saare du lægge paa Sinde:
"Larmen vil sikkerlig plage dig her af de hurtige Heste,
85 "Samt af Muler, som drives tilvands ved min hellige Kilde.
"Da er der mangen et Menneffe vist, som hellere skuer
"Baade den herlige Vogn samt de hurtige, stampende Heste,
"End dine Templers Pragt, og Skatten, som ligger derinde.
"Vilde du lyde mit Raad (Sjændt klogere est du og bedre,
90 "Mægtige Konning! end jeg; din Kraft er jo ogsaa den største)
"Byg dig et Tempel i Crissa's Bye, i en Dal af Parnassus!
"Der ei ruller den yndige Vogn; der vil man ei høre
"Larm af den hurtige Hest omkring ved det byggede Alter.
"Dog, om der ogsaa er tyst, Paiëon! de bringe dig Gaver,
95 "Jorderigs herlige Folk; med et glædeligt Hjerte du tager
"Ogsaa fra rundtomboende Mænd de herlige Offre."

Dette hun mæled, og Kammerens Sind hun bevæged, saa
Prisen

Ene Tilphusfa's blev, men ikke den træffende Guddoms.

Deden du videre drogst, Apollo, du herlige Skytte!

- 100 Og til de Phleggers Volig du kom, en ugudelig Stamme,
Hvilke, foragtende Zeus, deres Hjemstavn eie paa Jorden,
Nær ved Cephisus' Søe, i en Dal, som er yndig at skue.

Deden du hurtigen drogst, og du nærmed dig Toppen i Anløb.
Kom saa til Crissas Bye ved det sneebedækte Parnassus,

- 105 Navnlig til Siden, som vender mod Vest. Foroven en Sjelbkant
Ludebe frem; forneden der løb ubi Klippen en Hulning,
Kantet og skarpt.

Den mægtige Drot, Apollo, beslutted

Der at bygge sig kosteligt Hjem, og han yttrede Saadant:

"Her jeg haver betænkt, at bygge mit yndige Tempel,

- 110 "Samt et Orakel til Menneskers Brug. Til evige Tider
 "Vil de bringe mig hid fortrinlige Festschatomber,
 "Eiende deels deres Hjem i det frodige Peloponnesus,
 "Deels i Europa's Land, og paa Jerne fjernt udi Vølgen,
 "Bedende mig om et Svar.
- Sandfærdige Raad vil jeg hde
- 115 "En og Enhver, naar jeg giver dem Svar i mit herlige Tempel."
 Phoebus Apollo, som talede Sligt, nedrammede Grundsteen,
 Alt i et udstrakt Maal udi Længden og Bredden. Paa disse
 Bygged nu Døren af Steen Trophónius samt Agamédes,
 Kjere for Guderne selv, Ergáinus' avlede Sønner.
- 120 Talrige Skarer af Menneskers Et trint Tempelet bygged
 Volig af huggede Steen, som skulde bevares i Minde.
 Nær var et yndigt rindende Væld, hvor Krónions Værling,
 Konningen, fælded den vædsomme Snog med sin kraftige Bue,
 Skjøndt den var næstet og stor, et frygteligt Væsen, som gjorde
- 125 Talrige Mennesker Ondt paa vor Jord, deres kneisende Hornqvæg
 Samt tillige dem selv; det var sikkert et glubende Udyr.
 Denne mod Typhon tog fra den guldstolthronende Hera,
 Menneskers Meen, uteerlig og sæl, og skjænked ham Næring,
 Hvilken, af Harme til Zeus, Saturnia bragte til Verden
- 130 Dengang, da Kronus' Søn undfanged den herlige Pallas
 Ud af sin Pande. Da tirredes flux den statlige Hera,
 Og mellem Gudernes samtlige Hob hun mælede Saadant:
 "Hører nu alle Gudinder mit Ord, og hører mig, Guder!
 "Seer I, hvor Zeus, Skyesamleren hist, har begyndt med at
 trodse,
- 135 "Saa som han først har faaret mig selv til sin retlige Huustroe,
 "Fødte dog nys uden mig, den blaaligtviede Pallas,
 "Som er en kostelig Møe blandt alle de salige Guder?
 "Jkkun Hephaistos svagelig blev mellem Himmelen's Guder,
 "Halt paa sin Fod; ham fødte jeg selv; men i Harme jeg smæd
 ham,
- 140 "Gribende ham med min Haand, og slynged ham ned udi Dybet.

"Thetis, med sølverne Fod, hvem Nereus fødte, den Havmand,
 "Kjærligt ham tog, og bragte ham hen til de øvrige Søstre.

"Gied alene du saadan en Gjenk til de salige Guder,

"Lumfse, bedrageriske Gud? hvad er der nu mere, du pønser?

145 "Føde du vilde da selv den blaaligtviede Pallas?

"Kunde hun ei undfanges af mig? Af de samtlige Guder,

"Som i Olympen har Hjem, hun vilde dog kaldes din Datter.

"Nu vil jeg listigen see, at en Søn jeg fanger alene,

"Hvilken kan vorde til Ziir for Himmelen's evige Guder,

150 "Uden dog enten at skjende din Troe, ei heller min egen.

"Fremmed dit Leie skal være mig nu; jeg vil holde mig saare

"Fjernet fra dig; udi Gudernes Hob vil jeg finde mit Selskab."

Dette hun sagde og fjernede sig udi Harm fra de Andre.

Hera, den mægtige, bad, Gudinden med herlige Pine,

155 Banked paa Jord med den sænkede Haand og mælede Saadant:

"Jord! du hør mig nu! du mægtige Himmel foroven!

"Ogsaa, Titaner, I hør mit Ord, som boe under Jorden,

"Dybt udi Tartari Hjem, skjænt Guders og Menneskers Ophav!

"Samtlige hører min Bøn! tilskæder, jeg føder en Værling,

160 Fjernet fra Zeus, ei ringere dog, end hannem i Vælde,

Høit over Zeus i Kræfter han staae, liig Zeus over Kronus.

Talende Sligt, med sin vældige Haand hun banked paa Jorden.

Næres da monne den nærende Jord. Da hun skuede dette,

Blev hun fornøiet i Sind; thi hun ventede, at Dønnen blev opfyldt.

165 Lige fra Tiden, da dette var skeet, til Enden af Aaret,

Aldrig hun nærmede sig til den fløgtige Kronion's Leie,

Heller ei mere, som før, paa den kunstige Stol, ved hans Side

Satte hun sig, for at tænke med ham over gavnlige Planer.

Hera, den stolte Gudinde, med herlige Pine, sig luffed

170 Ind i de herlige Templer paa Jord; hendes Glæde var Dffring.

Efterat Dagenes Tal og Maaneder ginge til Ende,

Aaret var rundet forbi, og Vaaren kom atter tilsyne,

See! da fødte hun ham, ei Mennesker liig eller Guder,

Menneskets rædsomme Pest, den raae, den vilde Typhæon.

- 175 Hera paafstedet ham tog, Gubinden med herlige Dine,
 Var ham, det Skarn, til et lignende Skarn, som tog imod Fostret,
 Gjørende svarligen ondt mod Menneskers herlige Stammer.
 Alle, som nærmede sig, ved Slangen berøvedes Livet,
 Førend Apollo, den træffende Gud, med sin vældige Piilspids
 180 Rammene den.

Fortæret den blev af voldsomme Smertes,
 Laa med et pustende Gisp og væltede sig over Jorden.
 See! da blev der en frygtelig Støi; gjennem Skoven saa vide
 Hyppig den bugtede sig til forskjellige Sider, og opgav
 Flux sin myrdende Sjæl.

Da pralede Phoebus Apollo:

- 185 "Gaf i Forraadnelse nu paa den alternærende Markjord!
 "Ei skal du Mennesker være til Meen, naar du bliver ilive,
 "Hvilke, benyttende Korn, der nære saa mange paa Jorden,
 "Vilke tilbyde mig her fuldstændige Festshecatomber.
 "Ei for en sørgelig Død Typhoeus vil kunne dig sikre,
 190 "Ikke Chimæra, det rædsomme Dyr, men her, hvor du ligger,
 "Skal paa det sortnende Muld den straalende Sol dig forraadne."
 Pralende yttred han Sligt. Mulm dækkede Dragen om Diet,
 Og den forraadnede nu ved den kraftigststraalende Solild.
 Pytho man altsaa har Slangen benævnt, og Drotten tillige
 195 Haver man Pythius kaldet ved Navn, da det rædsomme Udyr
 Raadnede der over Jord ved den altfortærende Solild.
 Nu først bliver det klart, endog for Apollo i Sindet,
 At han er narret ved List af den yndigt rindende Kilde.
 Bred han iled affted, og nærmede sig mod Tilphusa,
 200 Stilled sig nær hende selv, imedens han taledes Saadant:
 "Skjebnen tillader det ei, du skuffer min Tanke, Tilphusa!
 "Samt at du ruller din herlige Strøm udi Egnen alene.
 "Her vil jeg hente mig Roes, som du ikke skal ene besidde."
 Dette han taled, den rammende Gud, og styrted' en Fjeldtind
 205 Ned over Kilden, som vældede frem, samt dækked dens Leie.
 Derpaa et Alter han byggede sig i de flyggende Lunde,

Nær ved den yndige Strøm; thi sende nu samtlige Bønner
Op til den mægtige Gud, som nu Tilphusseren kaldes,
Saasom den hellige Strøm han standfod, Tilphussera til Skade.

210 Næst han granskede nu, den mægtige Phoebus Apollo,
Hvem han kaarede helst af Menneskers Æt til sin Medhjælp,
Samt til at yde sig Gavn i de stenige Steder om Pytho,
Sørge for Offeret godt, den guldsværdjirede Solguds
Sandsagn bringe tilbørligen frem, som monne dem siges,

215 Medens han spaaer fra sin Laurbærgreen i Parnassus' Dale.

Just som han grunder paa Sligt, over Søe paa den dunklede
Bove

Seer han et ilende Skib; ombord vare talrige gjere
Eretiske Mænd fra Enosus' Bøe, regjered' af Minos.

Disse paa Handel og Fragt udi Snækker, der farvedes dunkelt,
220 Hen til de pyliske Mænd og de sandige Kyster om Pylus,
Styrede frem.

Smøde dem gif nu Phoebus Apollo

Ude paa Havet, og fastede sig udi Form af et Marsviin
Op paa det hurtige Skib, hvor han laae som et frygteligt Udyr.

Langen af Hine befinded sig meer, eller brugte sin Tænk.

225 Han omtumlede Alt, samt rystede Planken i Skibet,
Medens at disse med Skræk sad tause paa Skibet, og stirred.

Tougene rørte de ei paa den sorte, hulede Snække,
Heller ei berged de Seil paa det dunkeltstavnede Fartoi.

Ganske som Seilet var spændt med Remmer af Oxernes Huder,
230 Saaledes fore de frem, skjøndt Snækken blev hurtigen jaget
Frem af en Sydvindsform.

Først lagdes Maléa tilbage,

Derpaa, Laconernes Land og Helos, der ligger ved Havet,
Tanarus' Egn, som er fjer for den livopvækkende Solgud,
Der, hvor de prægtige Saar med den herlige Uld er paa Græsning,

235 Tied' af Helios selv, en fornsielig Egn at besidde.

Her de agtede nu, at standse med Skibet, og granske,
Stigende op udi Land, det store Mirakel, de skued;

- Om paa det hulede Skib og Dækket det vilde forblive,
 Eller i Søe, som er Fiskenes Hjem, det vilde sig kaste.
- 240 Dog det fortrinlige Skib ei lystrede mere sin Noerfang.
 Péloponnés, det herlige Land, det havde ved Siden,
 Farende frem i sin Gang. Fjerntrammeren, Konning Apollo,
 Styred det let ved et Pust.
- Fortfatte nu Snækken sin Jilfart;
 Kom til Arène's Bye, til Argypheus' yndige Egne.
- 245 Vey, som byggedes smukt, Alpheius' Færge ved Thryus,
 Samt til de pyliske Mænd, og de sandige Egne ved Pylus.
 Krunoi gik de forbi, tilligemed Chalcis og Dyme,
 Samt hvor Epeerne har deres Magt, det herlige Elis.
 Drevet af Medbørsvind, det nærmed sig henimod Pheræ;
- 250 Ithacas Bjerge tillige man saae gjennem Skyernes Toppe,
 Same, Dulichium's He, samt, dækket af Skove, Zacynthus.
 Da de nu seiled forbi det samtlige Péloponnésus,
 Og en uendelig Bugt, som ligger ved Crisfa, man vined,
 Hvilket er Skilningspunct for det yppige Péloponnésus,
- 255 Kom der, paa Krónions Bud, en voldsomt blæsende Vestvind,
 Styrrende iilsomt frem fra den klarede Skye, for at Snækken
 Kunde sin Gang fuldende med Fart over Bølgernes Saltvand.
 Derpaa i modsat Løb mod Østen og Helios Dpgang
 Droge de; Krónion's Son, Stordrotten Apollo, dem førte.
- 260 Derpaa ved Crisfa, hvor Luften er klar, hvor Druerne vore,
 Gik de i Havn, og dybt udi Sand nedfuredes Skibet.
 Hurtig fra Borde nu sprang den rammende Hærsker Apollo,
 Net, som en Stjerne, ved Midiedag; fra hannem der fore
 Talrige Gnister omkring, medens Glimt mod Himmelen opsteg?
- 265 Der han gik i det Helligste ind, ved den kostbare Trefod.
 Medens han hentede nu Pylene frem, udsprede han Luer,
 Ut over Crisfa der flammed en Glands. Crisfærnes Koner
 Løstede et lydeligt Skrig med de yndigt beltebe Døttre,
 Over Apollo's Kæft; en betydelig Mædsel betog dem.
- 270 Derpaa til Skibet han ilede og fløi, saa brat som en Tanke,

Ekjulende sig udi Form af en stærk og blomstrende Yngling,
 End i sin Vaar, med en kraftig Nyg, og med dækkende Lokker.
 Derpaa han taledede Sligt, og bevingede Taler til disse:

"Hveden beseiler J fremmede Mænd! de fugtige Veie?

275 "Er det for Handelsens Skyld? eller sværmer J vildt uden Hensigt,

"Ligesom Nøvere hen over Søe, som fare saa vide,

"Sættende Livet paa Spil, for at bringe til Fremmede Uheld?

"Siger, hvi sidder J der saa forplumrede? hverken J lande,

"Lægger ei heller paa Dæk de Seil, som J brugte paa Søen.

280 "Saaledes er det jo ellers en Skik for de kløgtige Søemænd,

"Naar de fra Søen sig nærme til Land paa den begede Snække,

"Mætted' af Arbeid og Slid? da moune de snarligen Alle

"Gribes i Sindet af Lyst til at næres med kostelig Spise."

Saaledes taledede han, og lagde dem Mod udi Brystet.

285 Svared og mælede flux de Creteres ypperste Høvding:

"Ikke du ligner, o fremmede Mænd! de jordiske Væsner,

"Enten i Vært eller Legemet's Form, men de salige Guder.

"Jnderligt hilse vi dig; Held følge dig stedse fra Himlen!

"Svar mig nu dette paalideligt vist, for at vide det sikkert:

290 "Hvo ere Folkene her? hvad er det for Land, de bebygge?

"Ei var det hid, vi styred vor Cours ad det mægtige Havsvælg;

"Nei fra vor Hjemstedsøe, fra Creta, vi stunded mod Dylus.

"Dog paa vor Snække vi komme nu hi d, skjøndt vi ønske det ikke.

"Just som vi søgte vort Hjem, man ændred vor Cours og vor
 Retning;

295 "Sikkerligt haver en Gud med Vold forflyttet os herhid."

Svared og taledede nu den rammende Konning Apollo:

"Jordum J leved, J fremmede Mænd! ved det skovrige Enosus;

"Dog i den kommende Tid ei længer J vende til Hjemmet.

"Jngen af Eder vil see den yndige Bye eller Bolig,

300 "Heller ei mere sin elskede Biv.

J skal leve som Præster

"Her i mit Rigdomshuus, samt æres af Alle paa Jorden.

"See! jeg er avlet af Zeus, jeg føler mig stolt, som Apollo.

"Eder bevæged jeg hid over Vølgernes mægtige Havsvælg,
 "Uden at ville Jer ondt.

Som Præster I skulle nu leve

- 305 "Her i mit Rigdomshuus, som æres af Alle paa Jorden.
 "I skulle fatte de Saliges Raad, og ved Gudernes Vilje
 "Hæder I visfeligt faae udi Aar's, samt Dagenes, Dække.
 "Derfor i det, som jeg siger Jer nu, I lyde mig hurtigt!
 "Tager nu Seilene ned, og løsner det samtlige Lougværk.
- 310 "Trækker derefter det begede Skib, saa det stander paa Landet!
 "Godset I bare derfra, samt Alt, hvad der hører til Skibet.
 "Derpaa et Alter I bygge mig op ved Vølgernes Brænding!
 "Tænder derefter en Ild, medens Meel I offre, det hvide,
 "Yttrende Jer udi Bøn, naar I stille Jer rundt om mit Alter.
- 315 "Just, som jeg nyligen selv, paa Havet der farves af Lufsten,
 "Soer paa det hurtige Skib, omskabende mig til et Marsviin,
 "Sender til mig, Delfhineren, Bøn; thi snart vil mit Alter
 "Borde velsignet og rigt, og dette til evige Tider.
 "Nyder nu flux Eders Kost ved den hurtigt seilende Snække,
- 320 "Offrende Wiin til de Saliges Ehor, som besidder Olympen.
 "Naar I derefter har endt Eders Lyst til kostelig Spise,
 "Da kan I drage med mig, for at synge Paiëon en Lovsang,
 "Lige til Stedet I naae, hvor I faae det fortrinlige Tempel."
 Dette han sagde. De hørte ham fro. Hvad han sagde, de gjorde;
- 325 Seilene toge de ned, og løsned det samtlige Lougværk,
 Fjrede Masten ved Liner mod Dæk, som i Gjemmet de lagde;
 Ginge derefter paa Land, hvor Vølgerne brydes fra Havet.
 Derpaa de slæbte fra Søen paa Strand den hurtige Snække
 Høit udi Sandet, og stivede det med dygtige Pæle.
- 330 Bygged saa Alteret op, ret lige ved Kanten af Havet;
 Tændte derefter en Ild, og, offrende Melet, det hvide,
 Gjorde de (hvilket han bød), da de stode ved Alteret, Bønner.
 Dernæst nåde de Mad ved den hurtigt seilende Snække,
 Offrende Wiin til de Saliges Ehor, som besidder Olympen.

335 Efterat Lyften hos disse var endt til en kostelig Epise,
 Brøde de op, og Krónion's Søn, Apollo, dem førte,
 Holdende Lyren i Haand, som han spillede tillige fortrinligt,
 Trædende smukt, og trædende rask.

Med dandsende Fodtrin

Fulgte de Kreter til Pytho's Bye. Høit qvad de en Væan,
 340 Ekhsøn, som Eretensernes Væansqvad; thi de himmelske Muser
 Lagde jo Ereta's Folk uforlignelig Sang udi Brystet.

Op imod Fjeldet de ilede flink, og nærmed sig derpaa
 Hen til Parnassus' yndige Eng, hvor i Tiden han skulde
 Skaffe sig Tempel og Hjem, samt æres af talrige Stammer.

345 Derpaa han førte dem did, samt viste dem Pladsen og Templet.

Eee! da monne bevæge sig Angst i det inderste Hjerte,
 Og deres Høvding mælede Sligt, da han fritted Apollo:

"Konning! du haver os skilt ved Venner og fadrene Hjemsted,
 "Efter som Sligt, kan jeg troe, dig tykkedes godt udi Sindet.

350 "Slig os da nu (vi bede derom!) hvad faae vi til Næring?

"Her er jo sikkerlig smukt, dog savne vi Druer og Enge,

"Vaade til Kost for os selv, og til øvrige Menneskers Nød:
 tørst?"

Smiled da Krónion's Søn, imedens han svarede Saadant:

"Elsomme Menneskeat, bestædt udi Kummer, som finder

355 "Selv udi ængstlige Qualer en Fryd, og i knugende Sorgsind!

"Hører et trøstende Ord, og lægger det saare paa Hjerte!

"Holde nu en og Enhver i Haanden en Kniv, for at slagte

"Dyrne tilligemed Lam, som i rigelig Mængde vil komme,

"Samt ville blive Jer bragt' fra Menneskers herlige Stammer.

360 "Holder mit Tempel i Agt, og, skulle der Fremmede samles,

"Her J beværte dem vel! til min Ære de strømme jo herhid.

"Men om J gribe til Ugvensord, til fornærmelig Handling,

"Dvende Trods, som vanlig er Brug mellem jordiske Væsner,

"Da ville fremmede Mænd forhverve sig Magt over Eder,

365 "Hvilke med Bold skal trykke Jer ned udi Dagenes Fylde.

"Dette jeg haver nu sagt. Du lægge det nøie paa Hjerte!"

Dermed atter et Hil, du Værling af Zeus og af Leto!
 Snart ihukommer jeg dig, og pønser igjen paa en Lovsang.

III. Til Hermes.

Hermes, o Musa! besyng, nedbrunden fra Zeus og fra Maja,
 Drot i Arcadernes kvægrige Land, samt Drot paa Cyllene,
 Ham, som er Gudernes nyttige Bud, som fødtes af Maja,
 Nymphen, saa fager af Haar, forenet med Zeus udi Elskov.

5   Saare beskeden hun fjernede sig fra de Saliges Samkvem,
 Og i en dæmrende Grotte hun laae. Der var det Kronion
 Gjorde Besøg udi Midienat til den haarrige Nymphé,
 Medens hun slumrede trygt, den sneehvidarmede Hera,
 Uden at Menneſker mærkede Sligt, eller Guderne heller.

10   Efterat Kronion's Plan fuldbyrdedes nu efter Duffe,
 Samt over Himmelen rykkede frem den tiende Maaned,

— — — — —

See! da fik hun en Søn, som var snu, og en fiffig Bedrager,
 Listig i Nan, Vortgjerner af Qvæg, Fremlokker af Drømme,
 15   Speider om Natten, ved Porte Spion, der snarligen skulde
 Wiſe forunderlig Prøve paa List blandt de salige Guder.

[Født udi Morgenens Stund, han spilled om Middag paa Lyra,
 Listed om Aftenen bort Apollo's, den Dammendes, Hornqvæg,
 Alt paa den fjerde Dag, siden Maja, den Bæne, ham fødte.]

20   Strax da han viklede af Skjødets sig ud paa den herlige Moder,
 Uden at tage sig synderlig Noe i den hellige Bugge,
 Foer han fra Leiet, og søgte det Qvæg, som Apollo besidder,
 Trædende frem over Tærskelens Trin i den luftige Grotte.

    Vadden erobrede han, der gav ham usigelig Rigdom,

25   Da det var Hermes først, der danned en Padde til Lyra.
 Just ved den yderste Dør nær Gaarden han stødte paa denne,
 Hvor i det frodige Græs, ret lige ved Huset, den gnaved,
 Drysfende treven afsted. Den gavnrige Søn af Kronion
 Smiled ved saadant et Syn, samt yttrede dette paastedet:

- 30 "Eia! et saare fortræffeligt Syn, som jeg ikke bør vrage,
 "Hjælper i Chor, ved Gilder en Ven, livsalig af Tone!
 "Hil dig! fortrinlige Syn! hvor kommer du, herlige Morskab,
 "Drogede Snække, til os, Skildpadde, som lever paa Fjeldet?
 "Vel! du skal følge mig hjem til mit Huus. Du skal vorde
 mig nyttig.
- 35 "Høit vil jeg regne dit Værd; m i g gavne du først mellem Alle.
 "Hjemme man finder sig bedst; det er altid farligt derude.
 "Medens du lever, du tjener som Værn mod skadelig Erolddom,
 "Naar du er død, da bliver din Klang fortrinlig at høre."
 Saaledes talede han, og, hævende denne med Haanden,
- 40 Gik han til Hjemmet igjen, hvor han bragte den lystige Morskab.
 Flux med en Kniv af det graalige Jern han aabnede Skallen,
 Pilled saa Marven af Ryg paa den bjergbeboende Padder.
 Hurtigt, som Tanken, der skyder sig frem gennem Menneskets
 Hoved,
- Naar han er voldelig tumlet omkring af en stigende Uroe,
- 45 Eller saa brat, som et Glimt, der lyner imellem for Diet,
 Saaledes knyttede sig Tanken og Daad for den herlige Hermes.
 Først han sæstede ned, udi Forhold suittede, Nørstraa,
 Vorende Huller omkring i den steenhaardskallede Padder.
 Derpaa en Kohud spændte han fast med klogelig Tanke;
- 50 Gjorde derefter et Greb, og lempede Stolen tillige,
 Spændte saa Strængene paa, udi Samklang, syv udi Tallet.
 Efterat nu Spilleværket var endt, som han kløgtigen opfandt,
 Præved hans Plecter hver Streng for sig selv. Da Lyren nu toned
 Venligen under hans Haand, han sang med en kostelig Stemme,
- 55 Liig et Forsøg paa staaende Fod, ret ligesom ofte
 Ynglinger give hinanden et Hib, naar de sidde ved Gildet.
 Nærmest han Maja besang, som er deilig af Fod, og Kronson;
 Qvad, hvorledes de sladrede tidt under elskelig Ganten.
 Ogsaa han nævnede selv sin saare navnkundige Fødsel,
- 60 Feirede Tærnerne der, samt Moderens herlige Volig,
 Trefødders talrige Hov og de varige Rjedler i Huset.

- Noget han yttred i Sang, dog meget i Tanken han gjemte.
 Derpaa han tog, og lagde den ned i den hellige Bugge,
 Lyren med tonende Klang. Nu vaagnede Lyst til at spise.
- 65 Foer han da bort fra det duftende Hjem til en Top af en Hjeldekant,
 Selv udrugende saadan en List, som Tyvens vanligt
 Tænke sig ud, naar de gange paa Nov i det dæmrende Natmulm.
 Helios dalede alt under Jord i Oceani Strømme,
 Vaade han selv med sin Vogn og sit Spænd. Da skyndte sig
 Hermes
- 70 Til de Pieriers dæmrende Fjeld, hvor de salige Guder
 Stille sædvanligt i Stald det herlige Qvæg, de besidde,
 Hvilket erholder sit Foer paa de kraftigt blomstrende Toste.
 Majas' Søn, den snilde Spion, hiin Fælder af Argus,
 Snittede løs det brølende Qvæg, halvhundred i Tallet.
- 75 Vildsomt drev han det nu overalt i de sandige Marke,
 Bendende bort deres Spor, og Lysten ei heller han glemte,
 Dreierende Hoven, saa forreste Hov til bageste gjordes,
 Bageste forreste blev; han selv tillige gif baglænds.
- Derpaa Sandaler han gjorde sig selv udi Sandet ved Havet;
- 80 Danned en Ting, som man aldrig har seet, og som vanskelig
 tænkes,
 Flettende tæt Samariskernes Green med Myrthernes Qvisie.
 Først han snitted et Bunt af de frodigt spirende Grene,
 Hvilket han knyttede under sin Fod, som lette Sandaler,
 Endnu med Bladene paa, som Argus' hædrede Worder
- 85 Tog fra Pieria med, for at slippe for Sporet i Sandet,
 Ligesom Manden har travlt, der lister sig frem til en Udaad.
 Hannem bemærked en aldrende Mand, som grov i en Wiingaard,
 Just som han drog ad den græsrige Mark, som gaaer ved Onchestus.
 Først tiltalede ham hiin Søn af den hædrede Maja:
- 90 "Olding, som bøier din Ryg, imedens du sætter din Stikling!
 "Sikkert du høster en Deel, dersom Alt, hvad du sætter, vil bære.
 "Oksjøndt du har seet, dog intet du see! vær døv, naar du hører!
 "Og, naar der intet fornærmer dig selv, hold Tand for din Tunge."

- Talende dette, han gjenned i Flok det mægtige Hornqvæg,
 95 Og over mangt et skyggende Fjeld, gennem Dale med Echo,
 Mangen en kostelig Eng, fremdrev den klogtige Hermes.
 Matten, der gavnede ham med sit Mulm, var næsten til Ende;
 Morgenen laffede frem, der kalder os atter til Arbeid.
 Nylig hun stillede sig paa sin Vagt, den høie Selene,
 100 Hun, der af Pallas er født, hiin Drot, Megamêdes' Vtling,
 Medens at Krónions dygtige Søn mod Floden Alpheius
 Gjennede Phoebus Apollon's Qvæg med de herlige Pander.
 Trætte de fælte sig ei, da de kom til de luftige Stalde,
 Og til en Dam, som var temmelig nær ved en kostelig Engmark.
 105 Efterat Studenes brølende Drivt var mættet med Urter,
 Gjenned han bort den samtlige Flok, for i Stalden at hvile,
 Mættet af Lotus' Blomst og den saftige Ur Eyparisus.
 Derpaa han samlede Træe, og skaffed sig kunstig en Lue;
 Tog sig en kostelig Laurbærgreen, som han skrællede med Kniven,
 110 Paafønde den i sin Haand; snart visted en brændende Røgdam.
 (Altsaa ved Hermes finge vi Gld, samt Kunsten at tænde).
 Mangt et tørt Stykke Træe udi Grøvten, han dybned i
 Jorden,
 Derpaa i Bunker han stablede op; flux stæeg der en Lue,
 Og, medens Luerne steg', fornam man en Knittren saa vide.
 115 Altsom Hephæstus' vældige Kraft opildnede Flammen,
 Trak han til Luen fra Staldene frem to mægtige Stude,
 Sorte, som brølede høit; ja Styrke besad han fortrinligt.
 Begge, som stivned, han kasted omkuld, med Niggen mod Jorden,
 Væied sig ned, og vælted dem om, udborede Marven,
 120 Systende ivrigt og snittende Kjød, der var fedt som et Iffer.
 Derpaa han ristede Kjød paa Spiddenes gaslede Tænder,
 Hædersryggen og Kjødet, samt Blodet tillige, det sorte,
 Som var i Tarmene fyldt; det Dvrige smed han paa Jorden.
 Huden af Studene spændte han ud paa den stenige Klippe,
 125 Ligesom Hudene spiles endnu, naar de skulle bevares
 Længe derefter til fortsat Brug.

- Da var det, at Hermes,
 Han med det lystige Sind, fik truffet de herlige Dove
 Med paa den jevnede Mark. Tolv Stykker han skjar af det Hele,
 Ligeligt delt'; fuldstændig Portion tillagdes hver Enkelt.
- 130 Hermes, den herlige Gud, fik Lyst til sin retlige Anpart.
 Dampen var listig og sød; den pirred ham svært, om endog saa
 Selv han var Gud. Den kraftige Mand dog bviedes ikke,
 Skjøndt han var lysten at sende det ned i den hellige Gane.
 Noget han gjemte, bevarende det i de luftige Stalbe,
- 135 Ister og Bunker af Rjød, samt hængte det op under Loftet,
 Det som et Tegn paa sin Barndomslist. Da samlede han Smaa:
 qvas,
 Og i den luende Jld fortæred han Fødder og Hoved.
 Efterat Guden nu havde fuldendt tilbørligen Alting,
 Smed han de selsomme Skoe i Alpheiuss' hvirvlende Blodstrøm;
- 140 Slukkede Gløderne ud, og splittede den graalige Aske
 Hen imod Morgen: den skinnede smukt, den lyse Selene.
 Derpaa han ilede afsted mod Eylléne's herlige Toppe,
 Tidlig paa Dagen. Skjøndt Veien er lang, der mødte ham
 Jngen,
 Enten af Gudernes salige Slægt eller jordiske Væsner.
- 145 Stille var Hundenes Bjef. Zeus' Søn, den gavnlige Hermes,
 Gjorde sig lille, og listede sig ind gjennem Slaaen i Hulen,
 Det som en Luft i den høflige Tid, eller ogsaa en Taage.
 Lige han stillede hen til det herlige Kammer i Grotten,
 Lifiende sagteligt frem, ei stampende haardt, som paa Gulvet.
- 150 Hurtigen sprang han i Buggen igjen, den herlige Hermes!
 Svøbte sig ret udi Klæderne ind; som et Varn udi Svøbet
 Laae han, og morede sig med Tæppet, som dækkede hans Ankel,
 Medens tilvensstre han holdt i sin Haand den tonende Lyra.
 Moderen, selv en Gudinde, bemærkede Guden, og sagde:
- 155 "Hvor har du været, du listige Knægt! i den natlige Time,
 "Du, som er svøbt udi Frækhed og Trods? Jeg kan tænke, jeg
 ser dig

- "Snart udi mægtige Lænker af Jern omkring dine Sider,
 "Under Apollo's Haand, at slæbe dig frem gjennem Døren,
 "Eller han snapper dig bort i sit Favn, som et Bytte, han fanged.
 160 "Gaaer kun din Veie; thi avlet du blevst, for at stifte Forvirring
 "Mellem de Saliges Æt og mellem de jordiske Væsner."
 Flux med listige Ord til sin Moder talede Hermes:
 "Moder, du kjere! hvi skræmmer du mig, ret ligesom Barnet,
 "Som, i de spædste Aar, kun lidet er kjendt med det Nette,
 165 "Frygter og ængstes i Hu ved Alt, hvad hans Moder ham siger?
 "Efter den Kunst jeg lægger mig nu, som er sikkert den bedste,
 "Medens jeg sørger for dig og for mig. Blandt de salige Guder
 "Faste kun vi, uden Offer og Skjenk, indsluttet' i Hulen.
 "Dette fordrager jeg ei, om ogsaa du byder mig Saadant.
 170 "Bedre det sikkerligt er, med Guder om Dagen at sladre,
 "Rigt omgivet af Magt og herligen mættet, end sidde
 "Altid i Grotten, omgivet af Mulm. Net ligesom Phoebus,
 "Vil jeg forskaffe mig selv en særskilt Hæder, som Guddom.
 "Derfom min Fader vil nægte mig Sligt, da vil jeg forsøge
 175 "Selv at bane mig Veie; da vorder jeg Thyvenes Høvding.
 "Derfom han snager om mig, hiin Søn af den herlige Leto,
 "Lænker jeg, Noget kan møde ham selv, som bliver lidt værre.
 "Pytho jeg gjør et Besøg; opbryder hans mægtige Tempel;
 "Trefødder finder man der, et kosteligt Skue, samt Kjedler,
 180 "Guld, tilligemed blinkende Staal, samt talrige Klæder.
 "Dette jeg stikker til mig. Du kan see det, ifald du behager."
 Begge sig yttrede nu med saadanne Ord for hinanden,
 Sønnen af Zeus med Ægiden i Haand og den herlige Maja.
 Eos, som bringer sit tidlige Lys til de jordiske Væsner,
 185 Steeg fra Oceani hvirvlende Strøm, imedens Apollo
 Skyndte sig bort til Onchestus' Bye, til den larmende Sæguds
 Hellige Lund i den yndige Egn.

Der traf han en Olding,
 Hvilken mod Veien besørget sig Hegn, for at dække sin Wiingaard.
 Ham tiltalede først hiin Søn af den herlige Leto:

190 "Gamle! der samler dig Tjørn paa den græsrige Mark ved
Onchestus!

"Hid fra Pieriens Land er jeg kommen og leder om Hornqvæg,

"Qvier tilhobe, samt Alle som Een med slyngede Krumhorn,

"Qvæg fra min Hjord. Blot Tyren var sort og skilt fra de Andre;

"Eensom han gif; dog fulgte med ham bruntfarvede Hunde,

195 "Fire, som Karle, samt Alle som Een.

Dog bleve tilbage

"Tyren samt Hundenes Flok. Det er det te, som tykkes mig selsomt.

"Qvierne derimod gif, da Solen var nyeligen dalet,

"Bort fra den venlige Mark, ja bort fra den yppige Græsgang.

"Altsaa, min Gamle! du sig mig nu, om du ikke har øinet

200 "Nogen paa Veiene her, som luskede efter mit Hornqvæg?"

Oldingen svared igjen, og mælede dette til Guden:

"Vanskeligt er det, min Ven! at kunne fortælle med Sandhed

"Det, som vi see. Saa mangen en Mand gaaer hen over Veien;

"Enfelte slyse med Ondt udi Hu; med det Gode de Andre,

205 "Altsom de gaae. Det er vanskeligt nok, at kjende hver Enkelt.

"Jeg gjennem Dagen saa lang, og lige til Solen forlod os,

"Slylede her med min Høi, mit Viingaardsland og min Ranke.

"Næsten, min Kjere! jeg skulde dog troe (skjændt ikke just sikkert)

"At jeg bemærkede en Dreng, som fulgte med hornede Ørne;

210 "Distnok en Tosse! Med Kjeppen i Haand han drysfed forvildet,

"Holdt deres Hoved mod sig, og gjennede Qvierne baglænds."

Oldingen taug. Hiin hørte hans Ord, samt skyndte sig hurtigt,

Og, ved at see den bevingede Ørn, han mærkede snart,

At det var Krónion's Søn, som havde berøvet ham Qvæget.

215 Gled nu Konningen bort, hiin Krónions Vættling, Apollo,

Hen til det yndige Pylus' Egn, for at søge sit Hornqvæg,

Swøbt i en rødrende Skye omkring sine kraftige Skuldre.

Altsom den ramnende Gud randsagede Sporet, han sagde:

"Sandelig, Guder i Skye! jeg mærker et underligt Særsyn.

220 "Her opdager jeg Spor af kraftighornede Ørne;

"Dog de vende forkeert mod Egnen, hvor Urterne vore.

"Fodtrin skuer jeg her, dog hverken af Mand eller Kvinde;
 "Heller ei Trin af en graalig Ulv, af en Bjørn eller Løve;
 "Heller ei finder jeg Sporene lig' med de laadne Centaurers.

225 "Hvo det end er, et forfærdeligt Tegn med sit hurtige Fodblad,
 "Trykked han her i sin Vei, dog hisset han satte dem større."

Ronningen taled, og ilede bort, hiin Krónion's Værling.
 Derpaa han kom til Eylléne's Bjerg, som er dækket med Skove,
 Med til det Svælg, som var skyggebædt, hvor den himmelske
 Nymfhe

230 Varslede nys med en Søn, som hun fik med Ronning Krónion.
 Frem fra det herlige Fjeld udbredtes en Duft, som var yndig,
 Og over Marken man søined paa Græs stankbenede Hjørde.

Monne derefter han selv, den fjernthen rammende Phoebus,
 Glende gaae gennem Døren af Steen til den lustige Grotte.

235 Efterat Maja's og Krónion's Søn nu listigen mærked'
 Ham, som var vred for det randede Qvæg, hiin Kammer, Apollo,
 Pattede han sig i det duftende Svøb, ret ligesom Afsen
 Lægger sig tæt over Bunkerne hen af forfullede Grene.

Saaledes skjulte sig nu, ved Synet af Kammeren, Hermes,

240 Rullende Hoved og Hænder og Been i et useligt Nøgler,
 Net som et Varn, der vaskedes nys, og gjerne vil sove,
 Skjøndt han var vaagen endnu, og holdt under Armen sin Lyra.

Leto's og Krónion's Søn, ei fremmed, tilstrækkelig kjendte
 Nymphen, den væne, som leved i Fjeld, samt Værlingen ogsaa,

245 Purken, som, liden af Vært, dog kjendte mangfoldige Kunstgreb.

Kastende Diet omkring i den herlige Sal og dens Kroge,
 Nabned han Værelser tre med en kostelig Nøgler, han fremtog,
 Fyldte med Nectar'saft og Ambrosias herlige Føde.

Sølv tilligemed Guld var stablet ihobe derinde,

250 Purpurne Dragter, besatte med Sølv, tilhørende Nymphen,
 Hvilke man finder i Husene tidt hos de salige Guder.

Næie vandsagende nu hver Kroge i den mægtige Volig,

Talede Leto's Søn sligt Ord til den herlige Hermes:

"Dreng, som i Buggen er lagt! mine Qvier du vise mig snartlig,

- 255 "Efter som ellers v i t o skulle støde lidt haardt mod hinanden!
 "Snart jeg griber og kaster dig dybt udi Tartari Afgrund,
 "Ned i et tyft, ubervingeligt Mulm. Ei Zeus og din Moder
 "Skulle dig bringe for Lysset igjen: er du stædt under Jorden,
 "Haver du svarligen Faae, som du mægter at lokke til Kunstgreb."
- 260 Hermes svarede ham; men Ordene meente han ikke:
 "Siig, Letoide! hvi ytrer du her saa fornærmende Tale?
 "Syffes dig Stedet er her, at søge dig Dyne fra Landet?
 "Ei har jeg sruet dem selv, eller hørt dem at nævnes af Andre.
 "Ei kan jeg spore dem op, eller tage mod Opbringerpeng.
- 265 "Er jeg vel Nægtere liig? kan jeg ligned med Folk, som har
 Kræfter?
 "Saadant er ikke min Sag; mod Andet min Tanke sig vender.
 "Før vil jeg tænke paa Søvn, og at patte min elskede Moder,
 "Faae mig et varmende Bad, og vikles derefter i Svøbet.
 "Lad dog ei Nogen erfare, min Ven! hvorover du lives!
- 270 "Guderne selv vilde finde det sært, og forundre sig saare,
 "Dersom et Barn, som er nyligen født, gjennem Porten kan drive
 "Nvæget, der græsser paa Mark. Det er Tant, hvad du siger,
 tilhobe!
- "Jorden er hvas og Foden er blod; igaar saae jeg Lysset.
 "Dog, om du vil, jeg sværger en Eed: saasandt som min
 Fader
- 275 "Lever, jeg siger dig her: udi Dianet jeg selv er uskyldig,
 "Heller ei skuede jeg nogen Anden, som røved dit Hornqvæg.
 "Dyrene kjender jeg ei; nu først jeg hører dem nævnes."
 Saaledes talede han, og blinkede saare med Diet,
 Skuppene Brynne op, og saae til forskjellige Sider,
- 280 Sløitende høit med sin Mund, som hørte han taabelig Tale.
 Smilende mildt, tiltalede ham den Nammer, Apollo:
 "Smukke Forsøver! du listige Knægt! jeg tænker, du ofte
 "Vil, som en Eyv, begive dig ind i de tryggeste Huse,
 "Gjørende ryddeligt Bord hos Fleer, end den enkelte Eier,
- 285 "Stjælende Alt uden Støi i hans Huus, saavidt jeg forstaaer dig.

- "Mangen en Nægter paa græsviig Eng vil du sikkert bedrøve,
 "Samt over Fjeld og i Dal, naar, graadig i Sind efter Rjodmad,
 "Dripter du møder af Qvæg samt Lammenes Flokke tillige.
 "Dog, hvis du ikke har Lyst, at sove den evige Slummer,
 290 "Ven af den dæmrende Nat! da springe du frem af din Bugge,
 "Saasom i Gudernes Hob du sætter din høieste Hæder,
 "At du betragtes som Tyvenes Drot gennem Aarenes Række."
 Phoebus Apollo, som talede Sligt, tog Drengen paa Armen.
 Argus' Bane, den kraftige Gud, betænkte sig meget,
 295 Løfted derefter sig op paa hans Arm, og sendte med Gjensvar
 Ret et fornærmeligt Bud, sin Bugs uforskammede Tjener.
 Derpaa tillige han ivrigen nøs.

- Da Phoebus fornam det,
 Hurtig mod Jorden han kasted fra Haand den kløgtige Hermes.
 Med han satte sig nu, omendstjændt han ønsked at vandre,
 300 Spottende Hermes haardt, imedens han talede Saadant:
 "Nolig, mit Svøvelsbarn! du Søn af Zeus og af Maja!
 "Sikkert jeg kommer paa Spor efter alt mit herlige Hornqvæg,
 "Efter et saadant Tegn; men du skal vise mig Veien."
 Hurtigen sprang, da han talede Sligt, Eylleneren Hermes,
 305 Jilsom affted. Han trak med sin Haand, fast lige til Dret,
 Svøbet om Skulderen op, imedens han sagde tillige:
 "Hvor vil du føre mig hen, sjerntammende, kraftige Guddom?
 "Er det for Qviernes Skyld, du tumler mig vildt udi Brede?
 "Maatte da samtlige Qvier forgaae! jeg haver jo ikke
 310 "Stjaalet dit Qvæg, og heller ei seet nogen Anden, der sijal det.
 "Qruene kjender jeg ei; nu først jeg hører dem nævnes;
 "Staae mig til Rette, samt tag imod Ret hos selve Kronon!"
 Efterat Sagen var nøie bestridt under verlende Gjensvar
 Af Letoiden, den herlige Gud, samt Lufferen Hermes,
 315 Begge bestædt' udi Strid (hiin vilde kun Sandheden høre,
 Samt at han havde med Ret antastet Hermeias for Qvæget,
 Medens Eylleneren selv, ved List og besnærende Tale,
 Vilde behandle som Gjak Apollo med sølverne Buen)

Flux, da han fandt, ihvor listig han var, at hi n var ham voren,
 320 Gled han frem med hurtige Trin gjennem Sandet ad Weien,
 Forrest, og efter ham gif hiin Søn af Zeus og af Leto.

Derpaa de hurtigen kom til den duftende Top af Olympus,
 Krónions herlige Dørn, og nærmede sig deres Fader,
 Eftersom Vægten var der, som skulde tilveie dem Retsfærd.

325 Lys var Olympus' sneefulde Top, og samtlige Guder
 Vare forsamled' ihob i en Dal af Olympus' Fjeldtind.
 Hermes stilled sig frem og den sølverbuede Phoebus,
 Lige ved Krónions Knæ. Zeus, Tordneren høit udi Lusten,
 Spurgte sin herlige Søn, imedens han talede Saadant:

330 "Der har du faaet en kostelig Fangst. Hvor har du ham fanget,
 "Drengen, som nylig er født, skjøndt Herolden man seer i hans
 Bygning?

"Sikkert en vigtig Person, som stilles for Gudernes Samling!"

Konningen svarede ham, den fjernthen rammende Phoebus:

"Du skal du høre, min Fader! et Ord, som er sikkerlig vigtigt,

335 "Saasom du spotted mig mangengang, at jeg var begjerlig.
 "Fundet jeg haver en Dreng, saa listig en Snyder, som Nogen,
 "Hift paa Cyllènes' Fjeld. Skjøndt mangen en Egn jeg besøgte,
 "Mage til saadan en Skjelm ret aldrig jeg fandt mellem Guder,
 "Eller paa Jord mellem Folk, som nære sig blot med at stjæle.

340 "Bort fra en Mark mine Qvier han stjal, og drev dem mod
 Aften

"Langs med Kysterne bort af den svarligt larmende Bølge,

"Gjennende dem imod Pylus' Dye. Hans Spor vare store,

"Undres man maatte derved, et Beviis paa den kraftigste Guddom.

"Qvierne selv — ja underligt nok, mod en Eng, som var græsriig,

345 "Dybt i det graalige Sand deres Spor sig vendte forkeerte.

"Drengen, en snild, uforlignelig Skjelm, bevæged sig fremad

"Hverken paa Haand eller Fod, skjøndt Jorden var dækket med
 Sandstøv:

"Nei, over Weien han gif paa en anden forunderlig Maade.

"Sporet var stort, som havde han traadt paa Egenes Grene.

350 "Der, hvor han styred sin Gang igjennem de sandige Marker,
 "Kunde jeg letteligt følge hans Spor, da de saaes i Støvet;
 "Men, da han fjernede sig fra den mægtigt sandede Markvei,
 "Mærked jeg hverken til Ornenes Spor, ei heller hans egne,
 "Der, hvor Jorden var haard.

En Nøgter alene ham øined,

355 "Dengang mod Pylus han gjennem mit Qvæg med de kraftige
 Vænder.

"Efterat Knægten i rigelig Mæg havde spærret dem inde,
 "Havde tillige forsøgt underveis mangfoldige Kunstgreb,
 "Hjullet i bælmerk Nat, han lagde sig ned i sin Bugge,
 "Dybt udi Grotten i Skumring og Mulm. Skarptsfuende Orne

360 "Knap vilde mærket ham her. Tillige han gned sig med Haanden
 "Svrigt i Diet; men hele hans Meed var beregnet paa Arglist.
 "Ene han svarede mig, uden Ophør, ganske det Samme:
 " "Ei har jeg skuet dit Qvæg, eller hørt det nævnes af Andre;
 " "Ei kan jeg spore det op, eller tage mod Opbringerpenge."

365 Uden at yttre sig meer, begav sig Apollo til Eæde.

Stilled derefter sig Hermes frem, og mælede Saabant,
 Vendt imod Krønion selv, som er Drot mellem samtlige Guder.

"Eige jeg vil, Fader Zeus! aldeles, som Sandheden har sig;
 "Ikke jeg kjender til Løgn; paa mit Ord kan du sikkerligt bygge.

370 "Tidligt i Morges, da Solen stod op, da kom der et Væsen
 "Hjem, som spurgte mig ud om svartthenvandrende Orne,
 "Uden at Nogen af Gudernes Hob var Speider og Vidne.
 "Plumpt, under vældige Trudsler, han bød, at jeg skulde bekjende:
 "Trued endogfaa, at kaste mig ned udi Tartari Afgrund,

375 "Saasom han blomstrede selv i sin Ungdoms kraftige Fylde,
 "Medens jeg fødtes igaar, hvad sikkerligt ogsaa han vidste.

"Er jeg da Nøgtere liig? kan jeg ligned med Folk, som har
 Kræfter?

"Tro, hvad jeg siger (du yttre jo selv, at du er min Fader)

"Ei har jeg drevet hans Qvæg til mit Hjem (saasandt jeg er salig)

380 "Heller ei Hulen forladt; paa det kan du sikkerligt bygge.

"Agtelse har jeg for Helios selv og de øvrige Guder:

"Dig har jeg kjer; ham agter jeg høit.

Selv veed du det sikkert,

"At uden Brode jeg staaer; dog Eeden tillige jeg nævner:

"Ja ved den høie Portal til Gudernes Sale jeg sværger!

385 "Engang i Tiden betaler jeg ham for den grusomme Yttring,

"Skjøndt han er svarligen stærk; du hjælper dog sagtens de
Mindre."

Saaledes taled og blinkede lumsk hiin Morder af Argus,
Holdende Svøbet ved Armene fast, og tabte det ikke.

Krónion skogrede høit, da han saae den listige Smaapark,
390 Hvilken saa fiffig og snu benægtede Døvet af Qvæget.

Vege derefter han bød, uden Tvist, i Forning at lede;

Hermes, som Budskabsgud, dog skulde den Anden veilede,

Samt med et redeligt Sind udpege ham Stedet, paa hvilket

Qvæget han havde fordulgt, som var smukt ved de kraftige Pander.

395 Krónion gav dem et Vink; Hermeias lod sig bevæge,

Og, hvad den tænkende Zeus, Skjoldsvingeren, ønsked, han gjorde.

Vege de herlige Værn af Krónion ilede nu fremad.

Snart til Alpheius' Færge de kom i det sandige Pylus,

Ogsaa tillige til Markerne hen, til de lustige Stalde,

400 Hvor i den natlige Stund han næsked det kraftige Hornqvæg.

Hen imod Grotten, som løb i et Fjeld, nu Hermes begav sig,

Hveden han gjenneed for Lys hiint Qvæg med de kraftige Pander.

Dog Letoïden, der skued paastraa fra den kneisende Fjeldtind

Huden af Qvierne, fritted ihast den klægtige Hermes:

405 "Listige Skjelm! hvor eied du Kraft, to Qvier at krænge,

"Da du er spæd og nyligen født? Din Styrke, jeg frygter,

"Bliver i kommende Tider for stor; nu burde du næsten

"Jffe forøges i Kraft, cyllêniske Værling af Maja!"

Saaledes talede han, og snoede tillige med Haanden

410 Kraftige Lære. Da voxede de fast udi Jorden ved Foden,

Der, hvor de stode, skjøndt tvundne med Kraft, og slynged' i
Knytning,

Letteligt fæstende Nod ved de samtlige Qvier fra Marken,
 Alt ved den listige Hermes' Plan. Apollo, som saae det,
 Undredes saare.

Den kraftige Gud, som var Argus' Bane,
 415 Skottede rundt overalt, samt blinkede tillige med Diet,
 Lysten, at skjule sin Fryd. Den herlige Værling af Leto,
 Hiin fjerntrammende Gud, efter Duffe han hurtigen mildned
 Skjøndt han var kraftig og stærk. Han greb udi Benstre sin Lyra,
 Prøvende Strengen med Plecterets Slag. Den gav i hans
 Hænder

420 Saare forunderlig Klang.

Da smilede Phoebus Apollo,
 Frydende sig. Gjennem Sjelen ham foer de herlige Toners
 Saare velsignede Klang. En umaadelig Længsel betog ham,
 Altsom han hørte derpaa. Medens mildt han greb i sin Cithar,
 Stilled sig Maja's Søn, med det modige Hjerte, tilvenstre,
 425 Lige hvor Phoebus stod. Heel klangfuldt gribende Strengen,
 Sang han nu forspilsviis, og hans Nøst var yndig at høre.

Nu om de salige Guder han quad og det mørkere Jordliv,
 Lodderne, hvilke de fik, samt Maaden, paa hvilken de fødtes.
 Mæest Mnemosyne han hæved i Sang af de samtlige Guder,
 430 Moder til Musernes Chor; under hende staaer Sønnen af Maja.
 Ogsaa de øvrige Guder besang Zeus' herlige Værling,
 Alt efter Alder og Aar, i den Orden, i hvilke de fødtes,
 Syngende smukt, paa en elskelig Viis, med sin Lyra i Armen.

Net en usigelig Lyst fortærede Hiin udi Sindet;
 435 Derfor han yttred bevingede Ord, imedens han sagde:
 "Listige Knægt, som slagted mit Qvæg! du lystige Borden!

"Hvad du har der, det agter jeg værd halvhundrede Qvier.

"Du vil jeg troe, at denne vor Tvist kan mindeligt jevnes.

"Ene besvare du mig, du Maja's listige Værling:

440 "Fulgte dig lige fra Fødselens Stund den herlige Kunstflogt?

"Eller har Nogen af Gudernes Væ, eller jordiske Væsner,

"Givet dig saadan en Skjenk, og forlehnet dig kostelig Sangkunst?

- "Qvadet, jeg hørte, var inderligt smukt, som du nyligen endte;
 "Aldrig dens Lige fornummet jeg har blandt Menneskers Afæt,
 445 "Eller de Salige selv, hvis Volig er hist i Olympen,
 "Uden, du Næver! af dig, som er født af Zeus og af Maja.
 "Ei hvilken Kunst! hvilken trøstende Sang mod Sorger og
 Kummer!
- "Hvilken fortræffelig Klang! tre Ting den sikkerlig evner:
 "Glæden at vække, samt Kjerligheds Lyst og en qvægende Slummer.
 450 "Distnok følger jeg selv med Muserne hist i Olympen,
 "Hvilke jo slyle med Chor, med Sangenes herlige Toner,
 "Kraftigt lydende Qvad, samt yndigt tonende Fløiter;
 "Intet dog haver saa høiligen vidst, at røre mit Hjerte,
 "Sjændt der er mangen fornøielig Ting ved Ynglingers Gilder.
- 455 "Krónion's Søn! forundret jeg seer, at du spiller fortrinligt!
 "Nu, da du kjender saa kunstige Ting, sjændt liden af Bygning,
 "Sæt dig, min Dreng! og hør paa et Ord, som en Ældre dig
 siger.
- "Hæder og Ære du snarligen faaer hos de salige Guder,
 "Du og din Moder med dig: paa det kan du sikkerlig bygge,
 460 "Eansom jeg sværger dig her, ved mit Spyd, som er dannet af
 Hyben,
- "At jeg vil gjøre dig mægtig og riig blandt de salige Guder,
 "Give dig mangen en kostelig Gjenk, uden Sviig eller Arglist.
 Hermes yttrede nu, med listige Trækker, til Gjensvar:
- "Snedig du føler dig for, sjerntrammende Gud! og jeg under
 465 "Gjerne dig selv, at du vorder bekjendt med denne min Kunstfløgt.
 "Endnu idag vil jeg lære dig den; udi Ord og i Gjerning
 "Lever jeg gjerne med dig udi Fred, det kjender du sikkert.
 "Forrest du sidder, o Krónion's Søn! blandt de øvrige Guder,
 "Kjef og forsynet med Kraft. Dig elsker den vise Kronide
- 470 "Sikkert med Rette, som ydede dig fortrinlige Gaver,
 "Mangen en hæderlig Post. Af Zeus tillige du lærte,
 "Klarlig at fatte hans Vink, samt tolke, hvad ligger i Fremtid.
 "Jeg, som er lille, kan lære dig dog, sjændt du kjender saa meget;

- "Derfor du vælg nu selv, hvad du ønsker særdeles at vide.
 475 "Efter som altsaa dit Høi fremsthynder dig saare til Lyren,
 "Hold dig til Sang, til Citharens Lyd; spred Munterhed om dig,
 "Lærende Kunsten af mig; dog mig bør du Hæderen give.
 "Syng, samt tryk i din Favn Veninden, der toner saa deilig,
 "Som er istand til at tale saa smukt og at yttre sig yndigt.
 480 "Freidig i Sindet, du bære den hen til de lystige Gilder,
 "Samt til de herlige Chor, hvor Ynglinger synge for Piger,
 "Kort — til Fryd baade Nætter og Dag.

- Enhver, som med Kunstfands,
 "Ogsaa behørigen øvet deri, henvender sig til den,
 "Svarer og lærer den maangen en Ting, som er vakker for Tanken.
 485 "Letteligt spiller man den, naar man først til Strengen har vant sig.
 "Ikke den lider mæsommelig Kunst, og, isald en Ukyndig
 "Skulde forsøge med voldelig Hæand ubi Strengen at gribe,
 "Lyde de flux uden Orden og vildt, de blandede Toner.
- — — — —

- 490 "Altsaa jeg giver dig den, du herlige Søn af Kronion.
 "Vi, fjerntammende Gud! bør unde de landlige Qvier
 "Græsset, der vorer omkring over Mark og tillige paa Hjeldet.
 "Blandes med Tyre sig Qvierne der, da kastes der Kalve,
 "Hanner og Hunner i verlende Hob; da behøver du ikke,
 495 "Eft du endogsaa en Ven af Profit, at vredes saa heftig."

- Talende dette, han rækked den frem; Apollo modtog den.
 Hermes han skjenkede gjengjeldsviis en ypperlig Qvægpidst,
 Samt over Dyrnene Magt. Med Glæde tog Sønnen af Maja
 Alt, hvad han gav. Den rammende Gud, Drot Phoebus Apollo,
 500 Leto's glimrende Søn, tog Citharen fat med sin Venstre,
 Prøvende Strengen med Plecterets Slag. Den gav i hans
 Hænder

- Saare fornøielig Klang, og yndigt han fulgte med Stemmen. *
 Efterat Qvierne gjenledes hen til de frodige Marke,
 Monne de Vegge, fortrinlige Børn af selve Kronion,
 505 Atter begive sig hjem til Olympus, dækket med Sneelag,

Glade ved Citharens Klang. Kronion, den vise, blev selv glad.

— — — — —
 See! da talede Leto's Søn saalunde til Hermes:

- "Majas listige Søn! som er Gudernes Sending, jeg frygter,
 515 "Alt du vil stjæle mig Citharen bort og den krummede Bue,
 "Saasom jeg veed, du erlanged af Zeus den særlige Gave,
 "Glittig at stifte paa Jord for Mennesker, hvad de besidde.
 "Dog, om du vover at sværge den Eed, som Guderne sværge,
 "Enten ved Hovedets Nis eller ogsaa de Stygiske Dølger,
 520 "Da vil jeg gjøre dig Alt, hvad jeg ønsker mig selv i mit Hjerte."

- See da nikkede Majas Søn, og han loved tillige,
 Aldrig at tage ved List, hvad Hammeren monne besidde,
 Eller at nærme sig hen til hans Borg. Letoiden Apollo
 Lovede gjengjeldsviis, under Venfæbsstegn og i Cendragt,
 525 Ingen af Gudernes Vt han vilde saa hjerteligt elske,
 Ingen af Himlens og Heltenes Slægt.

- "For Gudernes Dine,
 "En og enhver, jeg slutter med dig fuldstændigen Forbund,
 "Ærligen meent og redelig holdt; tillige som Gave
 "Gaaer du den yndige Stav, som skaffer dig Rigdom og Fylde,
 530 "Ufsadt, formet af Guld, trebladet, som skjærmer dig sikkert,
 "Hvilken vil hjælpe dig til, udi Ord og i Gjerning at gjøre
 "Gudernes Bud, som den kjender fra Grund ved Krónions Til-
 sagn.

"Spaandomskonsten, min Ven! som, Krónion's Søn! du for-
 langer,

- "De n forundes dig ei, og Ingen af Guder forundtes,
 535 "Konsten at lære. Den kjender kun Zeus. Jeg selv ved et Tilnis
 "Gav ham mit Ord, og en kraftfuld Eed tillige jeg afgav,
 "Alt, foruden jeg selv, slet Ingen af Himmelens Guder
 "Skulde fornemme den klogtige Plan, som Krónion tænker.
 "Altsaa du bede mig ei, du guldstavbærende Broder!
 540 "Alt jeg vil sige dig det, den styrende Zeus har ifinde.
 "Talrige Mennesker gavne jeg vil, og mange jeg skader,

- "Eyslende meget omkring blandt det mæsifomt levende Jordfolk.
 "Gavn af mit Varsel erholder Enhver, som nærmer sig til mig,
 "Deels efter Ekfrig og deels efter Flugt af de rigtige Fugle;
 545 "H a m gjør Drakelet Gavn, og h a m vil jeg ikke bedrage.
 "Finder man derimod en, som stoler paa skuffende Fugle,
 "Og (naar jeg ønsker det ei) vil fritte mig ud om sin Fremtid,
 "Haabende, hjulpen af mig, at vide, hvad Guder ei vide,
 "Da er han reist uden Gavn, om endogsaa jeg tager hans Gave.
 550 "Eet vil jeg sige dig dog, du Værling af Zeus med Vægiden
 "Samt af den herlige Naja! du gavnlige Gud mellem Guder!
 "Ogsaa man Thrierne har, der fødtes hinanden som Søstre,
 "Nær, som hæve sig flink paa de hurtigtbærende Vinger,
 "Tre udi Tallet, som hvidligt Meel over Hovedet drysse.
 555 "Velig de skaffede sig ved Foden af Fjeldet Parnassus,
 "Tolkende Spaadomskunst for sig selv, med hvilken ved Qværget
 "Fordum jeg lyste som Dreng, skjøndt ikke min Fader det ændsed.
 "Derfra flyve de nu, enhver til forskjellige Sider,
 "Næred' af Honningens Saft, fuldbyrdende Alt efter Dnsse.
 560 "Naar de nu faae sig en Kuus ved at nyde den gulige
 Honning,
 "Ere de saare beredt', at tolke de Spørgende Sandhed.
 "Men, naar man under dem ei de Saliges herlige Føde,
 "Pleie de sikkerlig tidt at lokke ret Mængen paa Afvei.
 "Dem tildeler jeg dig; omhyggelig kan du dem fritte,
 565 "Deels for at more dig selv, og deels naar et Menneſke kommer,
 "At, om det træffer sig saa, opbygges han kan ved din Viisdom.
 "Dette modtage du, Naja's Søn! med de landlige Ørne,
 "Derhos Gangerne sørge du for, med de trællende Muuldyr!
 "Selv over Lovernes glubende Flok, skarptandede Bildsviin,
 570 "Hunde tilligemed Faar, som leve paa Jorden saa vide,
 "Smaaqvægs samtlige Hob, Hermeias, den herlige, byde!
 "Selv, som et fuldendt Bud, han ene skal drage til Hades,
 "Som, om endog uden Ekjenſk, erlægger en rigelig Gave."
 Saaledes elsted paa alskens Viis hiin Konning Apollo

- 575 Sønnen af Maja, og Krónion selv velsigned dem Vegge.
 Baade med Gudernes Æt og Menneskers færdes han saare,
 Sjelden han bringer dem Gavn; men fast nophørlig han narver,
 Dækket af Natten og Mûlm, de Menneskers Stammer paa Jorden.
 Hermed være du hilst, du Ætling af Zeus og af Maja!
- 580 Snart vil jeg tænke paa dig og tillige paa Sange, som forhen.

IV. Til Aphrodite.

- Musa! besyng mig den herlige Daad af den gyldne Eythère,
 Som udi Guderne selv opvækker en elskelig Længsel,
 Herstkende ever den samtlige Æt af de jordiske Væsner,
 Fuglenes Slægt, der stiger i Luft, samt Dyrenes Racer,
 5 Æt, hvad der aander paa Jord, samt Æt, hvad der lever i Havet.
 Gjerne jo sysler Enhver med den skjønt bekrandsede Cypriis;
 Tre dog evned hun ei at vinde ved Magt eller Arglist:
 Pallas Athene, den mægtige Zeus' blaasiede Datter;
 Aldrig hun ændsede stort den yndige Cypria's Sysfel,
 10 Heller hun havde til Krigene Lyst, til at færdes med Ares,
 Kampenes Dyst og Krigernes Dont, samt Sysfel med Kunstfløgt,
 [Haandværksfolket paa Jord var Athene den første, som lærte,
 Deels at hamre sig Arbeidsvogn, deels Vogne med Malmpragt;
 Ogsaa de Piger, med Huden saa fin, som i Borgene leve,
 15 Lærte hun mangen en kostelig Dont, som hun gav dem i Sinde.]
 Heller ei Artemis selv, med Guldspyd, Ynder af Jagtskrig,
 Kan hun betvinge med Kjerligheds Vaand, Aphrodite den muntre.
 Buen er al hendes Lyst, at myrde paa Sjeldene Bildtet,
 Lyren og Dandsernes Chor, tilligemed larmende Jubel,
 20 Ættlige Menneskers Hjem, samt Lunde med skyggende Træer.
 Hestia selv er den tredie Møe, som tugtig foragter
 Cypria's Dont. Hun avledes først af den listige Kronus.

- — — — —
 Skjøndt til den Høie der beiledes dog af Poseidon og Phoebus,
 25 Pigen ei ønskede Sligt; hun gav dem et Nei med Bestemthed,

Swor tillige den kraftige Eed, som siden er fuldbragt,
 Medens hun lagde sin Haand paa Zeus, Skjoldsvingerens, Hoved,
 At hun bestandig vil leve som Mæ, den ædle Gudinde.

Faderen gav hende kostelig Løn istedetfor Elskov.

30 Midt udi Husene har hun sit Hjem, modtagende Gædmen;
 Tager i Gudernes Offere Deel i de talrige Templer,
 Og af de samtlige Menneffers Æt er hun agtet ærværdig.

Hverken ved Ord eller List kan hun Hjertet bevæge paa Hine,
 Men af de Dvrige findes ei een, som slap Aphrodite,

35 Enten af Gudernes Æt eller ogsaa de jordiske Væsner.

Selve den lynende Zeus berøved hun ofte Forstanden,
 Skjøndt han er mægtig og stor, og erlanged fortrinligen Ære.
 Tidt, naar hun vilde, bedaaed hun selv hans tænksomme Hjerte;
 Bisked ham ind udi Kjerlighedsispøg med jordiske Væsner,

40 Uden at tænke paa Hera selv, hans Søster og Kone,
 Skjøndt hun var deiligst skabt blandt alle de andre Gudinder.
 Kronus, den listige Gud, tilligemed Moderen, Rhea,
 Avled den Høie, og Krønion selv, der styrer med Wiisdom,
 Gjorde den tugtige Mæ til sin Viv og herlige Huustroe.

45 Hos hende selv opvækked nu Hiiin en Længsel i Sindet
 Efter at vorde forenet med en dødelig Mand, for at ikke
 Hun kunde sige sig frie for Lyst til et dødeligt Væsen;
 For at hun ikke med pralende Haan kunde sige de Andre,
 Lystigen spottende dem, den venligt smilende Cypris,

50 At med en Menneffeviv hun knyttede Guderne sammen,
 Hvilket bewirked, at dødeligt Varn fik udødelig Fader,
 Medens med jordiske Mænd hun lokked Gudinder i Elskov.

Vækked han altsaa i Cypria's Sjel en Lyst til Anchises,
 Hvilken, paa Toppen af Ida's Fjeld, som er signet med Rilder,

55 Sysled med Hjorder og Qvæg, samt ligned en Gud udi Skjønhed.

Strax, da hun sinede ham, Aphrodite, den muntre Gudinde,
 Blev hun forelsket, og Kjerlighedsfaavn betog hendes Hjerte.
 Hurtig hun iled til Cyprus' Æ og det dufstende Tempel,
 Hvor hun i Paphos besidder en Lund samt Altre med Virak.

60 Som hun nu traadte derind, hun luffed de straalende Døre.
 Basset han blev af Chariternes Haand, samt gnedet med Olje,
 Jusst med Ambrosia siin, som duster om Gudernes Legem.

— — — — —
 Ordrende smukt overalt paa sit Legem de smagfulde Klæder,
 65 Pyntet tillige med Guld, Aphrodite, den muntre Gudinde,
 Vandred til Jliums Bye, og forlod det duftende Cyprus,
 Hurtigen ilende frem gennem Skyerne høit udi Lusten.

Derpaa til Dyrenes Moder hun kom, det vandrige Ida.
 Strax over Fjeldet mod Stalden hun gik; men bag efter hende
 70 Fulgte med Logren den graalige Ulv, den glubende Løve,
 Bjørnen, som aldrig kan mættes af Wildt og den hurtige Parder.
 Altsom hun skuede dem, hun morede sig udi Sindet,
 Stemrende disse til Kjerlighedsløst. De samtlige Arter
 Parviis flokkede sig under Trærnes skyggende Tykning.

75 Selv begav hun sig hen til de smukt opbyggede Telte.
 Hannem i Gaarden alene hun fandt, adskilt fra de Andre,
 Yndig i Form som en Gud, den kraftige Høvding Anchises:
 Alle de Andre med Hjordene gik til de græsrigge Enge.

Saasom de Andre forlode ham her, var i Gaarden han ene,
 80 Vandrende rundt overalt, og spillende høit paa sin Cithar.
 Nær ham stilled sig nu hiin Datter af Zeus, Aphrodite,
 Wisende sig som en ugift Møe udi Bært og i Skjønhed,
 For at han ei, naar han saae hende selv, skulde vorde forfærdet.

Tænksom ved Synet Anchises stod og tillige forundret,
 85 Seende Vigens fortrinlige Bært og de herlige Klæder.
 Kaaben, i hvilken hun gik, var lysende, meer end en Lue;
 Deilige Spænder hun bar, i Drene herlige Ringe,
 Medens tillige den deilige Hals var pyntet med Kjæder,
 Formed' af Guld, og tindrende smukt, ret ligesom Maanen,

90 Kasted de Glands paa det yndige Bryst, heel vakker at skue.
 Elskov Trojaneren greb, og han talede dette til hende:

"Hil dig, min Dronning! fra Gudernes Hjem du besøger vor
 Holig.

- "Artemis? Leto maaskee? Aphrodite, den gyldne Gudinde?
 Themis, af kostelig Byrd? den blaaligtøiede Pallas?
 95 "Eller maaskee af Chariterne en? thi disse jo leve
 "Venligt med Gudernes Chor og regnes jo selv mellem Guder?
 "Eller en Nymphe maaskee, som boer i de deilige Lunde?
 "Muligt af Nympferne en, som her udi Bjergene lever,
 "Samt udi Kildernes Bæld og de græsbegroede Enge?
 100 "Her paa den luftige Tind, paa et Sted, som er synligt for Alle,
 "Alter jeg bygge dig vil, samt give dig kostelig Offring,
 "Alt efter Marsens Tid. Dog være du gunstig imod mig!
 "Skjenk mig, at vorde blandt Troernes Mænd navnkundig og
 hadret!
 "Skaf mig derefter en blomstrende Væ! mig selv du forunde
 105 "Langt og et lykkeligt Liv til at skue det straalende Dagslys,
 "Niig blandt det øvrige Folk, samt naae til de aldrende Dage!"
 Ham gjensvarede nu Aphrodite, Krónion's Datter:
 "Du, som er Hæderen værd mellem jordiske Væsner, Anchises!
 "Jungen Gudinde jeg er; hvi ligner du mig med Gudinder?
 110 "Jeg er en dødelig Mæ, og en dødelig Moder mig fødte.
 "Alet jeg blev, om du hørte hans Mavn, af den herlige Otreus,
 "Konning i Phrygiens Land, som er fast beffjernet af Borge.
 "Dog kan jeg tale Jert Sprog, som jeg kjender saa godt, som
 vort eget:
 "Ammen, som nærede mig i vor Borg, var en Trojanerinde,
 115 "Hun, som passede mig, dengang jeg var Bavn, for min Moder;
 "Derfor jeg taler Jert Sprog, som jeg kjender saa godt, som mit
 eget.
 "Argus' Bane mig snappede bort, Herolden med Gulvstav,
 "Ud af den larmende Artemis' Chor, Jægerindens med Guldspyd.
 "Mangen en blomstrende Mæ, samt rigtudstyrede Piger
 120 "Dandsede just; i umaadelig Kreds de stod' i en Runddeel,
 "Da jeg blev ranet af Himlens Herold. Hiin Argus' Bane
 "Førte mig snart i en frugtbar Egn, hvor Menneffer leve,
 "Snart i en Drik uden Mærk eller Huus, hvor de vildeste Udyr

- "Har deres Hjem, gennem dørende Krat i de tykkeste Skove.
 125 "Aldrig, det tyffedes mig, jeg værte den nærende Jordbund.
 "Eet dog sagde han mig, jeg bestemtes til Brud for Anchises,
 "For, som hans Ungdomsviv, at føde ham kostelig Afkom.
 "Efterat dette var sagt, og tillige berettet mig næie,
 "Steg han igjen til de Saliges Ehor, hiin Morder af Argus.
 130 "Jeg begav mig herhen, da en vældig Nødvendighed tvang mig.
 "Nu bønsfalder jeg dig, ved Zeus og de fjære Forældre:
 "(Sikkert ei useligt Folk har avlet saa herlig en Værling)
 "Tag mig nu med, som en Uskyldsmøe, der er fremmed for Eshov.
 "Da kan du stille mig frem for din Fader og værdige Moder,
 135 "Samt for din Sødsfendeflof, som eie de samme Forældre,
 "Om, ved at blive din Viv, jeg bringer dig Skam, eller ikke.
 "Send saa et Bud til Phrygiens Land, med de herlige Heste,
 "Blot for at give min Fader Besked og den sørgende Moder.
 "Disse vil sende dig Guld, samt vævede Klæder i Mængde.
 140 "Gaven er sikkerlig herlig og stor, dog tage du mod den!
 "Naar du nu ordnede Sligt, berede du kosteligt Dryllup,
 "Hvilket er vanligen Skik blandt Guder og jordiske Væsner."
 Kjerlighed vækkede hun i hans Sind, da han ytrede Saadant.
 Eshov Anchises greb, hvorudover han svarede dette:
 145 "Est du en dødelig Møe, — har et Menneffe født dig, som
 Moder —
 "Avled dig Otreus selv, den herlige Drot, som du nævner —
 "Kommer du hid efter Gudernes Bud, tilsendt mig af Hermes —
 "Est du beskikket, at vorde min Viv udi Narenes Række —
 "Da skal der Ingen af Gudernes Væ eller jordiske Væsner
 150 "Hindre mig her, at slutte paaastand Gjenkjerligheds Sampagt,
 "Selv ikke da, naar Delius selv, den rammende Eshytte,
 "Eruede mig med den sukkende Vil fra den sølverne Bue.
 "Selv jeg mægted at gaae, du Møe, som ligner Gudinder!
 "Med udi Pluto's Hjem, naar jeg først har delet dit Leie."
 155 Dette han yttred og greb hendes Haand. Aphrodite, den muntre,
 Trak sig tilbage, dog skottende lidt med de deilige Dine

- Hen mod hans Leie, som statelig skjønt var redet for Kongen,
 Dækket alt før med Tæppet saa blødt. Ud over det Hele
 • Brededes Skind af den mægtige Bjørn og den brølende Løve,
 160 Hvilke han selv havde dræbt med sit Spyd paa de luftige Bjerge.
 Som de nu nærmede sig til det smuktobrede Leie,
 Af hendes Legeme først han tog de herlige Klæder,
 Spænder og Kinge til Drenes Pryd, samt Kjæder og Halsbaand.
 Beltet han løste derpaa; de yndige Klæder, han borttog,
 165 Lagde han hen paa den kneisfende Stol med de sølverne Stifter.
 Saaledes hvilede nu, ved Gudernes listige Trækker,
 Nær ved en dødelig Mand, som ahned det ei, en Gudinde.
 Just som Hyrderne gjenned afsted til den hjemlige Gaardsplads,
 Bort fra den blomstrende Mark, de kraftige Stude samt Emaa:
 quæg,
 170 Listigt en dyb, vederqvægende Søvn hun bereder Anchises,
 Medens hun atter bedækker sig selv med de pragtfulde Klæder.
 Som hun nu særdivig med Klæderne var, den væne Gudinde,
 Stille ved Døren hun stod. Med sit Hoved Gudinden berørte
 Selve det prægtige Loft; fra Kinderne straaled ambrosiisk
 175 Glands, som ene man seer hos den deiligtkransede Cypris.
 Derpaa hun vækkede ham, tiltalede hannem, og sagde:
 "Reis, Dardanide! dig op! hvorfor er din Slummer saa steen:
 haard?
 "Siig mig engang, om det tykkes dig nu, at jeg ligner saa ganske
 "Digen, du skuede før, da hun stillede sig ret for dit Die?"
 180 Saaledes talede hun. Hendes Nøst fornam han i Søvne.
 Men da han Cypris saae, hendes Hals, hendes deilige Vine,
 Da blev han angst; han vendte sit Blik, for at skotte fra Siden.
 Ned under Tæppet han puttede flux sit venlige Anslyn,
 Og med en ydmyg Bøn han sagde med Ijsomhed dette:
 185 "Strax da jeg skuede dig, du væne Gudinde, med Diet,
 "Mærked jeg nok, Gudinde du varst; dog skulde du Sandhed.
 "Nu bønsfalder jeg dig, ved Zeus, som holder Ægiden!
 "Lad mig ei leve blandt Menneskets Slægt, afkræftet og ussel,

- ”Heller i Naade du ynke mig nu; thi Safter og Livskraft
 190 ”Mister et Menneſke snart, naar han hvilede hos en Gudinde.”
 Ham gjensvarede flux Aphrodite, Krónion’s Datter:
 ”Du, som er Hæderen værd mellem jordiske Væsner, Anchises!
 ”Fæt dig igjen! du ængste dig ei ſaa meget i Sindet.
 ”Ikke bevare du Frygt, at jeg ſkulde bringe dig Uheld,
 195 ”Eller en Anden af Guderne hiſt; du er kjer for dem Alle.
 ”Dig ſkal fødes en Søn, ſom vorder en Drot over Troer,
 ”Samt gjennem Aarenes Løb forplanter i Vørn dine Slægtleed.
 ”Navnet Aeneas han ſaae; thi det volder mig ſkrækkelig Kummer,
 ”At, en Ubdødelig ſelv, jeg ſanf paa en Dødeligs Leie.
 200 ”Nærmest til Guderne ville de ſtaa blandt jordiske Væsner,
 ”Naade ved Skjønhed og Vært, ſom regne fra dig deres Slægtſkab.
 ”Selv den forſtandige Zeus borttog Ganymedes, den blonde,
 ”Ene fordi han var ſmuk, at han kunde med Guderne leve,
 ”Og udi Krónion’s Borg betjene hans Gjeſter, ſom Mundſjenk.
 205 ”Ja, han fortjener at ſees! han æres af ſamtlige Guder,
 ”Naar han med Skaalen af Guld udſjenker den rødmande Nectar.
 ”Heel ubetvingelig Sorg greb Tros udi Hjerte; ſlet ikke
 ”Fattede han, hvor den rædſomme Storm havde ſtædet hans
 Welling,
 ”Og udi Dagenes Løb han ſørgede over den Tabte.
 210 ”See, da ynkedes Zeus. Som en Gjengjeldsbøde for Sønnen,
 ”Gav han de hurtige Traveres Spænd, ſom Guderne trække.
 ”Spændet han ſendte nu Kongen til Skjenk, og Argus’ Bane,
 ”Himmelens egen Herold, berettet, hvad Krónion bød ham,
 ”At Ganymedes var Gud, befriet for Død og for Alder.”
 215 ”Efterat denne fornam, hvad Zeus ham mældte ved Budſkab,
 ”Aldrig han ſukkede mecr; men fryded ſig dybt i ſit Hjerte;
 ”Kjorte ſaa lyſtigt omkring med ſit Spænd, der var hurtigt ſom
 Binden.
 ”Ogſaa blev Eithonus ran’t af den guldfoltchronende Eos,
 ”Han, ſom var Guderne liig, omendſkjøndt af en dødelig Stamme.
 220 ”Hurtig hun gif med ſin Døn til Krónion, Skyernes Samler,

"Alt, som de Salige selv, han maatte for Evighed leve;

"Zeus tilnækkede Ja, og det, som hun ønskede, skete.

"Zaabeligt glemte hun dog i sit Sind, den høie Gudinde,

"Hvønnen om Ungdomsaar, for at fjerne den trykkende Alder.

225 "Derfor imedens han blomstrende stod udi esskelig Ungdom,

"Nærvæd Oceani Strøm, ved Kanten af Jorden, han leved

"Glad med den aarle Gudinde, den guldstolthronende Eos.

"Men da der viste sig nu, overalt paa hans deilige Hoved,

"Tælrige graanende Haar, ja selv paa den skjæggede Hage,

230 "Vort fra hans Leie hun fjernede sig, den herlige Eos;

"Men udi Morgen beholdt hun ham dog, og nærvæd ham prægtig

"Med sin Ambrosiakost, og skjenked ham deilige Klæder.

"Dog, da nu Alderens trykkende Aar nedknuged ham ganske,

"Heller ei meer noget Lem han evned at være, som forhen,

235 "Valgte hun saadant et Raad, der tykkedes hende det bedste.

"Ind udi Kammeret lagde hun ham bag de skjinnende Døre.

"Skækkeligt dirred den Aldrendes Nøst; der fandtes ei Kræfter

"Meer, som i fordums Tid, da Ledene kunde sig bøie.

"Ei, naar du vorded en Olig, jeg kaarede dig mellem Guder

240 "Til et udødeligt Liv, for at leve til evige Tider.

"Kunde du blive, som nu, og bestandig beholde din Skabnings

"Yndige Form, og du nævnedes da som min elskede Mage,

"Vilde vel Kummeren ei omsløve mit tænkende Hjerte.

"Nu bedækker dig snart den grusomme Alder, som trykker

245 "Alle paa ligelig Wiis, som stander ved Menneskets Side,

"Mattende, hærgende Alt, og vækker de Saliges Afsky.

"Dog en umaadelig Skam blandt alle de himmelske Guder

"Ene for din Skyld følger mig nu gjennem Dagenes Række,

"Hvilke tilforn for Kjerligheds Magt og min listige Snildhed

250 "(Som fik Guderne selv til at parres med jordiske Qvinder)

"Svarligen gjøs; jeg styred Enhver efter Lyst og mit Tykke.

"Aldrig jeg aabner min Læbe nu meer, for at prale med

Saadant,

"Mellem de Saliges Hob; thi svarligen haver jeg feilet;

- "Svært, ubeskrivelig svært, forviled jeg mig fra det Rette,
 255 "Da ved en dødelig Mand jeg bærer et Barn under Hjertet.
 "Strax naar Barnet er født, og skuer det skimrende Dagslys,
 "Nymphes i Fjeld, med kostelig Varm, skulle vorde hans Ammer,
 "Eiende her deres Hjem, hvor Hjerget er stort og fortrinligt,
 "Uden at regnes til Gudernes Æt, eller Menneskets heller.
- 260 "Lang Tid leve de der; ved Ambrosias Føde de mættes,
 "Og i de deilige Chor de danser ved Siden af Guder.
 "Argus' Døne, den listige Gud, og tillige Silener
 "Gantes med disse, paa Elskendes Bæis, i de dæmrende Grotter.
 "Enten en Fyrr eller Eeg med kostelig Krone sig hæver
- 265 "Op af den alternærende Jord, naar de fødes til Verden,
 "Blomstrende, deilig af Vært, paa Spidsen af toppede Fjelde.
 "Der de kneisende staae, og kaldes de Saliges Lunde,
 "Saa som et Menneskes Haand ei kommer dem nær med en Øre.
 "Men naar den nærmer sig nu, den Stund, som bringer dem
 Døden,
- 270 "Visne de sagteligt nede ved Jord, de herlige Træer;
 "Barken er skrumpen og tør, dybt Stenene synke mod Jorden,
 "Og fra den lysende Sol deres Sjæl bortiler tillige.
 "Disse beholde vor Søn; opdraget han vorder af disse.
 "Men, naar han modnes i Tidernes Gang til elskelig Ungdom;
- 275 "Da skulle Nympherne bringe dig ham, samt vise dig Drengen.
 "Ja, for at sige dig Alt, hvad jeg haver betænkt udi Sindet,
 — — — — —
- "Naar dine Dine da faae ham at see, og hans blomstrende Skjønhed,
 "Synet fornøie dig vil; thi svart han Guderne ligner,
- 280 "Og til det luftige Jluums Dye kan du bringe din Ætling.
 "Spørger dig muligen en af Menneskeslægten paa Jorden,
 "Hvilken en Qvinde der bar, som Moder, din Søn under Hjerte,
 "Maae du erindre dig vel, at sige, hvad nu jeg befaler!
 "Da kan du svare, du avlede ham ved en elskelig Nymfhe,
- 285 "En, som har Volig paa Fjeldene her, der bedækkes af Skove.
 "Glædret du derimod ud, samt praler med taabeligt Hjerte,

- ”At som en Elsker du nødst den smuktbefransede Cypris,
 ”Da forbittrer du Zeus; med dampende Lyn vil han staae dig.
 ”Alting haver du hørt. Betænk dig nu vel i dit Hjerte!
 290 ”Læm dig! fortie, hvad du veed, og frygt for de Saliges Harme!”
 Talende Sligt, hun skjød i en Fart til den luftige Himmel.
 Hil dig, Gudinde! hvis Hjem er det velbebyggede Cyprus;
 Dig begyndte jeg med; paa et nyt Qvad vil jeg forsøge.

V. Til Demeter.

- Prise Demeter jeg vil, med de herlige Lokker, den Qdle,
 Samt hendes Datter, fodyndig og væn, bortranet af Pluto,
 Hvem den tordnende Zeus, Vidtskueren, skjenkede hende.
 Fjern fra sin Moder med Seglen af Guld, som yder os Kornet,
 5 Legende flink med Océani Børn, svartbarmede Piger,
 Plukked hun Blomster i Krands, Violer og Roser og Crocus,
 Rundt paa den frodige Mark, Sværdliljer samt Hyacinther,
 Ogsaa Narcisser, som Gê, bevæget af Krønion's Kunstgreb,
 Venlig mod Broderen stemt, lod spire til Fælde for Pigen.
 10 Samtlige blomstred forunderligt smukt; med Studsen besaae dem
 Vaade de Saliges Slægt og tillige de jordiske Væsner.
 Ud fra den enkelte Død sig skjød vel hundrede Knopper,
 Ja ved den milde, velsignede Dufte den mægtige Himmel
 Smiled og Jorden tilligemed den, samt Vølgernes Saltvand.
 15 For at besidde den deilige Pynt, udstrækkede Pigen
 Saare forundret sin Haand. Da gabede Jorden saa vide
 Trint den nysejste Mark. Flux hævdede sig Polydægmon,
 Kronus' navnrige Søn, med et Spænd af de Saliges Heste.
 Nødig hun gif og beklagede sig; men op i sin Guldfarm
 20 Pigen han tog, som han ranede bort. Høit lod hendes Angstskrig,
 Raldende Zeus, hendes Fader, til Hjælp, den Stærke, den Gode.
 Ingen af Gudernes Qet, og Ingen af Mennesker hørte
 Pigen, som streg, ei Nympherne selv med de herlige Blomster.
 Persas Datter, uskyldig i Sind, fornam hendes Klager,
 25 Hekate, hun som er sløret i Hvidt, da hun sad udi Grotten.

- Helios ogsaa fornam, Hyperion's herlige Nøde,
 Vigen, som raabte paa Faderen Zeus. Dog, fjernet fra Guder,
 Slog sig Kronion til Noe i sit Tempel, hvor Døunnerne løde,
 Hvor han mod Offrene tog, som de jordiske Mennesker bragte.
- 30 Hende, som nødigen gif, bortførte ved Krónion's Tilnik,
 Kronus' navnrige Søn, Polydægmon, Drot over Mange,
 Broder tillige til Zeus, med sit Spænd af de Saliges Heste.
 Medens Gudinden formaad at see den stjernige Himmel,
 Hele det stormende Hav med de talrige Fiske, samt Jorden,
- 35 Ligesom ogsaa den lysende Sol, og haabed at ssee
 Naade de Saliges Chor, og tillige den værdige Moder,
 Trøstede Haab hendes mægtige Aand, omendstjændt hun var
 sorgfuld.

- — — — —
- Hjergenes øverste Lind og Havenes Dyb gave Gjenlyd,
 Og den ærværdige Moder fornam sin skrigende Datter.
- 40 Skjærende Kummer betog hendes Sind; hun splitted med Haanden
 Vindslerne selv, der slyngede sig om de herlige Lokker.
 Hurtig en Dragt, som var sort, hun fasted omkring sine Skuldre,
 Og, som en Fugl, udi Fart, hun drog over Land, over Vølge,
 Farende frem. Dog Ingen har Lyst, at sige det Sande,
- 45 Hverken af Gudernes Æt, ei heller af jordiske Væsner,
 Heller ei nærmede sig af Fuglenes Slægt noget Budskab.
 Ni vare Dagenes Tal, i hvilke den herlige Deo
 Drog udi Verden omkring med en lysende Fakkell i Haanden.
 Hverken Ambrosias Kost, ei heller den yndige Nectar
- 50 Nød hun, bestædt udi Sorg, og styrked sig ei ved at bades.
 Men da den nærmede sig, den tiende lysende Morgen,
 Gif hende Hécate selv, med en Fakkell i Haanden, imøde,
 Bragte den Sægende Bud, imedens tillige hun sagde:
 "Høie Deméter, som yder os Skjenk, samt giver os Klarstid,
- 55 "Hvilken af Gudernes Æt eller Menneskeslægten paa Jorden
 "Naned Perséphone bort, og bedrøved dit Hjerte saa meget?
 "Skriget, det hørte jeg nok, dog ikke bemærked mit Die

"Kæderen selv; — — — — —"

- Hecate mælede Sligt. Den skjønt omløkkede Rheas
 60 Datter ei svared med Ord; men iler med Hecate fremad,
 Medens bestandig hun holdt i sin Haand den lysende Fakkell.
 Helios søgte de op, som er Guders og Menneffers Speider.
 Stillende sig ved hans Spænd, udfritted den høie Gudinde:
 "Wiis mig, o Helios! Ngt; jeg beder dig, ved dine Dine!"
 65 "Om jeg i Daad eller Daad har evnet at qvæge dit Hjerte.
 "Pigen, jeg fødte, det yndige Skud, huldfuld at skue,
 "Skriget af hende fornummet jeg har udi Ætherens Dde,
 "Ligesom brugte man Vold; dog ikke mit Die har seet det.
 "Du, med din Straale, betragter jo grant fra din himmelske
 Lufteegn
 70 "Baade den samtlige Jord og tillige den bølgende Havstrøm.
 "Siig mig, du elskede Sæ! om ikke du skued min Datter,
 "Eller om Noget af Gudernes Æt og de jordiske Væsner,
 "Haver, da fjernet jeg gif, med Voldsomhed hende beegnet?"
 Flux med saadanne Ord gjensvared Hypèrion's Ætling:
 75 "Høie Demèter, af Rheas født, med de deilige Lokker,
 "Alt skal du vide! jeg agter dig høit, og ynker din Kummer
 "Over dit Barn, fodyndigt og vænt. Slet Ingen af Guder
 "Haver bevirket dit Tab, uden Zeus, som er Skyernes Samler.
 "Hende til Aides nylig han gav, for at vorde hans Kone:
 80 "Han er jo Broder til Zeus; og, uagtet hun sfreg, hendes Kants
 mand
 "Ned i sit Natmulmsland med sit Spænd bortførte din Datter.
 "Stands da, Gudinde! din vældige Harm. Det passer sig ikke,
 "Alt, uden Naade, saa vildt du yttrev din Harm. Aidoneus,
 "Selv mellem Guder en Drot, er en pæfelig Mand for din Datter,
 85 "Broder til dig, og din Blodsforvandt, som erlangede Vælde,
 "Dengang man delede Alt udi tre aspaefede Dele.
 "Nu han boer mellem dem, over hvem han Niget erlanged."
 Talende Sligt, han muntred sit Spænd; og ved dette hans
 Tilraab

- Førte de flink den hurtige Vogn, som bevingede Fugle.
- 90 Hende betog end stærkere Sorg, og hun harmedes mere.
 Over al Maade paa Krónion vred, som er Skyernes Samler,
 Fjernende sig fra Olymp og tillige fra Gudernes Samling,
 Gik hun i Menneskers Byer omkring paa de frodige Marker,
 Skjulende længe sin Gudenatur. Selv kjendtes hun ikke
- 95 Enten af Mændenes Flok eller skjøntombæltede Koner,
 Førend hun kom til et Huus, hvor hun fandt den sindrige Celeus,
 Dengang herskende Drot udi Virakshyen 'Eleusis.
 Sorgfuld i Hu, hun satte sig ned ved Siden af Beien,
 Nær det partheniske Væld, hvor Vorgerne hentede frisk Vand,
- 100 Der, hvor et Skud af et Olietræ udbredte sin Skygge,
 Skjult udi Form af en aldrende Viv, som barsler ei mere,
 Kjender ei mere til Skjenk af den smukt bekrandsede Cypris,
 Just, som man ofte kan Ammerne see hos de drotlige Fyrsters
 Diende Børn, eller Tærnen tilaars i den lydende Slotsgaard.
- 105 Døttrene saae hende snart af Eleusiskonningen Celeus,
 Hvilke nu gik til det sprublende Væld, for at hente tilbage
 Vandet fra Kilden til Faderens Borg udi Kruffer af Kobber,
 Tre udi Tallet, i Ungdoms Blomst, som Gudinderne væne,
 Eleusidiské samt Callidiské og den venlige Deo,
- 110 [Endelig Callithoë, som var ældst imellem dem Alle.]
 Ei var hun kjendt; det er sjældent, en Gud kan af Mennesker
 kjendes.
 Nærved stillede de sig, og taled i Hurtighed dette:
 "Eiig os engang, hvo du est, Matrone fra Fortidens Dage!
 "Eiig, hvi fjerner du dig fra vor Bye? hvi træder du ikke
 115 "Husene nær, hvor Qvindersnes Hob i dæmrende Kamre,
 "Deels udi Alder med dig, og deels fra den senere Tidsold,
 "Gjerne til Haande dig gik, saavel udi Ord som i Gjerning?"
 Saaledes talde de. Dem svared den høie Gudinde:
 "Venlige Børn af Qvindersnes Kjon! skjøndt fremmede for mig,
 120 "Værer mig hilfed'! Jeg siger Jer Alt; det er sikkerltg billigt,
 "Saasom I spørge derom, at nævne Jer det, som er Sandhed.

- "Deo, saa lyder det Navn, som jeg fik af min herlige Moder.
 "Nylig fra Creta jeg kom over Bølgernes mægtige Glade,
 "Ei efter eget Beraad. Under Tvang og ved Trudsel mig førte
 125 "Nøvere hid over Søe. Med den hurtige Snække derefter
 "Standse de Alle ved Thörikus hist, hvor Qvinderne ginge
 "Samtligen atter paa Land tilligemed Nøvernes Skare;
 "Dietted derefter et Maaltid an, ved Snækkernes Dagstavn.
 "Ikke dog nærer jeg Lyst til et sindsforværende Maaltid.
 130 "Hemmelig listende hort, begav jeg mig ind over Landet,
 "Tagende Flugt fra de trodsige Mænd, for at ikke jeg skulde
 "Stilles til Salg, skjændt jeg ikke var kjøbt, dem ene til Binding.
 "Saaledes kom jeg forvildet herhid, selv uden at vide,
 "Hvad for et Niige det er, eller kjende til Folket i Landet.
 135 "Gid nu de Saliges Hob, som Olympus' Borge besidder,
 "Unde Jer kraftige Mænd, og i Tiden at bringe til Verden
 "Børn til Forældrenes Lyst, saasandt J vil yde mig Bistand,
 "Piger, J kjere! indtil jeg kan naae til en Mand eller Qvinde,
 "Hvor jeg kan troligen virke til Gavn i de huslige Sysler,
 140 "Altsom det egne sig kan for en Qvinde, saa gammel, som jeg er.
 "Var der i Huset et Børn, da kunde jeg pleie det kjerligt,
 "Værende det paa min Arm; paa Huset jeg kunde jo vare,
 "Nede min Husbonds Seng, som staaer udi Kammerets Afkrog,
 "Eller bestyre paa gavnlig Viis Slavindernes Udspind."
 145 Taled Gudinden; men Kállidiké, den tugtige Ungmøe,
 Svarede hurtig igjen, den skjønneste Datter af Eleus:
 "Gamle! saa ofte vi stædes i Nød, bør Mennesket altid
 "Være, hvad Guderne bød; deres Magt er altid den største.
 "Hvad du forlanger, besvare jeg vil, samt nævne tillige
 150 "Samtlige Mænd, som her i vor Bye tildeledes Magten,
 "Styre tillige vort Folk, besfjerne vor Stad og vor Ringmuur
 "Baade ved kløgtige Raad og tillige ved retlige Domme.
 "Først Triptólemus selv, den forstandige Mand, og Dioclus,
 "Saa Polyryinus næst og den kraftige Styrrer Eumolpus,
 155 "Derpaa Dólíchus selv, og tilsidst vor herlige Fader.

- "Stateligt herffe tillige med dem deres Koner i Morgen,
 "Og mellem disse der findes ei een, som, naar de har seet dig,
 "Bilde dig jage fra Huus, foragtende dig og dit Ydre;
 "Sikkert de toge dig op; thi Gudinderne ligner du saare.
- 160 "Derfom du ænsfer, da vent! til vort Hjem og vor Fader vi løbe,
 "At vi kan melde paaftand Metaneira, vor herlige Moder,
 "Alt med Omstændelighed. Det er muligt, hun byder dig drage
 "Ind i vor Borg; du behøver da ei, at lede hos Andre.
 "Der, i vort kraftigt byggede Slot opdrages en Ætling,
- 165 "Moderen inderlig kjer, da hun fik ham i Dagens Aften.
 "Kunde du drage ham op, og han vandt til modnende Ungdom,
 "Mange du sikkerlig fandt imellem de svagere Qvinder,
 "Som vilde ønske d i t Lob; sig Gjengjeld gav han sin Amme."
 Dette hun taled. Da nikkede hun med sit Hoved, og Alle
- 170 Vare paa statelig Viis de straalende Spande med Vandet.
 Hurtig de nærmed sig Faderens Borg; deres Moder de meldte,
 Hvad der var hørt, og hvad der var seet. Flur Moderen bad dem
 Hurtig at gaae, mod umaadelig Løn at tinge den Gamle.
 Det som en Hind eller ogsaa en Kalv i de vaarlige Dage
- 175 Springer paa Engen omkring, naar den mættede sig med at
 græsse,
 Saaledes, medens de holdt i en Flig af de herlige Klæder,
 Gjennem en Hjulvei Nigorne foer'; trindt Skuldren tillige,
 Vølgede, ret som en Erocusblomst, de deilige Lokker.
 Lige ved Veien de fandt den væne Gudinde, hvor nyligt
- 180 Samtlige hende forlod. Til Faderens herlige Volig
 Ginge de frem; med et sørgende Sind hun fulgte bagefter,
 Dækket fra Hæse til Fod med et Slør, som, dunkelt af Farve,
 Vølgede ned overalt mod den deilige Fod paa Gudinden.
 Hurtig til Morgen de kom, som var bygt af den herlige Celeus.
- 185 Ind gjennem Hallen de gif, hvor hun sad, den yndige Moder,
 Tæt ved en Svile, der stod i en Sal, som var kostelig bygget,
 Holdende Barmet ved Bryst, det venlige Skud. Medens disse
 Løbe foran, i Gemakket hun treen. Mod Loftet hun naaed,

S c h e m a

for

den aarlige Examen

i

Helsingörs lærde Skole

i September 1831.

TORS DAGEN d. 22de Septbr.

Examination.

Underviisning.

8-10 $\frac{1}{2}$. IV. Latin.

9-11. I. Tegning.

10 $\frac{1}{2}$ -12. IV. Lat. Grammatik.

3-5. I. Fransk og Tydsk.

3-6. III og II. Mathematik.

FREDAGEN d. 23de Septbr.

8-8 $\frac{1}{2}$. Engelsk.

9-11. I. Tydsk og Fransk.

8 $\frac{1}{2}$ -10. IV. Græsk.

10-12. III og II. Græsk.

3-6. IV. Mathematik.

3-5. I. Regning.

LÖVERDAGEN d. 24de Septbr.

9-11 $\frac{1}{2}$. III. Latin og Gr.

9-11. I. Fransk og Tydsk.

3-6. Danske Udarbejdelser.

MANDAGEN d. 26de Septbr.

8-10. II. Latin og Gr.

9-11. I. Tegning.

10-12. IV. Fransk.

3-6. Latinstil.

TIRSDAGEN d. 27de Septbr.

8-10. I. Tydsk og Fransk.

10-12. II. Geographie.

3-5. IV. Religion og bibelsk
Historie.

3-5. II og III. Regning.

5-6. I. Almind. Grammatik.

ONSDAGEN d. 28de Septbr.

8-10. III og II. Fransk.	9-11. I. Tegning.
10-12. III og II. Historie.	3-5. I. Skrivning.
3-5. IV. Hebraisk.	
5-6. III. Geographie.	

TORSDAGEN d. 29de Septbr.

8-10. IV. Tydsk.	9-11. I. Tydsk og Fransk.
10-11. III. Hebraisk.	3-5. I. Skrivning.
11-12. III. Religion og bibelsk Historie.	
3-5. III og II. Dansk.	

FREDAGEN d. 30te Septbr.

8-10. III og II. Tydsk.	9-11. I. Latin og Geograph.
10-12. II. Religion og bibelsk Historie.	
3-5. I. Historie og Geograph.	

LÖVERDAGEN d. 1ste October.

8-10. I. Latin og Gr.	9-11. III og II. Tydsk og Historie.
10-12. I. Religion og bibelsk Historie.	
3-6. IV. Historie og Geogr.	

Torsdagen den 29de September Kl. 2 prøves de til Optagelse i Skolen anmeldte Disciple.

Helsingör den 4de Septbr. 1831.

S. Meisling.

Hævende Jæsen, og Salen blev fuld af forunderlig Lysglands.

- 190 Blegnende Frygt, Beundring og Blu betog Metaneira.
 Hurtig hun veeg hende Plads, samt bad hende væge sit Sæde.
 Ifke Deméter, som yder os Korn, Narstidernes Moder,
 Wilde dog tage sig Plads paa den smuktudpyntede Thronstol.
 Længe forvirret hun stod, med det deilige Nie mod Jorden,
 195 Lige til Gambe, den Tærne saa brav, fremdrog en fortrinlig
 Træbænk, hvilken hun dækkede til med et Skind, som var sølv:
 hvidt.

Der hun satte sig ned, med sit Slør nedtrukket for Niet.

Længe hun sad paa sin Bænk, uden Mæle, bekymret i Hjerte,
 Uden at vende sig mildt til Nogen i Ord eller Gjerning.

- 200 Mærk hun sad, uden Smil, ei krævende Mad eller Drikke,
 Efter sit Varn, fodyndigt og vænt, nedsjunken i Længsel,
 Lige til Gambe, den Tærne saa slink, med sære Gebærder
 Drivende alffens lysteligt Spil, fik den høie Gudinde
 Selv til at lee, oplive sit Blik og berolige Hjertet.

- 205 Ogsaa i senere Tid hun yndede ret hendes Væsen.

Fylgte da nu med den muntrende Wiin Metaneira et Væger,
 Hvilket hun bød. Hiin svarede Nei; thi Winen at nyde,
 Regnede hun for en Synd. Langt heller hun bad hende blande
 Meel tilligemed Vand, til en Drik, med den spæde Poleie.

- 210 Det, som Gudinden befoel, hun blandede Drikken og gav den,
 Som for Exemplets Skyld hun drak, den ærværdige Deo.

Tog Metaneira nu Ordet igjen, den beltede Qvinde:

"Qvinde! jeg hilser dig her, da jeg troer, du er avlet af ædel,

"Ei af en uselig, Vt: Blufærdighed boer i dit Nie:

- 215 "Anstand har du, som Kongerne selv, naar de sidde paa Thinge.

"Hvad vi af Guderne faae, vi Mennesker nødes at bære,

"Selv om det skaffer os Sorg, da Naget er lagt paa vor Nakke.

"Saa som du lever hos os, skal du have det ligesom jeg selv.

"Opdrag denne min Søn! uventet jeg fik ham af Himlen,

- 220 "Skjøndt jeg er noget tilaars; jeg elsker ham ret af mit Hjerte.

"Kunde du drage ham op, og han vandt til modnende Ungdom,

- "Mange du sikkerlig fandt imellem de svagere Qvinder,
 "Som vilde ønske d i t Lod; sliq Gjengjeld gav han sin Amme!"
 Hende besvarede nu den skjøntbefrandsede Gudviv:
- 225 "Tag min Hilsen igjen! dig Himlen unde det Gode!
 "Gjerne jeg tager mod dette dit Varn, som du selv har befalet.
 "Derfom jeg drager ham op, skal neppe de hæslige Urter,
 "Eller Forgjørelse bringe ham Meen ved Feil af hans Amme.
 "Selv jeg kjender en Vært, som er stærk mod Herenes Urter,
- 230 "Samt mod slem Forgjørelseskunst et kosteligt Middel."
 Flur paa sin himmelske Arm mod sit Dryst, der duftede deiligt,
 Tog hun den Lille med saadanne Ord, dens Moder til Glæde.
 Derpaa den herlige Søn, som var avlet af Krigeren Celeus,
 Demophoôn, Metaneira's Søn, den beltede Qvindes,
- 235 Næring i Vorgen hun gav. Han vorede til, som en Guddom,
 Pattende ei, eller nydende Mad. Deméter alene,
 Det som et Varn af en Gud, med Ambrosia gned ham bestandig,
 Holdende ham paa sin Arm, og aandende sødt paa hans Læbe.
 Naar det var Nat, da skjulte hun ham, som en Brand, udi Luer,
- 240 Uden Forældrenes Vidende dog. Med Forundring de mærked
 Drengens fortrinlige Vært, som lignede næsten en Guddoms.
 Sikker hun havde ham gjort til en Gud, uden Død eller Alder,
 Om Metaneira, den beltede Viv, udi hjertelig Dumhed,
 Ikke var staaet paa Luur i det duftende Kammer og speidet
- 245 Just i den natlige Stund.
- Hun slog sig paa Laaret og hylede,
 Skjelvende saare formedelt sit Varn; og svarligen bange,
 Samt med en klynkende Røst, i en Hast hun talde Saadant:
 "Lille Demophoon fjer! udi Luer vil Konen dig lægge,
 "Blot for at skaffe mig selv en ulidelig Kummer og Qvide!"
- 250 Sliqt var den Klagendes Ord.

Den høie Gudinde fornam det.
 Blev hun da svarligen vred, Deméter med Krandsen af Kornar.
 Varnet, som nylig var sødt, skjøndt heel uventet, i Vorgen,
 Løsteb hun op med sin himmelske Arm. Hun tog ham af Ziden,

- Læggende Drengen paa Jord; i sit Hu var hun saare forbittret.
- 255 Derpaa hun talede Sligt til den beltede Viv, Metaneira:
 "Saabeligt er dog et Menneffes Sind! kortsynet han fatter
 "Hverken det Gode, som bliver ham sendt, ei heller det Onde.
 "Evarligen haver du skadet dig selv, enfoldige Qvinde!
 "Bidne kan Styr, den grusomme Flod, som er Gudernes Eeds:
 baand,
- 260 "Ewig jeg havde din Vtling gjort, uden Død eller Alder,
 "Samt udi Dagens Tal evindeligt skjenket ham Hæder.
 "Nu kan umulig han slippe for Grav eller Kerernes Dødsdom.
 "Dog vil han faae et evindeligt Navn, fordi han har siddet
 "Paa mine Knæ, og slumrede tidt udi Armene paa mig.
- 265 "Kulle nu Havene frem, og atter begyndes en Vaartid,
 "Da skal Eleusis' Børn bestandigen mellem hinanden
 "Ham til Ere, forsøge paa Kamp og drabeligt Krigsspil.
 "Jeg er Demeter, som nævnes med Hgt, som virker til Glæde,
 "Samt tillige til Gavn mellem Guder og jordiske Væsner.
- 270 "Lad nu dit Folk ved denne din Bye og denne din Ringmuur
 "Gjøre mit Alter istand, og et Tempel tillige mig bygge
 "Hift paa den Høi, der hæver sig frem ved Kallichori Kilde.
 "Der skal jeg lære Jer Drgier selv, at i kommende Dage,
 "Feirende disse med Skjel, I kunne forsone mit Hjerte."
- 275 Talende dette, han bytted paastand sin Vært og sit Ydre:
 Alderen kasted hun bort, overalt ombølget af Skjønhed.
 Dvægende Bift udbredte sig nu fra den dustende Klædning.
 Selv udi Frastand straaled et Glimt fra den høie Gudindes
 Lysende Hud; over Skuldrene sank de gulige Lokker,
- 280 Mens af en Glands, der lignede Blus, selv Bygningen lyfte.
 Bort fra Salen hun gif.
- Metaneira sank udi Knæet;
 Længe hun stod uden Nøst eller Ord; endogfaa hun glemte,
 Varnet, som var hende kjert, at løfte fra Jorden paa Armen.
 Søstrene hørte tilsidst, hvor han skreg paa en sørgelig Maade,
- 285 Og i en Hast begave de sig fra det statlige Leie.

- Een tog BARNET paa Arm, og lagde det op til sit Hjerte;
 Een fik Ilden i Brand; med deilige Fødder en Tredje
 Sik deres Moder aasted fra det yndigt dustfende Kammer.
 Alle forsamlede sig og vasked den Lille, som sprælled,
 290 Døggende saare for ham; men trøste sig kunde han ikke,
 Saasom af ringere Sort var Ammen, han nu havde faaet.
 Natten igjennem forsonede man den høie Gudinde,
 Medens de Samtlige bæved af Skræk. I den tidlige Morgen
 Meldte de Alt, som Sandheden bød, til den herlige Celeus,
 295 Alt, hvad Deméter befoel, den herligt frandsede Guddom.
 Til en Forsamling han kaldte nu flur de talrige Stammer,
 Og til Gudinden, med deilige Haar, han bød dem at bygge,
 Just paa en kneisende Høi, et kosteligt Tempel og Alter.
 Hurtigen løde de ham og gjorde paastand, hvad han bød dem;
 300 Byggede, hvad han befoel, som steg ved Gudernes Forsorg.
 Da nu det Hele var endt, og de hvilede sig efter Møien,
 Gled Enhver til sit Hjem. Deméter med gulige Lokker
 Satte sig derpaa ned, bortfjernet fra samtlige Guder,
 Saare fortæret i Sind af Sorg for den yndige Datter.
 305 Net et fordærveligt, sørgeligt Nar hun monne bevirke
 Over den ellers saa frodige Jord. Ei mere den afgav
 Sæden som før; hun skjulte den dybt, den væne Deméter.
 Studene drog' uden Gavn den krummede Ploug gjennem Agren,
 Og uden Gavn man drysede i Jord de hvidlige Bygkorn.
 310 Alle de talende Menneskers Vet hun havde fordærvet
 Ved en fortærende Sult, ja stilt de Olympiske Guder
 Ved deres Fortrinsstjensk, ved Offer tilligemed Hæder,
 Dersom ei Zeus havde mærket det snart og betænkt det i Sindet.
 Iris, med Vinger af Guld, han sendte, Deméter at kalde,
 315 Deilig af Haar, af en elskelig Form, og en kostelig Skabning.
 Alt, som han bød, den mægtige Zeus, Skjefsamleren, lod hun,
 Og paa sin Fod hun iled ihast mellem Jorden og Himlen.
 Derpaa hun kom til Eleusis' Bye, som damper af Virak,
 Hvor hun i Tempelet traf Deméter i sørgende Klæder.

- 320 Hurtig med vingede Ord hun nærmed sig hende, og sagde:
 "Zeus, som styrer fra Evighed af, befaler, Deméter!
 "At du skal hurtig begive dig op til de Saliges Samkvem.
 "Derfor du skynde dig bort! glem ikke, hvad Zeus har befalet!"
 Vedende taled hun Oligt. Deméter ei lød, hvad hun sagde.
- 325 Sendte da Faderen ud de samtlige salige Guder,
 Een efter een. Paa vrelende Niis de droge til hende;
 Taled mildt, og gav hende selv mangfoldige Gaver,
 Samt hvad Hæder hun kaarede sig blandt de salige Guder.
 Ikke der fandtes en eneste dog, som mildned den Brede's
- 330 Sind eller Tanker; paa trodsende Niis deres Bøn hun forkasted.
 "Aldrig hun vilde," saa lød' hendes Ord, "begive sig atter
 "Ind i Olympus' duftende Sal, eller Jorden befrugte,
 "Før hendes Døie fik atter at see hendes deilige Datter."
 Som nu den tordnende Zeus, Vidtskueren, mærkede dette,
- 335 Hermes han sendte til Erebus ned, Herolden med Guldstav,
 For at han skulde med ventlige Ord udvirke hos Niis,
 At fra det dæmrende Mulm han skulde Persèphone bringe
 Atter for Lysen i Gudernes Hjem, at den Manedes Moder
 Kunde formildes i Hu, naar atter hun skued sin Datter.
- 340 Hurtig han gjorde, hvad Krónion bød. I Dybet af Jorden
 Foer han begjerligen ned og forlod den Olympiske Bolig,
 Selv han Komningen traf, da han sad i den inderste Slotsal,
 Just, som hun hvilede sig den tugtige Qvinde paa Leiet,
 Skilt ved sin Moder og sorgfuld i Sind. Dog Moderen udspandt
- 345 Straf for den listige Daad og forfærdelig Hevn imod Himlen.
 Argus' Morder sig nærmede nu, for at mælde ham Saadant:
 "Du, som er samtlige Dødnings's Drot, svart-haarrede Niis!
 "Zeus, min Fader, besøel, den herlige Persèphoneia
 "Gaar at hentes fra Erebus op, at Moderen kunde
- 350 "Skue med Døiet sit Barn, samt ende sin Harm og den Ufred,
 "Hvilken hun nærer mod os. Paa en frygtelig Tanke hun
 ruger,
 "At hun vil bringe Fordærv over Alt, hvad der lever paa Jorden,

- "Skjulende Sæden i Jord, og tillige de Himmelske røve
 "Det, som til Ære de fik. Hun er frygtelig vred; udi Himlen
 355 "Aldrig man seer hende meer; for sig selv i sit duftende Tempel
 "Sidder hun, hvilket hun har i det stenige Strøg ved Eleusis."
 Saaledes talede han; Aidoneus, Dødningsens Konge,
 Smiled med venlige Bryn, samt gjorde hvad Kronion bød ham.
 Hurtigen lode hans Ord til den sindrige Persèphoneia :
 360 "Jil, Persèphone! flux til din sorgtilhyllede Moder,
 "Nærende dog i dit Bryst venstfabelig Mening og Tiltroe.
 "Heller ei føle du Harm i dit Sind uden Maal eller Grændse!
 "Neppe du finder i mig, mellem Guder, en maadelig Mage.
 "Jeg er jo kjædelig Broder til Zeus. Om du bliver hernede,
 365 "Herske du skalst over Alt, hvad i Dybet bevæges og lever;
 "Ja mellem Gudernæ selv du erlanger den ypperste Hæder.
 "Hver, som fornærmer din Magt, skal straffes i Tidernes Nække,
 "Derfor han ikke ved Offer og Bøn forsoner din Guddom,
 "Alt paa den retlige Viis, samt ydende passende Gaver."
 370 Glad ved hans Tale Persèphone blev, den tænksomme Gudvix
 Hurtig, med Glæde, fra Leiets hun sprang; dog hemmeligt nød hun,
 Efter hans Bøn, for at styrke sig lidt, nogle Kjerner af Qvæder,
 Just med den listige Plan, at hun ikke bestandigen skulde
 Blive hos Moderen hist, Deméter, som skjultes i Sorgdragt.
 375 For hendes Pine til Bognen af Guld han bragte sit Forspænd,
 Af en udødelig Æt, den mægtige Drot, Aidoneus.
 Op udt Bognen hun steg, medens Argus' mægtige Drabs-
 mand,
 Tagende Lømmene fat tilligemed Vidsten i Haanden,
 Gledede bort fra hans Slot, og Hestene fore med Glæde.
 380 Veien var lang, men endtes i Hast; ei Bølgen i Søen,
 Vandet i Flodernes Strøm, ei heller den græsrige Djergdal
 Hindred, saa lidet som Fjeldenes Lind det evige Bognspænd;
 Over det Hele de skyndte sig frem i den mægtige Lustegn.
 Der, hvor Deméter, bekrandsat med Kr, afventede dem,
 holdt han,

385 Ege ved Tempelet, rigt ved sin Duft. Da hun saae dem, hun ileb,
Bild som Mænadens, der styrter sig frem gjennem Skoven paa
Fjeldet.

— — — — —
— — — — —

"Siig, med hvilken en List har den stolte Behersker dig narret?"

405 Flur Persèphone svared igjen, den deilige Qvinde:

"Moder, du kjere! jeg siger dig Alt, som det virkelig skeete.

"Dengang han kom, det hurtige Bud, den gavnlige Hermes,

"Vaade fra Guderne hist udi Skye og Fader Kronion,

"Hentende mig fra Erebi Mulm, for at Moderens Hjerte,

410 "Seende mig, kunde mildne sin Harm og sin Brede mod Himlen,

"Sprang jeg af inderlig Fryd. Dog hemmelig bød han mig nyde

"Net en fortreffelig Kost, de lifligste Kjerner af Qvæder,

"Og da jeg vægvede mig, han tvang mig at spise dem Alle.

"Maaden, paa hvilken han ranede mig, ved Krønion's Vilje,

415 "Og, som min Fader befoel, nedførte mig dybt under Jorden,

"Skal jeg fortælle dig selv og berette dig, saasom du spørger.

"Rundt paa den herlige Mark vi legede Alle tilhobe,

"Phaino, Leucippe, tilligemed dem Electra, Jänthe,

"Ogsaa Melite, Rhodèa, Callirhoè selv med Jäche,

420 "Mèlibosís, samt Tyche, den deilige Møe Deyrrhøe,

"Chryseís samt Jäneire, Acaste, samt ogsaa Admète.

"Selve Rhodøpe var med, den smukke Calypso med Pluto,

"Styr og Urania selv, den deilige Møe Galaxaura.

— — — — —

425 "Det, som vi legede med, var at plukke de deilige Blomster,

"Kostelig Crocusblomst, Sværdliljer samt Hyacinter,

"Lilien, deilig at see, samt Roser med yndige Vægre,

"Ogsaa Narcisén, der hæved sig høit over Jord, som en Crocus.

"Selv jeg plukked saa inderlig glad. Flur aabner sig Jorden,

430 "Og Polydegmon, vældig og stor, gjennem Aabningen fremstod;

"Førte mig flur under Jord, uagtet jeg nødigen vilde,

"Bragt i hans gyldne Karm, skjøndt høit jeg hævede Stemmen.

”Hvad jeg beretter dig, Moder! er vist, fjændt jeg siger det
nødtigt.”

Saaledes gif deres Dag i Enighed nær ved hinanden,
435 Nvægende nu deres Hjerter og Sind, da de sadde tilsammen,
Knyttet' ved Kjerlighed ømt. Nu slumrede Sorgen i Drystet;
Glæder paa verlende Viis de fik og de gave hinanden.

Hecate nærmed sig nu, Gudinden med kosteligt Haarbind,
Saa som hun elskede høit Demeters herlige Datter;
440 Ogsaa er Dronningen nu hendes Tærne bestandig og Hjælper.
Flux udsendte som Bud den tordnende Konning, Kronion,
Rhea, den væne Gudinde. Demeter, som klædtes i Sorgdragt,
Skulde hun bringe til Gudernes Sal. Han loved at give
Mangen en Skjenk, som hun valgte sig selv blandt de salige Guder,
445 Ogsaa bestemte han nu, at en tredie Deel af et Aarløb
Vigen forblev som Viv under Jord i det dæmrende Natmulm,
Trediedelen i Skye og en Trediedeel hos sin Moder.

Dette han loved. Mod Kronion's Bud Gudinden var lydig;
Kasted derefter sig ned i en Fart fra Olympus' Hvie:
450 Kom til den rariske Mark, en fortreffelig Jord udi Fortid;
Nu var den ikke fortreffelig meer; uden Frugter og Bærter
Dorff den hviled og død.

Bed Demeter, den Herliges, Anslag,
Laae det fortrinlige Korn udi Skjul; dog skulde den snartligt
Smykke sit Straae, ret ligesom før, med vægtige Bipper,
455 Naar der kom atter en Vaar; de frodige Furer ad Marken
Skulde betynges med Ar, for at bindes som Neeg udi Bunker.
Didhen ilede hun først fra Utherens luftige Tomhed;
Nær ved hinanden de sadde saa froe, og betragted hinanden.

Saaledes talede nu den hvidtomsløvede Rhea:
460 ”Elskede Børn! Vidtsfueren Zeus, den mægtige Tordner,
”Kalder dig op til de Saliges Kreds, og lover at give
”Mangen en Skjenk, som vælge du kan blandt de salige Guder.
”Ogsaa bestemmer han selv, at en tredie Deel af et Aarløb
”Lever din Datter, som Viv, under Jord i det dæmrende Mørke,

- 465 "Men hos de øvrige Guder og dig to Trediedele.
 "Sligt har han lovet, maa skee; med sit Hoved han nikked til
 dette.
- "Kom da, mit Varn! for at lyde mit Ord; ei nære du længer
 "Slig ubetvingelig Harm mod Krônion, Drot udi Skyen!
 "Ogsaa til Menneskets Brug fremkalde du Kornet af Jorden!"
- 470 Dette hun taled. Ulydig var ei Deméter, den skjønne;
 Op af den yppige Jord hun atter lod Spirerne vore;
 Waade med Blomster og Løv nedtynge des Jorden saa vide.
 Selve Gudinden til Drottene gif, som herske ved Love.
 Waade Triptolemus selv, og Diócles, Hestenes Styrer,
- 475 Celeus, Folkenes Drot, med den kraftige Rjemper Epopeus,
 Lærte hun Maaden at dyrke sig paa, samt nævned sin Festsid.
- — — — —
- Jngen fik Det til at fritte derom, til at vise den fra sig,
 Eller fortælle dens Wiis; Erbødighed lukker vor Læbe.
- 480 Salige de blandt de jordiske Folk, som Festene skued!
 Den, som ei kjender Mysterier ret, eller viedes ikke,
 Gaaer udi Dødens omdæmrende Nat ei lignende Skjebne.
 Efterat Alt var tilhørligen raadt af den høie Gudinde,
 Op til Olympen de gif, hvor de øvrige Guder var samled'.
- 485 Der, hos den lynende Zeus, de har deres evige Hjemsted;
 Lykkelig den, som Gudinderne selv, de høie, de store,
 Wise fortrinligen Gunst imellen det øvrige Jordfolk.
 Jnd i hans herlige Huus, til hans Selskab, sende de Plutus,
 Og det er ene ved ham, at Mennesket skaffer sig Rigdom.
- 490 Du, som besidder Eleusis' Folk, omduftet af Birak,
 Antron's klippige De, og det rundtombølgede Paros,
 Deo! som bringer os Waar, du høie, velsignende Dronning!
 Waade du selv og dit deilige Varn, din Persephoneia,
 Naadig J lønne min Sang med et Liv, som mit Hjerter kan
 ønske!
- 495 Da skal jeg tænke paa dig, og tillige paa Sange, som forhen.

VI. Til Aphrodite.

Nu Aphrodite, blyfærdig og væn, som er prydet med Guld:
frands,

Vil jeg besynge. Hvert stigende Fjeld paa det samtlige Cyprus,
Midt udi Havet hun fik, da den fugtigt blæsende Vestvind
Over det larmende Hav ad Bølgerne førte Gudinden

5 Gjennem det sprudlende Skum. Guldbyntede, Tidens Gudinder
Hilsed og klædte den Evige paa med de pragtfulde Klæder.

Først den deilige Krands Gudinden de satte paa Tøsen,
Smukt udjiret med Guld; udi Dret, hvor Hullet var boret,
Ringe der hængtes af kosteligt Guld og det zirlige Bjergerts.

10 Brystet, saa blankt som et Sølv, og tillige den yndige Nakke,
Smukt de pynted med Kjeder af Guld, som Tidens Gudinder,
Zired' med Gulddiademerne, bær', saa ofte de drage
Ind udi Faderens Borg til de Saliges herlige Chordands.

Som de nu havde den samtlige Pynt paa Legemet anbragt,
15 Førte de hende til Gudernes Sal. Der hilstes hun venligt.
Guderne greb' hendes Haand, og Samtlige haged, at maatte
Ægte den deilige Møe, samt føre som Brud hende med sig,
Nærte ved Cypria's Form, den violbefrandsede Cypria.

Hil dig, Søde, med spillende Blik! udi denne vor Kampdyst,
20 Seiren forunde du mig! forsøg udi Styrke min Stemme,
Da skal jeg tænke paa dig og tillige paa Sange, som forhen.

VII. Til Dionysus.

Nu om Dionysus, kostelig Søn af den ædle Seméle,
Synge jeg vil. Ved Stranden han gif og ved Bølgen den øde,
Jagt paa en spids, fremragende Pynt, og ligned en Yngling
Ret i sin tidlige Vaar. Sortglindsende, deilige Lokker
5 Kullede ned; den purpurne Dragt ombølged hans stærke
Skulder og Dyg.

Flux Nøvere kom paa den herlige Snække,
Alle Tyrthener, som stævnedde hen ad den dunklede Bølge,

- Jilsomt i Fart, dem saare til Meen. Knap Ynglingen saae de,
 Før paa et Vink de fore paa Land, omfatted ham hurtigt,
- 10 Og med en inderlig Fryd fik kastet ham ned udi Skibet.
 Dennem han tyktes en Søn af en Drot, som fra Guderne stammed,
 Og de bestræbte sig flux, at lægge ham svært udi Lænker.
 Lænkerne lidet forflog; Vastbaandene fore saa vide
 Vort fra hans Hænder og Been. Med et Smil i det blaalige Nie
- 15 Rolig paa Snakken han sad. Skibsstyreren mærkede Saadant,
 Gav sine Folk et varslende Tegn, samt raabte tillige:
 "Nævner, Ufalige! dog, hvilken Gud har J grebet og bundet?
 "Skibet er stærkt; men bærer dog ei saa kraftig en Guddom.
 "Han er Apollo med Vuen af Sølv, eller ogsaa Kronion,
 20 "Eller og Vølgernes Drot; thi Menneske ligner han ikke.
 "Nei! han er Guderne liig, hans Hjem er i høien Olympus.
 "Lader os hurtigen sætte ham af paa det dunklere Fastland!
 "Strækker ei Hænderne ud imod ham, at han ikke skal vrede,
 "Vække forfærdelig Storm og tillige fordærvelig Vindkast."
- 25 Dette han taled; men Høvdingen flux udsjældte ham svarligt:
 "Udle! pas du paa din Vind! saae Tougene fat, for at heise
 "Alle de Seil, som vi har; for ham skal vi Andre nok sørge.
 "Enten til Cyprus' De eller og til Egypten vi komme,
 "Eller til Hyperboræernes Land; til Slutning jeg haaber,
 30 "At han vil sige sit Navn, sine Venner og samtlige Midler,
 "Nævne tillige, hvad Brødre han har; ham fik vi af Himlen."
 Dette han taled og reiste sin Mast, samt spændte hvert Skibsseil;
 Binden i Midten af Seilene tog; Tougværket var strammet.
 See! da viste sig lige paastand et forunderligt Tertejn.
- 35 Over det sorte, fremilende Skib der rullede paastedet
 Dvægende Viin med den deiligste Duft. Ambrosias Vellugt
 Vølgede frem; Forundring betog det fluende Skibsfolk.
 Snart udbredte sig nu ved de yderste Kanter af Seilet
 Ranker, som slynged sig bugtende frem, hvor talrige Klaser
 40 Vølgede ned; om Masten var snoet den dunklere Vædbend,
 Skydende smukt udi Blomst, medens Frugten var deilig i Anbrud;

Vankene selv omslynged en Krands.

Da de skuede dette,
 Da var det først de Styreeren bad, at lægge med Skibet
 Ind imod Land. Nu viste han sig i det forreste Skibsrum,
 45 Det som en Løve, der brølede vildt; udi Midten af Snækken
 Og saa han danned den tottede Bjørn, ved at vise Mirakler.
 Graadig den hævede sig; i den forreste Ende var Løven,
 Skuende vildt med et glubende Blik.

Til det bageste Skibsrum
 Løber nu Hoben og klynger sig tæt til den vaersomme Styrmand,
 50 Hvor de forfærdede stod'. Hiin, springende hurtig imod dem,
 Høvdingen greb, og de Dvrige sprang, for at slippe for Saadant,
 Samtligen ud overbord, og der, i det mægtige Havdyb,
 Marsvoin bleve de flux.

Over Styreeren ynkedes Guden,
 Holdt ham og loved ham lykkeligt Liv, imedens han sagde:
 55 "Vær du kun rolig, fortrinlige Mand, som jeg ynder af Hjerte!
 "Jeg er den larmende Gud, Diönyfus, hvilken Seméle,
 "Kadmus' Datter har født, da hun favnedes ømt af Kroniden."
 Hil dig, Seméles, den Deiliges, Søn! det sømmer sig ikke,
 Ganske forglemmende dig, at tænke paa herlige Sange.

VIII (IX). Til Artemis.

Artemis, Musa! besyng du nu, som er Kammerens Søster,
 Samt med Apollo er født, den jagtpiilelskende Ungmøe,
 Som, naar i Meles, bevoret med Siv, hun har vandet sit Bogn:
 spænd,

Naaf gjennem Smyrnas Bye fremfører sin gyldene Bognkarm,
 5 Lige til Clarus' Bye, hvor Apollo med sølverne Bue
 Sidder og venter den rammende Møe, som fornøies ved Pile.

Været da hilsej' med Sang, baade du og de andre Gudinder!
 Dig lovsynger jeg først; du være den første, jeg priser!
 Naar jeg begynder med dig, vil jeg gaar til de øvrige Sange.

IX (X). Til Aphrodite.

* Dig, Cytherea! besyng jeg vil, som er avlet paa Cyprus,
Dig, som forunder os kostelig Skjænk, paa hvis yndige Nafn
hviler et elskeligt Smil, og bringer os blomstrende Ynde.

Hil dig, Gudinde! som hersker med Kraft paa det samtlige Cyprus,
5 Samt over Salamis dyrkede De! du forskjønne min Lovsang!
Da skal jeg tænke paa dig og paa Sange tillige, som forhen.

X (XI). Til Athene.

Pallas Athene, som skjærmer vor Bys, nu vil jeg besyng,
Hende, den Strenges, der slyler med Krig tilligemed Ares,
Færdes med Krig og med Naab, samt Byer, som vorde bestormed',
Skjærmer tillige vor Hær, naar den gaaer udi Feldten og hjemad.

5 Hil dig, Gudinde! du give mig Held og forunde mig Lykke!

XI (XII). Til Hera.

Hera, som throner paa Guld, samt fødtes af Rhea, jeg priser,
Heel uforlignelig skjø, en Dronning blandt samtlige Guder,
Som er en Søster til Tordneren Zeus og tillige hans Kone,
Hende, den ædle, hvem Gudernes Chor udi høien Olympus

5 Holde saa meget i Agt, som de hædre den Lyners, Kronions.

XII (XIII). Til Demeter.

Syng jeg vil om Demeter, den Høie, med deilige Loffer,
Samt om Persêphone, yndig og væn, hendes Datter tillige.
Hil dig, Gudinde! du frelse vor Bys, samt styre min Digtning!

XIII (XIV). Til Gudernes Moder.

Du, som er Datter af Zeus, besyng, klarttonende Musa!
Rhea, den Moder til Guderne selv og de jordiske Bødsner,
Fro ved Bjelders og Trommernes Lyd samt Toner af Fløiter,
Ligesom ogsaa ved Ulvenes Hyl og de gulige Lovers,

5 Hjergenes Kløfter, bevoxed' med Krat, samt Fjelde med Echo.

Være du hilset med Sang, baade du og de andre Gudinder!

XIV (XV). Til den Iøvemodige Heracles.

Nu om Heracles, Sønnen af Zeus, den ypperste Kampfelt,
 Syng jeg vil; udi Thebens Dye, berømt ved sin Thordands,
 Haver Alcmena ham født ved Skyernes Samler, Kronion.
 Hen over Vølgernes Dyb, over Jorden tillige saa vide,
 5 Foer han omkring, ved Eurystheus' Bud, den mægtige Konnings,
 Hvende mangan forfærdelig Daad, samt lidende meget.

Nu han besidder et kosteligt Hjem ved Olympus' Seneetop,
 Saare fornøiende sig med sin Viv den yndige Hebe.

Hil dig, Ætling af Zeus! Skjenk Kraft tilligemed Fylde!

XV (XVI). Til Asclepius.

Lægen i Sygdomsnød, Asclepius, vil jeg besynge,
 Ham, som er Phoebus' Søn, samt født af den væne Koronis,
 Datter af Phlegyas, herskende Drot over Dotion's Markland,
 Ham, som er Menneskets Fryd, da han mildner os Sygdom og
 Smertes.

5 Konning! du være mig hilft; i et Qvad vil jeg tolke dig Vønnen.

XVI (XVII). Til Dioscurerne.

Om Polydeukes være din Sang, klartronende Musa!
 Castor tillige, af Tyndari Æt, den Olympiers Sønner.
 Paa Taygète's Top den herlige Leda dem fødte
 Hun, som var hemmelig elsket af Zeus, hiin Skyernes Samler.

5 Tyndari Ætlinge, hil, som bestige de hurtige Heste!

XVII (XVIII). Til Hermes.

Hermes prise jeg vil, Cylleneren, Argus' Drabsmand,
 Drot i Arcadiens qvæggrige Land, samt Drot paa Cyllene,
 Gudernes nyttige Bud og Herold, hvem Atlas' Datter,
 Maja til Verden har bragt udi Kjerlighedsløst med Kronion.
 5 Saare besfeden hun fjernede sig fra de øvrige Guder,
 Og i en dæmrende Grotte hun laae. Der var det, Kronion
 Gjorde Besøg udi Midienat til den haarvige Nymfhe,
 Medens hun slumrede trygt, den sneehvidarmede Hera,

Uden at Mennesker mærkede Sligt eller Guderne heller.

- 10 Derfor være du hilst, du Velling af Zeus og af Maja!
 Naar jeg begynder med dig, vil jeg gaae til de øvrige Sange.
 Hil, forskjønnende Gud! Velsignende! Gudernes Lønbud!

XVIII (XIX). Til Pan.

Musa! nu synge du mig om den elskede Søn af Hermeias,
 Elsker af Dands, med Been som en Buk, tvehornet, som sværmer
 Gjennem den skovrige Mark med Nympher, som danser med Glæde.
 Op paa det øverste Fjeld, paa de svimlende Toppe, de stige,

- 5 Høit anraabende Pan, haarprydet og Engenes Skjermer,
 Tøttet paa Kroppen, som fik i sit Lod den sneefulde Bjergtop,
 Fjeldenes øverste Tind, samt Stierne hen over Klippen.

Rundt overalt han driver omkring i det tykkeste Skovkrat;
 Snart han bæres igjen af Flodernes venlige Bølger,

- 10 Stundom driver han om paa solopstigende Fjelde,
 Stigende op til den øverste Tind, som er Dyrenes Bæde.
 Ofte begiver han sig ad Bjergenes lysende Fjeldryg;
 Tidt han driver i Krattet omkring, for at skyde paa Wildtet,
 Skuende skarp med sit Blik.

Om Aftenen lokker han ensom,

- 15 Kommende hjem fra sin Jagt, de venlige Toner af Fløitens
 Muntrende Nør; ei Fuglene selv kunne maale sig med ham,
 Naar i den blomstrende Vaar mellem Træernes Blade de quidre,
 Samt udi rigeligt Maal udgive de klagende Toner.

See! da følges med ham de tonrige Nympher paa Fjeldet:

- 20 Nærende flink deres Fod udi Dands ved den dunklede Kilde,
 Synge de høit; over Bjergenes Top gjenlyder et Echo.

Guden, som iler nu hidsæt, nu her, udi Midten af Choret,
 Svinger sig rask paa sin Fod; af en Løb han haver et rødligt
 Skind om sin Hing, fornøiende sig ved de tonende Sange,

- 25 Alt paa den blomstrende Mark, hvor den duftende Blomst Hya:
 cinthus

Stander med Krokus istæng, og dufter saa deiligt i Græsset.

Hvilen Olympus prise de smukt og de salige Guder ;
 Fremfor de Andre besyng de høit den gavnlige Hermes,
 Naade hvorlunde han tjener som Gud for de samtlige Guder,
 30 Samt til Arcadien kom, det vandrige, Dyrenes Moder,
 Hvor den Cylleniske Gud besidder Capel og et Tempel.

Der det uldige Qvæg, uagtet en Gud, han bevogted
 Selv for en dødelig Mand ; den heftige Længsel betog ham,
 Kjerlig at vorde foreent med Dryops' haarrige Datter.

35 Ogsaa den Elskede fik han til Viv. Udi Dorgen hun fødte
 Hermes en Søn, dog var hans Figur heel selsom at se,
 Hornet, med Been af en Buk ; bestandig han smilede og dansede.

Ammen tog Flugten i Angst og forlod den Lille forfærdet,
 Saasom hun gjøs for hans Alvorsblik og den skjægede Hage.

40 Snarligen dog udi Hænder ham tog den gavnlige Hermes,
 Løstede ham i sin Haand, og sølte sig svarligen henrykt.
 Hurtig han drog til de Saliges Hjem, og svøbte sin Lille
 Tæt i det varmende Skind af en Hare, som lever paa Djerget :

45 Wisende dennem sit Varn. Da monne tilhobe sig fryde
 Gudernes Chor, men især den bacchiske Gud Dionysus.
 Guderne kaldte ham Pa n ; thi Samtlige havde han moret.

Konning ! du være mig hilst ! i et Qvad vil jeg tolke dig
 Bønnen ;

Snart skal jeg tænke paa dig og tillige paa Sange, som forhen.

XIX (XX). Til H e p h a i s t u s .

Tonende Musa ! besyng den kunstberømte Hephaisus,
 Som med Athene, blaasiæt og væn, har Menneskeslægten
 Lært fortrinlige Ting, uagtet de levede hidtil,
 Ligesom vildene Dyr, udi Bjergenes Grotter og Huler.

5 Nu ved den kunstforstandige Gud Haandslysel de lærte,
 Og udi Løbet af Aarenes Kreds tilbringe de rolig
 Livet i hyggelig Mag ; thi Boliger have de bygget.

Naade du give mig nu, samt ffjenke mig Kræfter og Fylde !

XX (XXI). Til Apollo.

Euanen besynger dig selv, med de tonende Binger, o Phoebus!
 Naar ved den hvirvlende Strøm, Peneius, den hopper paa Kantene;
 Ogsaa den venligt syngende Skjald, med Cithar ihænde,
 Synger dig først og synger dig sidst med sin tonende Lyra.
 5 Hermed være dig hil! ved min Sang jeg vil dig forføne.

XXI (XXII). Til Poseidon.

Nu om Poseidon synge jeg vil, den mægtige Konning,
 Ham, som ryster vor Jord samt Bølgen tillige, den øde,
 Havenes Drot, som Helicon har og det rummende Væg.
 Dobbelt er Hæderen, hvilken du fikst, jordrystende Guddom!
 5 Frelser af Ekibe du blevst, samt Gangernes Skaber tillige.
 Hil, blaahaarede Gud! du Eier af Jorden, Poseidon!
 Naadig, o Salige! være du stemt! hjælp Alle, som seile!

XXII (XXIII). Til Zeus.

Zeus besynges jeg vil, blandt Guder den Store, den Gode,
 Altfuldbyrdende Drot, Vidtskueren, som udi Æmhed
 Utræder for Themis, som sidder ham nær, dybsindige Taler.
 Hil dig, Kronide! som skuer saa vidt, du Høie! du Store!

XXIII (XXIV). Til Hestia.

Du, som besørger, o Hestia! selv Fjerntammeren Phoebi
 Hellige Huus, som bygget han har i det deilige Pytho;
 Stedsse fra Lokkerne drypper til Jord en flydende Olje.
 Kom udi dette vort Huus! kom naadigen ind i vor Hellig
 5 Med den forstandige Zeus! taknemmelig høre du Sangen!

XXIV (XXV) Til Muserne, Apollo og Zeus.

Nu begynde min Sang med Muserne, Zeus og Apollo,
 Saa som ved Musernes Hjælp, ved den fjernthen rammende Phoebus,
 Sangerne findes paa Jord, samt Mænd, der særdes med Cithar;
 Konger alene ved Zeus. Held den, hvem Muserne ynde!
 5 Altid en kostelig Sang haar monne fra Læberne flyde.

Hil Eder, Krónion's Børn, forlehner mig Vre for Sangen,
Da skal jeg tænke paa Eder igjen og synge, som forhen.

XXV (XXVI). Til Dionysus.

Nu om den larmende Gud, Dionysus, krandset med Ephen,
Synge jeg vil, den herlige Søn af Zeus og Seméle.
Nymphes med deilige Haar opdroge ham, saasom de finge
Barnet af Faderen Zeus. Til Barmen de trykked ham venligt
5 Hift udi Nysa's Hjerghløftsdal.

I den duftende Grotte
Bøvede han efter Faderens Bud, for at tælles blandt Guder.
Da nu Gudinderne droge ham op, den navnrige Gubdom,
Tumled han sig overalt gjennem Dalene, samt udi Skoven,
Dakket med Lauren og Bedbendsløv. Hjerghnymphen fulgte;
10 Forrest han selv; den mægtige Skov gjentoned af Skriget.

Saaledes hilser jeg dig, Dionysus! Druernes Yder!
Und mig at leve det kommende Aar med et glædeligt Hjerte,
Samt fra det nærmeste Aar til Aar, som komme derefter!

XXVI (XXVII). Til Artemis.

Artemis prise jeg vil, den larmende Pige med Guldspyd,
Glad ved sin Piil, blyfærdig og mild, som er Hjortenes Bane,
Samt til Apollo, hvis Sværd er af Guld, en kjædelig Søster.
Over det skyggende Fjeld, samt Klippernes luftige Toppe,
5 Norende sig ved sin Jagt, hun spænder sin Bue, den gyldne,
Sendende frem den susende Piil. Selv Toppene bæve
Høit paa det takkede Fjeld; de skyggende Skove gjenlyde
Svarligt af alt det brølende Bildt. Det gysrer i Jorden,
Samt i det fiske Hav, medens hun med det modige Hjerte
10 Tumler sig flink overalt, og skyder paa Dyrenes Arter.

Har hun da moret sig ret, Dyrspæideressen, fro ved sit Jagtspyd,
Samt vederavæget sit Hu, hun slapper den krummede Bue;
Fler saa hen til den mægtige Borg, hendes elskede Broders,
Phoebus Apollon's, Slot, til Delphernes Stammer, de rige,

- 15 Ordnende Dands tilligemed Chor af Chariter og Muser.
 Vort hun hænger sin Piil, samt Vuen, der springer tilbage;
 Gaaer udi Spidsen, med kostelig Pynt trint hele sit Legem,
 Førende Dandsene an, medens hine med herlige Stemmer
 Leto besynge, sodyndig og væn, hvorlunde hun fødte
- 20 Vørn, som baade ved Naad og ved Daad blandt Guderne hædres.
 Hil Eder, herlige Vørn af Zeus og den haarvige Leto!

XXVII (XXVIII). Til Athene.

- Pallas Athene besynge jeg vil, den ædle Gudinde,
 Blaalig af Die, forstandig af Hu, samt fast i Beslutning,
 Ungvæ, tugtig og kydsk, byeskjermende, stærk udi Kampen,
 Tritogeneia, hvem Krónion selv i sit herlige Hoved
- 5 Avled, den Vise, bedækt som hun var med krigerisk Rustning,
 Blank ved det lysende Guld. De samtlige Guder, som saae det,
 Greb det forbausende Syn. Fra Zeus med Ægiden hun svang sig,
 Medens hun sprang fra hans Hoved ihast og den Eviges Jøse,
 Svingende flink sit Spyd. Olymp, det mægtige, bæved
- 10 Under den Blaaligtøiedes Vægt: den samtlige Jordkreds
 Gav en forfærdelig Lyd; med purpurne Vølger forvired'
 Satte sig Havenes Vølger i Gang, dog avedes Vandet
 Atter med eet. Hypérion's Søn, den glimrende, standser
 Evarligen længe sit hurtige Spænd, til Pigen omsider
- 15 Lagde de herlige Vaaben igjen fra den yndige Skulder,
 Pallas Athene; den styrende Zeus var fro udi Hjertet.
 Hil nu være med dig, som er Datter af Zeus med Ægiden.

XXVIII (XXIX). Til Hestia og Hermes.

- Hestia! du overalt, hvor en Borg sig hæver iveiret,
 Enten som Menneskers Bolig paa Jord, eller Tempel til Guder,
 Haver erlanget en hæderlig Plads, samt ypperlig Forrang,
 Saa som du eier fortrinligen Ægt. Har en Dødelig Gilde,
- 5 Aldrig det skeer uden dig; ved Begyndelsen samt ved dets Slutning
 Bringes man Offer af kostelig Wiin til Hestia's Ære.

Du, som er Argus' Bane, du Velling af Zeus og af Maja!
 Gudernes Bud med den gyldne Stav! al Herligheds Giver!
 Ogsaa du skjenke mig gunstigen Hjelp, med den tugtige, væne
 10 Hestia nøie foreent, da I boe tilsammen i Templer.

Hil dig, Hermes med Staven af Guld! hil Krónion's Datter!
 Eder forglemmer jeg ei; men tænker paa Sange som forhen.

XXIX (XXX). Til den alternærende Ge.

Ge lovsynge jeg vil, som er stærk og en nærende Moder,
 Edel og værdig, som kvæger paa Jord, hvad der lever og aander,
 Deels hvad der færdes saa vide paa Jord, hvad der findes i Havet,
 Samt, hvad der flyver i Luft; ved din Fylde du nærer det Hele.

5 Himmelske! ene ved dig de Jordiske vorde velsigned'
 Vaade med Frugter og Børn; de jordiske Mennesker finde
 Livet samt Døden alene ved dig; lykkelig man kalder
 Den, som du viser din ventlige Agt; han har Alting i Fylde.

Marken er vægtigen tynget af Korn; paa Engen saa vide
 10 Trives det kraftige Dvæg, og Huset er pakket af Forraad.
 Selv de herske ved Lovenes Magt; de deiligste Qvinder
 Findes i Byen; af Rigdom og Magt geleides de altid.
 Sønnenne juble saa fro udi frisk, fremspirende Ungdom;
 Pigerne dandse med lysteligt Sind i blomstrende Chore,
 15 Hoppende fro paa Engen omkring mellem Blomster og Græsstraa,
 Hvilke du holder i Agt, velsignede, hellige Guddom!

Hil dig, Gudernes Moder! den stjernige Urani Kone;
 Venligt for denne min Sang forund mig et Liv, som jeg ønsker,
 Da skal jeg tænke paa dig og tillige paa Sange, som forhen.

XXX (XXXI). Til Helios.

Helios prise din Sang, Calliope! Krónion's Datter,
 Guden, der straalere i Glands, hvem Euryphaëssa, den væne,
 Fordum ved Sønnen af Ge og den stjernige Uranus fødte.

Euryphaëssa, den deilige Møe, Hypëion ægted,
 5 Skjændt de var' Sødsfende fødte; hun skjenked ham kostelig Afkom.

- Eos i Rosernes Skjær, Seléne med deilige Lokker,
 Helios, lyslende flink, som ligner de salige Guder,
 Som, naar han stiger tilvogns, forskaffer de jordiske Væsner,
 Ligesom Guderne, Lys. Heel rædsom seer han af Die
- 10 Under den prægtige Hjelm, fra hvilken de funklende Straaler
 Lyse med Pragt. Fra Tindingen ned og tillige fra Jesen
 Dækkes den yndigt lysende Kind med den straalende Hjelmsklap,
 Medens tillige den glimrende Dragt bedækker hans Legem,
 Kostelig vævet, i Vindenes Dist. Hans Spænd ere Hingster.
- 15 Naar han om Nval har standset sin Bogn samt Spændet med
 Guldaag,
 Fører han det over Himmelens Bei til Oceani Strømme.
 Naadig du lønne mit Nvad med et Liv, jeg ønsker at føre!
 Dig begynder jeg med; Halvgudernes Nt vil jeg prise,
 Hvilke for Menneskets Børn de Salige stilled til Mønster.

XXXI (XXXII). Til Seléne.

- Muser! begynder i Sang at feire den vingede Mene,
 Tonende Børn af Krónion Zeus, sangfyndige Piger!
 Net usorlignelig Glands hendes himmelske Hovede spreder
 Ud over Jord; en kostelig Pryd sig viser tillige
- 5 Med det fortrinlige Lys. Skjøndt Himmelen nylig var dunkel,
 Staaer den ved Gulddiademet i Glands; klart Straalerne funkle,
 Naar, efter Bad i Oceani Strøm, den deilige Nvinde,
 Klædt i en kostelig straalende Dragt, Seléne, den væne,
 Spænder de kraftige Føl udi Nag, stærkhalsed' og lyse.
- 10 Hurtigen kjører hun frem med sit Spænd, som har deilige Manker,
 Fuldmaaneklar, i den silbige Nval. Naar Skiven er rundet,
 Straalerne bryde sig klarest i Glands fra den himmelske Due,
 Og, ved at øges i Kredts, den stander som Tegn og som Varsel.
 Fordum hun knyttede sig med Kjerlighedsbaand til Kronion;
- 15 Evanger hun blev, og fødte sit Barn, den væne Pandia,
 Som mellem Gudernes øvrige Hob er deilig at se.
 Hil dig, Seléne, hvidarmede Niv, du mægtige Dronning,

Deilig af Lokker og venlig af Hu! fra dig jeg begynder,
 Naar jeg besynger Heroernes Æt, som Digterne feire,
 20 Musernes Svende, lovprisende dem med listige Sange.

XXXII (XXXIII). Til Dioscurerne.

Muser, I Digter med spillende Blik! om Krónion's Søner
 Være Jert Qvad, de herlige Børn af den deilige Leda,
 Castor, flink paa sin Hest, Polydeukes, brav, uden Lyde,
 Hvor Taygétus hæver sin Top, den mægtige Klippe,
 5 Favnet i Kjerlighedsløst af Zeus, Skyesamleren hieset,
 Fødte hun Tvillingebørn, til Gavn for de jordiske Væsner,
 Hvilke beskjerme det seilende Skib, naar Stormen og Uveir
 Kaste sig hen paa den brusende Sø. Hvo der færdes paa Skibet
 Kalder med inderlig Bøn paa den mægtige Krónion's Søner,
 10 Dffrende sneehvide Lam, naar de staae ved den yderste Dagstavn.
 Om nu endogsaa den vældige Storm og Bølgen i Havet
 Duffe det ned, dog vise de sig udi Ætheren neppe,
 Svævende frem i den mægtige Lust paa de skinnende Vinger,
 Førend den lægger sig flux, den voldsomt blæsende Stormvind,
 15 Jevnende Bølgerne ud i det hvidligt skummende Havvand,
 Herlige Tegn for de seilende Mænd; thi neppe de see det,
 Førend de fryde sig ret, da Jammer og Angst er til Ende.
 Hil, Tyndarider, o hil, som spore de kraftige Heste!
 Eder forglemmer jeg ei; men tænker paa Sange, som forhen.

A n m æ r k n i n g e r .

I. **I**ndhold. Latona, som er i Begreb med at bringe Phoebus Apollo til Verden, leder overalt; men, ifølge Junos Forsølgelse, for-gjæves, efter et Sted til sin Nedkomst. Dog synes den nærværende Digter ikke at forklare sig denne Mangel paa tjenstagtig Villie, som oprunden fra Juno; men snarere som en Frygt hos bemeldte Lande for Apollo selv, som om han længer hen i Tiden vilde werde mægtig og skolt (47. 67). Delos er den Eneste, som ikke viser sig uvillig til at modtage Latona med hendes Børn, saafremt denne vil forinden give hende den edelige Forsikring, at Apollo ikke vil behandle Den med foragtelig Haan, fordi den er klippesuld og ufrugtbar, og at Apollo vil der paa Den opbygge sit første og navnkundigste Tempel. Gudens Fødsel bliver derefter beskreven, og Hymnen sluttet med en Angivelse af de ludi deliaci som indrettes til hans Ære. Hymnen selv har bestan-dig (endog i Ernesti's Udgave) udgjort et fortløbende Heelt med den næste Hymne. Kubuken var den første, som indsaae (epistol. critic. pag. 99) at flere Grunde tale for dens Adskillelse. Især har man bemærket, at de homeriske Hymner beholde deres episke Character; erpatiere ikke, som de Callimachiske, til en almindelig Lovsang over Guden; men vælge en enkelt Begivenhed af hans Liv, som de udføre, og at de fleste homeriske Hymner kunne betragtes som et Slags Epyllium eller formindsket Epos. At Meningerne maae være deelte ogsaa om dette Spørgsmaal, ligesom de ere deelte om saa mange andre Partier i Æsthe-tiken, er naturligt; men uagtet Souhay (Mémoires de l'Acad. des inscr. XII. 10) beretter: qu'il n'y a aucune difference entre les hymnes de Callimaque et ceux, qui portent le nom d'Homère, ni dans le dessein général, ni dans la distribution des parties, og uagtet vor Landsmand Sneedorff sætter de Callimachiske Lovsange ind i den episke Afdeling, saa er det dog vist, at det er ikke rigtigt. Der er ligesaa stor

Forfjæl paa de Callimachiske og de Homeriske Hymner, som der er mellem det Almindelige og det Specielle; imellem det Raisonerende og det Fremstillende (Fortællende). Hertil kommer, at B. 178 endes med den sædvanlige Hymneepilog, og det Følgende begynder med en særlig Apostroph, hvilket ogsaa har foranlediget G. U. Wolff (allerede i Udgaven af 1784) at stille Hymnerne ad. Derimod har man ikke villet i den nyeste Tid tillægge de Beviisgrunde, som man har hentet fra Thucydides (III, 104) og Ariftides (II, 409, ed. Jebb.) saa stor en Beviisskraft, som de Ældre tillagde dem, saasom Groddeck (de Hymnis Homericis pag. 31) eller endog Jlgén (Vag. 189). Paa denne Maade bliver altsaa denne Hymne udelukkende bestemt for den deliske, den næste for den pythiske Apollo. Dog have baade Groddeck (30) og Matthiæ (i Nuperti-Schlichthorsts Magazin I. 1. 129) troet, at de 13 første Vers tilhøre en tredje Hymne, som isaafald skulde fremstille Apollos Indtrædelse mellem Guderne. Men dette forkastes saavel af Jlgén (191) som af Franke (4), især paa den Grund, at Hymnographerne pleie at indlede det egentlige Digt med almindelige Lovtaler over Guderne. Den sidste Bemærkning er af Vigtighed, og vil bevise sin Rigtighed, naar man betragter den større Deel af de mere udførlige Homeriske Hymner.

2. Da det synes lidt underligt, at de andre Guder ere bange for Apollo, har Matthiæ mildnet Begrebet af *τρομέουσι* til venerantur, reverentur. Med Franke har jeg imidlertid troet at burde beholde Begrebet af metuunt, trepidant, naar man tager Hensyn til, hvad Digteren selv yttre om Apollo's Væsen i det 47de samt i det 68de B. Den i femte Vers forekommende forbigangne Tid skriver sig vel derfra, at Digteren, i sin Begeistring, tænker sig et specielt Tilfælde, i hvilket denne Begivenhed sker, som altsaa bliver ligt med et Præsens.

B. 14—18 anses for vægte af Groddeck (76) og Matthiæ (118) samt indskudte af en Grammatiker fra et andet Digt. Vøttiger i Glithyia (32) og Franke forsvare dem. Lenz og Hermann ville transponere dem s. Ex. til Begyndelsen af Digtet.

16. Ortygia (*ὄρτυγος*) var et af de fire Qvarterer, i hvilke Syracusa blev inddeelt, uagtet dog Mange gjør det til et forældet Navn for Delos. Spanheim (Callim. Hymne til Apol. 59 og til Delos 37) har samlet Stederne om dette Spørgsmaal. Men uagtet man ialmindelig behjælper sig med den Bemærkning, at Guderne kalde den Ortygia, Menneskene derimod Delos : at hiint Navn forekom i ældre, dette i

ynge Dage, saa maa man dog ikke glemme, at Pindar, som nærmede sig temmelig op til Guderne, i den første nemeiske Ode (B. 4) falder Ortygia ved Syracus, Delos' Søster, saa at Delos altsaa tidligt maa have været forskjelligt fra Ortygia. cfr. Plinius (hist. nat. IV. 12). — Cynthus var et Bjerg, som tildeels bestod af indsprængt Marmor, ved hvis Fod Staden Delos laae. Palmerne paa Delos vare temmelig bekendte for deres smukke Væxt. Odyss. VI, 163. — Inopus er en Hilde paa Delos, som Plinius (II, 103) tillægger, med Hensyn paa Stigen og Salden, nogen Liighed med Nilen. — Βεβλήσται, som i B. 20 paa forskjellige Maader er blevet forandret (ja endog omtvilet som virkelig græsk i den Betydning) angives af Ernesti og Jgen, at forstaaes om Alt, hvad man ved Lodkastning har faaet, idet βάλειν, ligesom ῥίπτειν, bruges om Lærningespil.

26. Jeg bygger paa Jgens Forklaring af Stedet, fjøndt Franke mener, at her tales ikke ialmindelighed om, hvorledes Bølgerne pleie at tee sig mod Men, men om den Maade, paa hvilken de ved Gudens Fødsel yttrede deres Blæde, ved at træde op paa de tvende modsatte Sider af det Sted, hvor Apollo kom til Verden. Men hvortil da, spørger jeg, λεγυπιοῖσις ἀνέμοισις? I saafald var der jo af Digteren angivet en p hysisk Grund til deres Stigen, som maatte tilintetgjøre den indre Bevæggrund.

32. Istedetfor Εἰγεσσαι, en Bye i Thessalien, hvilket man seer af Livius, der (XXXII, 13) nævner Iresæ, har Ruhnken rettet Πειγεσσαι, en Magnestisk Bye. Snarere kunde man tænke paa den i sinus Thermaicus liggende De, Trehesia. — Egæ er en Bye paa Euboea ved den opuntiske Havbugt, ligeoverfor Anthedon i Boeotien. — Ved den Thermaiske Havbugt i Egæerhavet ligger Den Peparethus, bekendt for sin Wiin.

35. Κάνη (Κάνας) et Æolisk Forbjerg ligeover for Lectus, som er et Bjerg i Troas, maa formodentlig her menes, da man ikke finder noget Bjerg af det Navn Αὐτοκανάνη. Kimeligiuis har det forskomtatte Bjerg ogsaa baaret det sidste Navn. — Blandt de mange Forklaringer, som Scholia minora give af ἀμιχθαλόεσσαν (i alt fire) finder jeg den sidste antageligst, da den udgjør en smuk Modfætning til det efterfølgende ἡγάθην. Jeg seer, at ogsaa Schwentk følger denne Forklaring, som dog ialtfald er bedre, end den gjængse Fortolkning: δύσορμος, da Men dog paa noget Sted maatte være indrettet til Landgang. Homer (Iliad. XXIV, 753) giver Men det samme Epitheton. — Diacar (Macarus) synes at have bragt en Colonie til Lesbos. Hvorfor han kaldes Ἀεωλίωνος, er

vanføeligt at sige, idetmindste forekommer han ikke mellem de af Apollodor (1, 7, 3) opregnede Søner af Æolus. — Grunden, hvorfor Chios bliver saa høiligen roest, angives i B. 172. — Nimas omtales i Odysseen (III, 172) som et Fjeld paa Chios; men dog ere der Andre, som lade det være et Fjbjerg i Jonien, ligeover for Chios. — Ælægea er, efter Scholiaften til Nicanders Theriaca (217) et asiatick Fjerg. Matthiæ vil gjøre det til Ægaleus, et Fjeld i det meseniiske Gebeet. — Hvorfor Clarus er Iy s e n d e, forstaaes vel bedst deraf, at det laae paa et hoit Sted. Andre hente denne Glands fra de mange hellige Gaver, og Andre igjen fra Egnens yndige Beskaafenhed.

42. *Méropes* er ikke det homeriske sædvanlige Epitheton til Menerer, men et virkelig nomen proprium for en Folkstamme, som boede paa Cos, opkaldt efter Triopas' Son, Merops. Imidlertid seer jeg, at Conr. Schwencé i sin nyeste Oversættelse af de Homeriske Hymner Pag. 223 forklarer μέγος som μέγας, t a l e n d e *). — Hvad Rhœna angaaer, da laae den saa tæt ved Delos, at Thueydides (III, 104) beretter, at Tyrannen Polycrates skal have ladet dem Vegge forbinde med en Guldkjæde, for at indvie Den til Apollo. Ogsaa i vore Dage kaldes begge Øerne af Nygrækerne Dili, da de, seete i Graakand, synes at smelte sammen. *Ἄοικία Δέσται* (46) er: tillade at hun opbyggede sig og Solnen et Tempel. Da dette imidlertid først skulde skee i Tidens Løb, har jeg udtrykt det ved: at give dem Herberg. At forsvare min Oversættelse af Vers 48, vilde blive noget vidtløftigt, og, som jeg haaber, ved Contexten overflødig. Groddeck og Isgen forskafe hele Verset, som en Rhapsodes Eiendom. Matthiæ, Hermann og Franke forsvare det. Men Franke's Forklaring finder jeg at være urigtig, og heel afvigende fra den, som jeg lader min Oversættelse bygge paa, nemlig, at det skulde være Frygt for, at de ikke vare frugtbare nok for Apollo. Men har han da glemt, at det var ikke derfor Stæderne vare bange for at modtage Apollo, men fordi de befrygtede hans Ubefindighed og Hovmod? Comparativen er altsaa den latiniske Comparativ, der udtrykkes ved: "temmelig", "ikke saa lidt endda."

51. Min Oversættelse bygger paa den Følelse, som sikkert lig maa opstaae hos enhver ved at læse dette Partic, at her mangler en Nægtelse. Dette har ogsaa Ernesti følt, naar han siger: *sententiam nega-*

*) Om disse Meroper vil jeg endvidere henvise til Pindars Isthm. 6, 46 og Nem. 4, 42.

tivam desiderari, patet e consequente. De Næste billige alligevel ikke dette, og læse εἰ γὰρ κ' ἐθέλοις κ. τ. λ. i den Betydning: gid du dog vilde! men hvordan de isaafald faae det Følgende til at slutte an, kan jeg ikke fatte.

59. Igen, Matthiæ og Buttmann (Lexilogus II. 52) ansee Verset som uægte; men med Rette finder Franke, at det er nødvendigt til det Heles Forbindelse. Phrasen: ἔχειν τινα ἀπὸ ἀμοτίας χειρὸς er: at sikre en for Anfald fra en Andens Side. Meningen bliver da den, jeg har udtrykt i Overættelsen, da jeg beholder ἀνακτ' ikke ἀναξ. Mindre let at forstaae er det næste Halvers, og Frankes Forklaring af dette finder jeg ikke tilfredsstillende. Istedetfor πιασ forlanges nemlig et Ord, som udtrykker krigerisk Kraft. Heller ikke følger jeg ham i hans Forklaring af det følgende δυσχησ; thi dette Ord horer dog ikke, som han mener, til 59, men snarere til 60, hvor der tales om den mindre gode Bonitet af Jorden, som Delos tilstaaer at forefindes paa Æen. Passovs og Matthiæ's Forklaring, male audiens, infamis passer isaafald meget godt; men ikke Frankes odiosus, qui magno apud alios odio laborat; thi hvorfor? dog vel ikke fordi Æen var ufrugtbar? — Πουτανεύειν ο: τυγαυνεύειν, naturligtvis uden Hensyn paa de specielle politiske Betydninger, som Ordet fik i Grækernes senere Tider. cfr. Igens vidtløftige Undersøgelse om Ordet 210—218.

81. 82. At disse Vers indeholde nogle Banfeligheder, kan ikke omtvies. Man finder Lacuner, sætter Stjerner o. s. v.; men dog synes mig intet at mangle. Meningen er den: Lad ham først bygge et Tempel hos mig, siden hos andre Folk, thi han er jo πολυώνυμος ο: vil jo blive dyrket paa mange Stæder; cfr. Callimachi Hymne til Apollo 96, hvor man just seer, at hans πολυωνυμία sigter til de forskjellige Stæder, hvor han blev dyrket. Heller ikke finder jeg, som Franke, noget Stødende i den Omstændighed, at denne Navnerigdom først i den kommende Tid skulde existere; thi hos Hymnographerne have vi mange Exempler paa saadanne Antieipationer, saa at, hvad der først længe bag efter vil ske, bliver isorveien fortalt. Hos Callimachus spaaer Apollo inde i Moderens Liv, endnu forend han er født. — Naturligtvis maa man gjentage ved Æpliøvens Slutning, hvad ogsaa Ernesti og Igen have seet, det, som yttres i B. 63: tum ego utique te libenter receperim ο: da, isaafald vil jeg modtage dig.

94. Man har forforklaret Ἰχναίη baade som Latinernes fatidica (Orph. Hymn. 78, 3) og som ἰχναίη, paa samme Maade, som Nemesis kaldes saaledes, den eftersporende, straffende Gudinde. Da imid-

lertid den Homeriske Voesie holder meget af at benævne Guderne efter de Stæder, hvor de dyrkes ('Αργείη Ἥρα, Ἀλαλχομένης Ἀθήνη) er det vel bedre at tænke paa den Macedoniske Bye, Ἰθυα. Ogsaa i Thessalien fandtes en Bye af samme Navn. Dog er den forste den rimeligste, eftersom Stephanus fra Byzanz omtaler just Themis, ved at nævne den macedoniske Bye.

97. Ilithyia (hos Romerne Juno og hos de yngre Græker Diana) er ifølge Homer og Hesiodus, en Datter af Jupiter og Juno (Hesiod. Theogon. 921 og Iliad. XI, 270) cfr. Böttigers Ilithya oder die Heben. Da εὐχτιμένος (102) er et staaende Epitheton, og næsten som oftest aldeles otiosum, troer jeg ikke, at man vil kunne finde nogen Modsigelse til W. 72, eller at man behøver at antage, at Digteren taler, ved en Forglemselse, paa dette Sted om Delos' Tilstand paa hans egen Tid, i Modsætning til Dens ældste status.

117. Digteren antager atfsaa kun Παλμεν, ikke Olietræet, i denne Mythe, saaledes som den ætiske Digter Euripides (Hecuba 458). — Jeg kender nok Ilgens Forklaring af ἥϊος (120) at det skal komme af Udraabet ἦ ἦ Ἀπολλων! men troer dog heller, at det staaer i Forbindelse med ἡῶς, fortræffelig, udmærket. — ὀῆσαι (123) bruges vel egentlig om de paktende (lactentes) Børn, men ved en Digterfrihed ogsaa om Moderen (lactans) som meddeler Dien. Ogsaa erindre man sig, at ὀλολύζειν bruges ligesaa meget om Udbrud af heftig Glæde, som af Sorg. Æschyl. sept. c. Th. 825. Agam. 595.

124. Hvorfor skal just Themis opnære den spæde Apollo? Fordi denne Gudinde, under Navn af Ge, havde Drakelsted i Delphi for Apollo, hvorfor Drakelshar gjerne kaldes θεμισες. Didhen hører ogsaa, at Adrastra pleier Zeus (Callim. I. 47) og at Fortuna Primigenia i Præneste giver Jupiter Die (Cicer. de divinat. II. 41).

136—38 have Kuhnken og Matthiæ anseet for vægte, og de mangle virkelig i trende gode Codices. Hermann, som antager to recensiones af denne Hymne, troer, at de ere komne derind ved altera recensio. Franke forbinder 135 med 139, hvilket sidste Vers, som man ikke kan freikjende for Mathed, udjages af Kuhnken. — I 142 har jeg troet at burde følge Hermanns og Ilgens Forklaring af ἀνέρας om Fastlandsfolk, i Modsætning til νῆσους. — Thucydides (III. 104) anfører ikke de fire næste Vers, hvilken Skribent overhovedet maa efterlæses i bemeldte Capitel, da han deri udbreder sig om de deliske Bøste, som begyndte 426 f. Christi Fodsæl. Med disse Bøste var allerede i tidligere Dage for-

bunden Veddefcamp i Musik og Gymnastik. Man sammenligne et vigtigt Capitel i Herodot, som horer herhid nemlig IV, 33.

157. Hvo ere disse deliske Piger? Baade Ilgen, Matthiæ og Hermann gaae dem med Tausked forbi, uagtet det dog ikke er saa gaafte klart, hvad man skal antage dem for. Rimeligviis have de været en Art Hieroduler, uden at det derfor behøver at antages, at Hieroduler hos to saa ærværdige Guddomme, som Artemis og Demeter, have været udydste.

162. For at forstaae dette Sted, maae man erindre sig, at i de deliske Lege udførtes af Choret forskjellige Hyporchemata α : Sange i de Dialecter, som brugtes i de Lande og Provindser, gjennem hvilke Latona sagdes at være vandret. Med denne Dialectsang forbandtes et eget Slags Dands (*κρέμβαλιασμός*) en Art Tandango, af *κρέμβαλα*, som Athenæus forklarer om saadanne Instrumenter, der gjøre Støi (*ψόφου μόνον παρασκευαστικά*) en Art Castagnetter.

172. Her har vi Sagnet om Homers Blindhed; men Stedet maa aabenbar være interpoleret i en senere Tid; thi var denne Paastand yttret i et Digt af saa betydelig Ælde, som den homeriske, saa var jo al Disput om Homers Fødested og hans Blindhed afgjort. Da kunde jo Chierne i det første Tilfælde vise herhen, og om det Sidste kunde isaafald ingen Tvivl være, naar man havde saa gamle og saa sikre Data *). Ved *ἡμεῖς* forstaaer jeg Khapsodernes hele Familie paa Delos, som gjorde Pigerens Roes til et staaende Thema i deres Digte. — I sidste Vers, at bruge Dactyler som "haarfagre, haarrige" anseer jeg idethelt for prosodisk urigtigt, og har, da Sproget ikke vilde lade mig slippe igjennem, maattet gjøre en Omvei, som dog kun for en Deel har ført til Maalet.

II. Forfatteren synes at have valgt sig at prise Apollo, som det delphiske Drakels Stifter, og begynder derfor med at vise os den musicerende Apollo, da Musik var saa nøie forbunden med Spaadomskraft, med Hensyn paa den Virkning, Begge har til at vække de Hørendes begejstrede eller andægtige Sjelsstemning. Han viser os altsaa Guden, forsaavidt som han vandrer Verden omkring, for at oplede sig det passende Sted (36—66). Da han nu kom til Kilden Tilphussa, tyktes det ham at være et bequemt Sted til Drakel; men denne (97) for selv at beholde

*) Var det sandt, mener Schwend, at *ὄμηρος* i cumæisk Dialect betydte blind, var Knuden snart løst, naar man nemlig antog, at, hvad der nu var Dialectord, fordum havde været almindelig brugt.

sit interessante Locale, narrede ham til at søge videre frem, og navnlig gaae til Crisæ ved Parnassus (99). Da han bygger her et Drakelskud, moder han en farlig Slange og dræber den (126); i hvilken Anledning Digteren indfletter Mythen om Typhon, hvis Amme Slangen havde været (127—176). Guden mærker nu endelig Lysten, og indseer, at Tilphussa havde listig viist ham hen til dette Sted, der, formeget det farlige Dyr, var slet ikke passende til Drakelskud, og han tager i den Anledning Straf over Tilphussa. Templet bliver nu bygget; men da Præster vare fornodne, tilføier han Eventyret om de Eretiske Goefolk, som bleve Apollos Gudstjenere, og med dette Sagn ender Digteren Hymnen. Eftersom man antager, (jeg veed ikke med hvad Ret, eller af hvilken Grund) at denne Hymne umulig kan have haft en saadan Begyndelse, som den nu har, mener man, at nogle Vers ere faldne bort, som forhen eksisterede.

B. 1. At Apollo er dyrket i saa høi Grad i Lycien, at han sagdes endog at være født der (*Λυκηνεύης*) er bekjendt. Hans vigtigste Gæde var Patara. Digteren Callimachus lader Pactol i Svaner komme til Delos, for at synge ved Gudens Fødsel.

12. Det her forekommende *δῶρα θεῶν* forklarer jeg, efter Matthiæ, som igjen bygger paa Ruhnken (til Ceres-Hymnen 90) om Gudernes salige Liv, som just er tildeelt dem, i Modsatning til Mennekenes trælsomme Tilværelse. Tillige erindre man sig, for at forklare det næste Vers, at man antog, at Guderne baade vilde og kunde gjøre Menneket, selv uden given Foranledning, meget Ondt.

31. Man seer at Talen er om Coronis, Esculaps Moder, en Datter af den thessaliske Konge Phlegyas. Af de vidtloftige Underføgelsener om dette Vers (Ilgens 257—272) synes det at være rimeligst, at *Asavis* er en Deel af Arcadien, hvor Arcas' Son, Azan, forstum regjerede, og at Digteren lader saavel Coronis, som hendes Elsker Ischys, være Arcadere, ligesom de af Ovid (*Metam.* II, 601) gjøres begge til Thessalere. De efterfølgende trende Vers (33—35) ere saa mutilerede, saa aabenbart meningsløse og med det foregaaende og efterfølgende ikke sammenhængende, at jeg, uagtet nødigen, har maattet udelade dem. Hermann sætter 33 efter 34, og to lacunategn, eet foran 35 og eet efter. Det Sidste gjør ogsaa Franke, og indlader sig dog paa at gjette, hvad der mangler efter 35. Saa meget er viist (og det er just det Ubehagelige; thi derved seer man, at der ogsaa foran 33 maa være Lacuna) at Digteren opgiver ganske, og heel uventet, at tale om det, som han just nu begyndte paa at ville udføre, nemlig Apollos

Frierier. Nu synes **Talen** (forfaavidt man af flige Stumper kan samle nogen Mening) at være om **Keiser** eller **Kampe** (*certamina*) som **Apollo** skal have havt med **Leucippus** og **Phorbas**, i hvilke **Phorbas** tog **Puven** fra **Leucippus**. som kjorte, og fra **Apollo**, som gif. **Ilgén** kan ikke bringes fra at antage, at ogsaa her tales om **Kjerlighedshistorier**, og efter en **Underføgelse** paa syv **Sider** faaer han det **Resultat**, at **Phorbas** og **Erechtheus** have begge elsket een **Pige** af **Triopas'** Slægt, og at **Phorbas** kom, som den **ubudne tredie Mand**. Da **Phorbas** nu var stærk nok til at udfordre **Apollo** til **Strid**, dræbte denne ham, medens han paa samme **Tid** narrede **Erechtheus**.

39. **Vulgaten** har jeg forladt, da man ingen **Magnesier** finder mellem **Perrhæber** og **Emathia**, og da **Lectus**, et **Fjorbjerg** i **Troas**, slet ikke her har noget at gjøre. **Apollo** forlader **Olympus**, og kommer til **Pierien**; gaaer til **Leucusfloden** i **Macedonien**; den forbi, til **Eniernerne**, og fra disse giennem **Perrhæberne** til **Jolcus**.

45. Her beskrives et **Bjerg**, uden at det bliver nævnet, hvilket har bevæget **Hermann** til at mene, at noget maa være faldet ud. Ved det anonyme **Bjerg** forstaae **Nogle Mycalesus**, med en tilliggende **Bye** af samme **Navn**; **Andre Mesapius**, i et **Strog** af **Boeotien**.

53—60. **Franke** tilskriver **Böttiger** den **Fortjeneste**, at have bragt **Lys** i denne vanskelige **Lirade**, og dog findes allerede hos **Ilgén** den samme **Fortolkning**. **Pausanias** omtaler en **Fest** til den **Duchestiske Neptun**, et **Slags Consualia** til **Neptunus' Hre**, som synes at være den samme **Fest**, som her beskrives. Naar nemlig **Bognene** vare komne til **Neptunus' Lund**, maatte **Kudskene** staae af, og **Hestene** paa egen **Haand** styre **Bognene** videre. **Gif Bognen itu**, var den forfalden til **Guden**; i modsat **Tilfælde** gjorde man **Offring** til ham formedelt hans **Bistand**. **Saadanne Feste** til **Neptunus Taraxippus** findes at have været indrettede paa flere **Steder** i **Grækenland**. Paa den **Maade** kan man forklare 53, hvor **Talen** er om den **vrede**, **snysende Ganger**, der vil **afsted**. **Forsovrigt** er **Grunden** til denne **Digression** at forklare paa den **Maade**, at **nogle Stæder** kunde **Apollo** ikke bruge, fordi de vare **saa raae** og **udyrede**; andre, fordi de allerede vare **optagne** af **førfliste Guder**, saasom her af **Neptunus**.

62. **Cephisusfloden** kommer fra **Byen Lixia** i **Phocis**, og kaster sig ud i den **copaiske Søe** i **Boeotien**, omkring hvilken ogsaa de **næstfolgende Byer** ligge **næsten** i **Form** af en **Cirkel**.

73. **Europa** stöder paa dette **Sted**. Ved **Europa**, siger **Hermann**, forstod man i den **ældste Tid**, den **hele Egn**, som fra **Thracien** gif ned

mod Peloponnes, og beboedes af Græker. Voss mener (mythol. Briefe I. 86) at derved forstodes overhovedet alle de nordlige Lande. Franke troer, at Europa betyder Grækenlands øvrige Provindser, i Modsatning til Halvoen Peloponnes og de andre fuldstændige Øer, som just derfor, til Adskillelse fra den Første, kaldes ἀμφοτέραι.

86. 87. Matthiæ vil have disse Vers udjagne, som indeholdende en absurd Tanke. Men baade Jgen og Franke forsvare dem, idet de finde det ganske rimeligt, at der kunde gives Menneker, som hellere vilde see en smuk Bogn, end et smukt og helligt Tempel. Imidlertid troer jeg dog neppe, at saa frivole Sammenligninger vilde være i den gammelhomerske Tids Aand, idetmindste neppe den ubundne Uttring af Ideen. — Crissa omtales allerede i Iliaden (II, 520) med det Tillæg ζαΐρη. Paa dette Sted er Talen ikke om Byen, men om det hele District, som strækkede sig op til Delphi.

94. Formen Ἰηπαίων istedetfor det mere bekjendte Παίων skriver sig fra det idelig forekommende Udraab: ἰη ἰη. Da Πάω blandt andre Betydninger ogsaa har den, at hjælpe, bliver Παίων en Jupiter, en Juvans pater, som, med Udraab af Beundring eller Tak, fortjener at kaldes Ἰηπαίων. Denne forlængede Form var det mig imidlertid ikke muligt at faae ind i danske Hexameter. — Udtykket ἀλλὰ καὶ ὡς forklarer jeg ikke, som Matthiæ, "om endogsaa der er noksaa megen Støi, skal du dog faae Gaver af Menneken," men, med Franke, "om endog Stedet er noget ensomt, er det dog ikke saa forladt og øde, at man ei skalde bringe dig Gaver." — Phlegyas anlagde en Bye efter sit Navn, og var Stamsfader til de ved deres Røverier, især ved Plyndring af Delphitemplet saa berngtede Phlegyer (Pausanias, IX. 36; Heyne til Apollodor. 235, 242). Deres Hjemsted var i Boeotien. — Den cephisiske Søe, senere kaldet den copaiske, var en Indsøe i Boeotien, berømt ved sine udmærkede Aal, som ifølge Aristophanes' Beflæggelser udebleve i den peloponnesiske Krig.

104. Ἴπὸ Παρνησσῶν oversætter Matthiæ ved sub Parnasso, hvilket vilde have forlangt en Dativ. Meningen er: hen i mod den Kant af Parnassus, som vender mod Vest. Crissa (Cirrha) laae ved Mundingen af Pleistusfloden, og dens Indbyggere vare berngtede for den Told, som de tvang alle dem til at betale, der drog til Templet i Delphi; tilsidst overfaldt de dette selv og plyndrede det aldeles; hvorfors de, paa Solons Tid, bleve haardt tugtede af Amphictyonerne.

118. Λαίνας ἄδῶς (Iliad. IX, 404) er Indgangen til det Indre, det Allerhelligste (adytum) omkring hvilket det øvrige Tempel var bygget.

De her omtalte Bygmestere maae have været meget berømte, efter Alt, hvad man har tillagt dem, da man finder flere Tæmpler, som i hine gamle Tider skulde være opførte ved deres Hjælp. Cicero Quæst. Tusc. I, 47. Pausanias IX, 37. Ogsaa fortjener det at bemærkes, at samme architectoniske List med Stenen, som kunde tages ud af Muren, der af Herodot (II, 121) fortæles om Ægypterkongen, Rhampsinit's Skatkammer, ligeledes tillægges disse Bygmestere. Begge vare Søner af Erginus, der fulgte efter Clymenus i Regjeringen over de Orkhemenske Minyer.

122. Hvilket Væld? Mogle sige den Kastiske Kilde, andre Castotis, om hvilken der fortælles, at den under Jorden gif ind i Tæmplet, og begejstrede de der værende Præstinder. Δαφουδόν (126) er ikke sanguineo colore instructus, hvad det rigtig nok andre Steder betyder (Iliad. II, 308, X, 23;) men sanguinolentus, sanguinis cupidus, altsaa, glubende, saaledes som i Hercules' Skjold 250.

128. Typhon har mange forskjellige Nominativformer (Τυφώς, Τυφών, Τυφωεύς, Τυφίων) men som dog udledes alle af τυφος Damp, (τύφω, τῦω, damper, brænder). Af Hesiodus gjøres han til en Gigant, hvis Moder er Ge; kun Stefichorus og denne Digter lade ham fødes af Hera. Skulde det maafee sigte til, at Typhon er Orkanens Gud og derved beslagt med Hera, som ogsaa er en Lustguddom? Forresten vilde det være en snurrig Logik, den gamle Digter isaafald brugte, at lade Hera hevne sig, fordi Zeus har født Pallas alene, naar hun dog havde begyndt med at føde Hephæstus alene. Alle Fortolkere, ja endog Schwenck, antage denne Misforstand eller snarere Uforstand. Hvorfor ikke hellere forklare αὐτή (139) om hende selv, i Modsatning til Jupiter, men ikke sola ex me, som om hun var ene om Productionen, saaledes som nedenfor i 149, hvor hun ønsker at føde πᾶσι ἐμὸς ο: meus aliquis nascatur filius ο: sola ex me filium pariam. Forresten fortælles denne Mythe lidt anderledes i Hesiodi Theogonie 926, hvor man dog tvivles, om man bør forandre Vulgaten og lægge med Cuperus; Kobortellus o. Bl. οὐ til foran φιλότῆτι, eller beholde den bekræftende Indskrivning.

139. λεπνός er et uhomerisk Ord, og betyder gracilis, spinkel, spinkelbenet, siden halt. Forovrigt bemærke man, at γέγονεν ikke er factus est; (thi isaafald fulgtes Mythen i Iliad. I, 590, som ogsaa følges af Apollodor I. 3, 5, at Zeus er Skyld i, at han halter, ved at kaste ham ud af Himlen og ned paa Lemnus) men natus est. Det er just det, som ærgrer hende, at Guden, som hun har født, er saa styg, medens Gud-

inden, som Zeus har bragt til Verden, er en Ziir iblandt samtlige Guder. Vacunategnet, som Franke anbringer efter 139, har jeg hævet, som jeg troer, med Nette, hvilket ogsaa Ilgen, seer jeg, har gjort.

146. 47. En ganske forunderlig Misforstand er det, naar Groddeck, Matthiæ og Ilgen ere enige i, at lade ἀκοιτις underforstaaes ved κελημένη. Hermann har siensynligen Ret, at der underforstaaes εὐγατηρ, og det er den Tanke, jeg har udtrykt i min Oversættelse.

157. Man kunde have Grund til at spørge, hvortfor hun henvender sig til Titanerne, da hun paa sin grandieuse Maade banker paa Jorden? Fordi hun onsker en Son, og Titanerne, Uranus' og Ge's Børn, ansaaes som generandi principes omniumque animantium parentes. — I 190 kan spørges: hvorfor Chimæra? fordi hun antages for at have været en Datter af Typhon, og altsaa maatte supponeres at ville hjælpe sin Faders Fostermoder.

194—96 har Nuhnken og Matthiæ anseet for vægte, saavel af metriske Grunde (πυθιον, ikke πυθιον) deels (og især) fordi denne Etymologiseren ikke synes at være i den ældste Tids Aand. Alligevel anfører Ilgen to Exempler af Iliaden (IX. 562 og Odysseens XIX 407-9). Franke forkaster deres Gyldighed; men jeg seer ikke rettere, end at de passe; thi i det sidste udledes Ὀδυσσεύς aabenbart af ὀδυσσάμενος, og Marpissæ kaldes i første Tilfælde Halcyone af ἀλκυόνος οἶτον. Forresten kan man gjerne være enig med Schwenk i, at deslige Benævnelser faldt mere i den senere Tid, og at de oftest paa den etymologiske Wei dannedes bag efter, saa at f. Ex. Navnet Delphi gav Anledning til den paafølgende Historie om Delphinen.

205. πετραίαις προχόσιν forklares vel bedst med Ernesti, de scaturigine, loco petræ, ubi profunditur aqua e rupe prosiliens. — Ordenen, i hvilken de næste Vers følge hinanden, angives meget forskelligt, og efter Vulgaten stikkes 216—18 ind imellem 212—13. Jeg har fulgt Franke, som igjen retter sig ganske efter Hermanns Angivelse, der synes at give den bedste Mening. Efter 218 turde jo rigtignok Noget mangle (f. Ex. at disse Mænd syntes ham bequemme til at bruges til Prækter) men jeg har troet, at det var tilstrækkeligt her i Noterne at gjøre opmærksom derpaa; men forøvrigt lade Texten blive fortløbende. Noget lignende er Tilfældet med 224, hvor idetmindste Hermann sætter Vacunategn. Franke omsætter Versene. Jeg mener, at det ikke behøves; idetmindste kan, som Matthiæ gjør, 224 ansees som en Parenthes, og πάντος' gjøres til πάντα δὲ, en Variation, som ogsaa Franke antager.

Laurbæret i 215 sigter til, at den Drefod, paa hvilken Pythia sad, var omvunden med Laurbær, som igjen var indviet til Apollo.

229. Κατεήσαντο sc. τα ισία eller ὄπλα. — Vulgaten ἀλυσίφανον, som maatte fores til: Ταίναρον i 234, rette baade Ilgen og Matthia til Ἔλος τ' ἔφαλον; men kunne indbyrdes ikke blive enige om, hvem Æren for Opfindelsen tilkommer, idet Matthia siger spydigt: idem, *tantquam a se inventum*, dedit Ilgen. Det frapperer os forresten, at Digteren lader Tannarus (Cap Matapan) med sin Nedgang til Underverdenen være indviet til Helios, da vi dog vide, at Gorbjerget var indviet til Neptunus. Men Tingen er, at Solsen havde paa mangfoldige Steder hellige Dværgstokke gaacnde, saasom paa Sicilien (Od. XII 128, 263) i Epirus (Herod. IX, 92) paa Erythia (Apollodor 1, 6. 1, 4). Subjectet til ἔχειν siger man, er det underforstaaede Ταίναρος; men jeg troer det er snarere Helios, hvilket jeg ogsaa har udtrykt i Form af et Udbrud: en fordeelagtig Egn har han til sine Gaar! — Constructionen i 241 antager jeg med Franke (thi Ilgen, Kuhnken og Matthia aberrere) at være den: Παρὰ Πελοπόννησον ἔχ. ἢ ἔδ. ο: juxta (se) Peloponnesum habens, navis pervexit ο: Peloponnesum pratervecta est.

246. Byernes Orden er i dette Partie sammenblandet; men alligevel har Hermann Net i at paastaae, at man ikke derfor, som Matthia vil, skal forkaeste Versene, som vægte. Epikerne, maa man erindre sig, holdt meget af at beskrive Reiser med en temmelig Grad af Omstændelighed; saalænge nu Veien gik i Lande, de selv havde bereist, kunde de neppe seile; men naar de nu skulde beskrive Tourer, som de kun havde hørt omtale, eller seet paa Skibe i lang Frastand, hvor var det da muligt, at nogen geographisk Nøiagtighed kunde finde Sted? — Arène omtales i Iliad. II, 591, og hørte til Nestors Gebeet i Pylus. Da Ilgen erklærer om: Ἀργυρέην ἐρατεινήν at den nuspiam gentium atque terrarum extitit, retter han det til Ἀμφιγένηαν ἐρατεινήν, som bliver omtalt i Iliad. II, 593 mellem de Nestoriske Byer. Matthia og Franke gaae Byen skiltiende forbi. Thryus (Iliad. II. 592, XI, 711) ligger paa Udkanten af Pylus, der, hvor Alpheus falder i Havet. Αἴπυ gjøre Nogle til et Epitheton; Andre til et Proprium. Strabo mener, at Thryus kunde kaldes Alpheus' Færge, (πόρον Ἀλφειῶ) og at Epitalium (eller Margata) kunde kaldes εὐκτιτον Αἴπυ, fjøndt Margata, som man ogsaa har tænkt paa, naar αἴπυ skulde være et Epitheton, ikke var egentlig befæstet. Verset om det sandige Pylus udlader Matthia: thi, siger han, det vare jo Byer, som just laae i dette sandige Pylus, han nu har opregnet, altsaa et πρωθύσεων. Men Ilgen forsvarede Verset

med Nette; thi Digteren mener ikke Byen, men Landet, og siger altsaa: disse Byer seilede de nu forbi, og paa den Maade det hele Pyliske Gebeet. — Κρηνοί er en ubetydelig Kilde, i Nærheden af en ligesaa ubetydelig Flod Chalcis, ved hvilken der laae en Klække af samme Navn. Alligevel paastaar Groddeck, at det her omtalte Chalcis ikke er en ubetydelig Strøm i Elis, men en Bye i Stolien ved Evenusflodens Munding. — Dyme er en Grændsestad mellem Elis og Achaja, som sees af Livius XXVII, 31. Nogle af disse Vers læses ordret s. Ex. 248 i Od. XV, 296. — Pheræ er maaſkee Byen Περαί i Achaja ved Pierusfloden, som ogsaa kaldes Περαί. Andre (Casaubonus og Matthiæ) gjøre Navnet til Pheræ (εὐ δὲ Φεράς) et Forbjerg med Bye af samme Navn (Iliad. VII, 135). Ἐπέβαλλον er ikke at lande, men styre hen mod noget.

254. Noget utydeligt sagt af Digteren; men han mener: fra det øvrige Grækenland. Ogsaa 256, 57 ere tagne fra Odys. XV, 293. 94. Ἰδὼς i 257 styres af ἀνύσειε paa den Maade, som man siger ἀνύειν ὁδόν.

264. Hvorledes man end interpungerer dette Vers, enten som Matthiæ ved at rive μέσῳ ἡματι fra εἰδόμενος, og altsaa lægge det til ὄρθεν, eller med Franke forbinde det just med εἰδόμενος, saa bliver Meningen dog altid noget forunderlig. Det klinger mig ligesaa underligt, at sige: han sprang ud ved Middagstid af Stibet, liig en Stjerne som: han lignede en Stjerne, som viser sig ved Middag (stellæ, qualis medio die apparere solet, similis). Og hvad betyder saa Frankes tilføiede Oplysning: eodem modo nos loqui solemus? Jeg veed nok, at Koeppen forklarer Iliadens IV, 75, ligesom Igen dette her, om et Dagmeteor (meteoron igneum, medio die apparens); men Tingen bliver mig derfor ikke klarere, deels med Hensyn paa alle de Gniiter, som fare omkring, og deels paa den voldsomme Flamme, som stiger mod Himlen.

265. Ἄδυστον er det Samme som i 118 kaldtes λάϊνον ἕδον, og i 345 δάπεδον. Tanken af 266 synes at være den, at Apollo vilde ved denne Glands vise Menneskene, at det var en kraftig Gud, som var i Nærhed. Da imidlertid Digteren har udtrykt sig overmaade dunkelt, har det ikke været mig muligt, at give ῥιπήσ i 269 nogen sikker Oversættelse, dersom nemlig denne maa beroe paa πιφαιουκόμενος, som jeg finder heel usforklarlig.

286. Men finder Vanfælgigheder ved dette Sted, og dog har man ikke betænkt, at aldeles den samme Constructionsmaade, som ved første Nærfest vistnok synes høist elliptisk, forefindes i Iliaden s. Ex. i III, 59, heller ikke har jeg fundet mig besøiet til, at sætte lacunategn efter

287. Erettenseren, selv naar han antog ham for en Gud, kunde jo erkjende ham for en Gud af ringere Art, og hvordan de hoiere Guder vare Patroner for de lavere, kan man see, foruden andre Steder, hos Ovid i *Metamorphoserne* I, 192—95. Det er ellers mærkeligt, hvor tidt her forekomme Vers, som ere ordret tagne af de større Homeriske Digte; saaledes findes 274 ordret i *Od.* III, 71 og IX, 252; B. 288 læses ligeledes ordret i bemældte Digt XXIV, 401. Ellipsen, 291 have vi ogsaa i vort Sprog, naar vi i daglig Tale sige: hvor tænker du dig hen idag? til Byen. Paa dette Sted maatte underforstaaes *πλεῖν*.

301. Jeg læser med Hermann og Franke *τετιμῆνοι*, ikke *τετιμῆνον*, da man finder, at i den homeriske Poesie dette Ord altid bruges om Mennesker, ikke om Ting. Desuden maatte det jo være Erettenserne mere, at de selv skulde være af Guld, end om de hørte, at Tæmplet skulde hævdes. Ligeledes har jeg i 318 fulgt Hermann, der ifødetfor *αὐτὸς Δέλφειος* læser *αὐτὶκ' ἄρ' ἀφνειὸς*. Vulgaten giver dog ingen Mening; thi hvad er det for en Sammensætning, at lade Alteret blive baade *δέλφειος* og *ἐπόσιος*? Jeg seer, at Schwefel antager den samme Læsemaade: der Altar, siger han, soll ein gesegnet er sein und geehrter.

340. Erettenserne vare bekendte for mange Ting, befyndtliggen for deres musicalske Talent. Som et indirekte Beviis derpaa, er ogsaa det bekendte Godmaal, *Creticus* (—υ—), æquivalent med en *Ἦχος* (υυυ—, —υυυ) brugt især i Looisangene til Apollo's *Ἦρε* (Cicero de oratore III, 47.) Efter Gellii Forsikkring (noct. attic. I. 11) brugte Erettenserne *παιανίζειν* (*παιωνίζειν*) *prælia ingredi, præcinente ac moderante cithara*.

351. Det synes jo rigtignok ved første Blikkast, som om det indeholdt en grov Modsigelse, at Erettenserne kalde det Land, som de selv sige er berøgtet for sin Raahed og ufrugtbar Jordbund, *ἐπήρατος*. Tænke paa nogen Ironie, som Franke falder paa, er naturligviis ikke muligt, og skal man endelig gjøre Forandringer, saa er jo vistnok Barnes' Forslag *ἐπήρατος* særdeles fortrinligt, da baade Skrifttrækkene ere eensartede, og Meningen god, at dette Land, nec arata ε: ikke engang naar det blev ploiet, vilde afgive tilstrækkeligt Korn. Men skulde Vulgaten ikke kunne beholdes, naar man lægger Mærke til den ydmyge, slaviske Tone, i hvilken Erettenserne tale til Guden? De vilde gjerne lægge deres Qvide for Dagen, at det lover dem ikke stort Udbytte for Landen; men de tør dog ikke saa uomvunden sige det reent ud, og tilføier derfor en Lovtale, som ikke er saa ganske *πρόφρων*. — *Ὅμηδεν* forklarer *Matthiæ*

som *ὀπαίσειν* suppeditare; Franke derimod som sequi α : obsecundare α : hominibus, Deum consulentibus, operam dare. Forfjellen bliver imidlertid ikke betydelig. — Trudselen i 364de B. Kal være gaaen i Ophyl- delse i den saakaldte amphictyoniske Krig, da Crissæerne, formedelst Volds- gjerninger, bleve af Amphictyonernes store Raad tugtede; deres District tildømt Guden og Besiddelsen af det derværende Drakel dem frataget.

III. Efter en af de sædvanlige almindelige Indledninger om Mer- cur selv og hans Moder, Majas', Bekjendskab med Zeus, gaaer Digteren over til sit egentlige Emne, at fortælle hvilke listige Streger den nye- fødte Mercur har vidst at gjøre. Neppe er han født, før han spadserer ud af Buggen. Stray uden for Grotten, hvor han havde sit hjem hos Moderen, støder han paa en Skiltpadde, som han med Fornøielse griber, for at danne den til en Lyra, ikke blot for dens behagelige Toner, men ogsaa fordi han anticiperer i Tanken, at dette Instrument vil formilde Apollo, naar han bliver vred over de Dyr, som han har isinde at fraliste ham. Da nu Lyren er færdig, drager han ud paa Eventyr, og da han ved Solens Nedgang er kommen til Pierien, practiserer han halvtredstue Dyr bort, som tilhøre Apollo. Han bruger ved denne Expedition den noksom bekjendte Cacuskunst at trække Køerne baglænds, og gaaer desuden med Skoe, der ere dannede af lange Grenbundter, hvorved Sporene blive tilintetgjorte. Ved Mor- genens Anbrud kommer han hjem, slagter de To, og gemmer de Dyr- rige, idet han forsikrer Moderen, at han har gjort alt dette, for at sætte sig og sin dyrebare Moder i Respect hos Guderne. Apollo mærker Svigen og tillige Personen, fra hvilken disse Ginter komme, især da en Olding (Prototypen fra Ovids Battus) leder ham paa Sporet. Han iter til Hytten, river Mercurius, der heel uskyldig har lagt sig, ud af Buggen, og tager ham paa Armen, for at true ham til at opgive sig, hvor Dvæget er forskullet. Mercurius bærer sig ad, som Amasis hos Herodot, da han bad Apries hilse, hvilket gjør, at Apollo, hvis Næse ikke var vant til saadant Offer, sætter ham ned paa Jorden, og lader ham gaae iforveien. De vandre begge afsted til det himmelske Thing, hvor de tale deres Sag, og Zeus dommer Mercurius til at tilvie- bringe Dvæget. Den lille Skjelm maa adlyde, og Apollo faaer sine Dyr. Men neppe har Apollo faaet et Vidietoir om deres Hals, før Døret, ved Skjelmens Kunstgreb, begynder at grones og hæfte sig fast i Jorden. Da nu Apollo atter bliver vred, formilder den listige ham ved sin Lyras delige Toner, og det varer ikke længe, før Apollo bliver saa henroft over dette, hidtil ukjendte og uhorste, Instrument, at

han gjør en Tuffhandel om Lyren mod Dvæget. Gjerne vilde den listige have lidt Spaadomsøve i Tilgift; men derpaa synes Apollo ikke at vilke indlade sig. For dog nu at sikre sig, lader han Skjelmen sværge en Eed, at han ikke vil bortpractisere ham Lyren ved sin sædvanlige Undersundighed. Mercurius gjør det; saae Spaadomsøve, er ikke muligt, da Skjebnen forbyder det; men i Tilgift saae han dog Guldstaven, caduceus, af Digterguden. Den hele Hymne anseer jeg for et poetisk Kunststykke, hvilket en nyere Digter neppe saa let skulde gjøre den gamle Poet efter, uden enten at blive affecteret eller lavcomisk.

2. Cyllene, et Bjerg i Arcadien (af κύλλος, huul, krummet) paa hvilket ogsaa Pausanias omtaler et Hermostempel. — Μῆς (æolisk Form) og μήν og μήνη brugtes i de ældre Tider isfæng; men efterhaanden beholdt man dog μήνη blot om Gudinden, μήν om en Maaned. — Det ildelydende 12te V. som staaer i ingen Forbindelse med det Øvrige, og som øiensynligen skuldes en Interpolator, har jeg af disse Grunde forbigaaet. Derimod er der ingen Grund til at nære Mistanke mod V. 14, eftersom disse Epitheta, som mindre vilde passe, naar Digteren talte om Mercur ialmindelighed, ere meget vel anbragte, naar han vil tale om Guden, blot fra den tyvagtige Side. V. 17—19 vilde jeg gjerne have udeladt, da de ikke blot rive Gangen itu, men endog indeholde Udtryk, som neppe ere fra den homeriske Tid; dog ere Interpolationerne i dette Digt altfor mange til at kunne udelades, og desuden formede i en saadan ydre Eenhed, at en Enkelt synes at have bevirket dem Alle. Ogsaa vilde jeg gjerne jage det matte og øiensynlige af uheldig Haand indskudte 25de Vers ud af Rækken. Forresten bemærke man, at denne Hymne ikke gjør nogen Forskjel mellem Lyra og Cithar, saaledes som Andre gjøre, idet man tilskrifer Hermes den Første, derimod Apollo Opfindelsen af Citharen. — Σαῦλα βαίνων ο: veniebat gressu delicato et languido, som det hedder i Phædrus V, 1, 13.

30. Σύμβολον tage Nogle, som κῶμα, en heldig Sangst. Franke om et omen, som om det var et heldigt Varsel for hans Hovedformaal (at stjæle Apollos Dvæg) at han fik fat paa Skildpadden. — Ἄδυσμα, som forekommer flere Steder i denne Hymne, havde jeg stor lyst til at oversætte ved Spilleværk, da dette danske Udtryk juist omfatter det græske; men jeg frygtede for altfor frække Tunger, uagtet jeg dog har gjort et Forsøg dermed i 52. Naturligviis maa ἄδυσμα forstaaes per prolepsin. V. 36 findes ordret i Hesiodus Erga 365. og har foranlediget nogen Dispute, om Hesiodus har taget det herfra, eller nærværende Digter fra Hesiodus. Ingen af Delene er vel Tilfældet, da det

rimeligviis er en Grammatiker, der har indskudt det, som en locus communis. At Verset maa tages fra den almindelige Side, og ikke fra den specielle om hvad Skildpadden burde have gjort, derom er jeg aldeles overbevist. — Ἐπιλυσίη er Fortryllelse (Torgjortelse) og ἔχμα munimen, remedium. Ernesti benægter, at de Gamle nogensinde har troet, at Skildpadder kunne virke mod Fortryllelse; men Jigen anfører af Plinius (hist. natur. XXXII, 4) om Landtskildpadder: terrestrium carnes, suffitionibus proprie, magicisque artibus refutandis, et contra venena salutare productur.

42. Ἄϊων forklarer Hesychius ved ὁ νωτιαῖος μυελός; vilde han altsaa have Rygmarven ud, da var det en meget tjenlig Operation at vælte den om paa Ryggen, hvor den var lettere at angribe, end ovenfra gennem den haarde Skæl og isaafald er ἀναπηλέω (ἀναπάλλειν) meget antagelig. Imidlertid har man troet, at Betydningen ikke var sikker, og paa forskjellige Maader tilemenderet sig andre Ord og andre Forklaringer, saasom ἀναμηλώσας, ἀναπιλήσας κ.τ.λ. Vil man have et tydeligt Begreb om Mercuris Fremgangsmaade, ved at gjøre Skildpadden til en Lyra, da veed jeg ingen bedre Fortolker at anbefale, end Jigen, som med en sjelden Klarhed og Rigtighed, uden Lærdomspynt og Citater, oplyser Stedet Pag. 371.

55. Det kunde synes, at her mangler tertium comparationis, men dette er ikke Tilfældet; det bestaaer i den Hurtighed, den improvisatoriske Dygtighed, hvormed Begge, Ynglingerne hist og Mercurius her, veed, at udføre deres poetiske-musicalke Bravour. — Hvad φηληται (67) angaaer, som sikkerligen kommer af πηλητής, πλέω, pilo, expilo, plyndrer, da skrive Andre πηληται; men mere almindeligt er dog Forskjellen saaledes angivet, at man anseer φηλήτην for en Bedrager, φηλητήν for en Elsker, og Φιλήτην for en Lyv. — At han stjaeler Læxget fra Pieria, er formodentlig for at vise Nærheden af Olympus, hvor det græskede, for at Guderne kunde have dem ved Haanden.

77. 78 ere to høist matte Vers, som just fornedelst deres prosaiske Natur vare heel vanskelige at gjengive. At de skulde være uagte, som Hermann mener, synes mig dog ikke, idetmindste ere de høist nødvendige til det Heles Forbindelse. Alligevel bliver det en høi Grad af Tankeløshed hos Forfatteren, ihvo han end har været, at lade ogsaa Mercurius gaae baglænds; thi deels maa Gud og Poeten vide, hvorfor han da gjorde sig den store Umage med de selsomme Skoe, som isaafald vare til Overflodighed, deels kom jo Studene paa denne Maade ikke til at vende Hovederne mod ham. — Ἄφρατ' ἢδ' ἀνόητα ο: non prius visa,

mirabilia opera contexuit. — *Μυρσιννοειδέας*, rami de genere myrteorum. — Ἀβλαβέως forklarer Matthiæ ved scite, men det har tillige Betydning af: at de ikke gjorde ham Skade. Ὀδοπορίην ἀλεείνων ο: cavit, ne pedibus, ut *viator*, ingrederetur, et ita vestigia pedum relinqueret. Meningen af næste Vers angiver Franke saaledes: sic incessit Mercurius, ut qui festinat, quum furtivum iter (isaasald maa læses δολίην ὁδόν) conlecturus est (med Hermanns Læsemaade ἀντιπορήσων).

91. Groddeck troer at opdage en Lacuna her, og de fleste bifalde hans Formening. Kunde imidlertid ikke saadanne tilsyneladende Huller forklares af den Talendes, og navnlig af den listigt Talendes Gebærder, Minespil o. s. v.? Saa meget er idetmindste vist, at Digteren, han være nu fra en ældre eller yngre Tid, har oiensynligen lagt megen Underfundighed saavel i Gudens Character ialmindelighed, som især i Mercurius' Repliker. — I Forklaringen af det 93de Vers afviger jeg noget baade fra Matthiæ og Franke, hvilket vil skjones af Oversættelsen, men jeg troer ikke, at Ansvælsen vil være forkastelig. — Ἡ πλείων (98) sigter til, at $\frac{2}{3}$ af Matten var forlobet. Ingen har rigtignok meget imod denne Forklaring, og kan net ikke begribe, hvorledes Mercurius i den øvrige Rest af Matten kan faae gjort den Mængde, som stod tilrest at gjøres. Men han betænker ikke, at Mercurius er en Gud, tillige en underfundig og virksom Gud, og at Alt fra først til sidst i denne Hymne er beregnet paa Læsere, der tage Fornuften fangen under Troens Lydighed.

99. 100. Hvad disse to Vers angaaer, da erklærer Ernesti, at han ikke kan forstaae dem. Heyne vil jage dem ud, og Groddeck ønsker det Samme, især fordi Selene er Hyperion's, men ikke Pallas', Datter. Ingen beholder dem, og beviser, at σκοπία er cælum, unde Luna inspicit, quæ in terris per noctem geruntur. Derimod maa han selv tilstaae, at han hverken kjender noget til Pallas eller Megamedes, hvorhos han dog beder Læseren erindre sig, at Aurora, efter Negles Angivelse, gjøres til en Datter af en vis Pallas (Ovid. Metam. IX, 420, XV, 191), og hvad der gjelder om Aurora, maatte vel kunne udvides til Sol og Maane. Med alt dette bliver dog Stedet dunkelt, og Franke, der ellers udbreder sig over minutæ, gaaer Versene aldeles taus forbi. Schwencck veed blot at sige, at det er forunderligt, at Selenes (σέλας) Fader hedder Pallas, ligesom Athene, og kaldes Megamedide (den høie Wiisdomsmand) og altsaa har et Patronymicon, der ogsaa svarer til Athene, som ofte kaldes Medusa (af μέδω, μέδομαι). Utter en Prove af den fatale Skik, at gjøre almindelige Betragtninger

eller Sidebemærkninger, for dog at synes at have sagt noget, uagtet man om Tingen quæstionis i grunden har sagt intet.

109. Denne Maade at faae Jld paa var ganske almindelig, og omtales udførligt af Lucretz (V, 1095—1100) og Seneca (quæst. natur. II. 22.) Jær var der en Rankeværst, der lignede Viinrøffen, som man anseer for ndmærket nyttig til Underlag, og som just derfor kaldtes *σορεῖς* (*εσχάρα*), hvorimod man af Laurbær eller Morbærtræe valgte sig Riberen (*τρούπανον*). Det 111te Vers seer heel fordygtigt ud, og bliver ogsaa forkastet af Ruhnken og Jlgén.

119. Ἐγκλίτων bruges her intransitivt om at boie sig ned (inclinato corpore incumbere). — Τὰ δὲ er Alt det Øvrige, paa Kjødet og Ryggen nær. — Hvad vil "Hædersryggen" betyde? Det forklarer Homer os, naar han (i Iliad. VII, 321) lader Agamemnon tildele Ajax den hele Øreryg, som et Artighedstegn og Beviis paa sin Hyldest.

125. Jeg har oversat dette Vers, som er saa forunderlig misforstaaet og fordreiet hos de fleste af Commentatorerne, efter Hermanns meget rigtige Forklaring af den foreslaaede Gerandring *πολυχρόνια* (ikke *οι*), at *ἄσσα* nemlig er brugt ialmindelighed α : *quidquid de pellibus diurnum est*, i Modsatning til *molliores partes*, quæ facile rancidæ fiunt. — Hvad Uddelingen af Kjødet angaaer, da bemærker Franke meget rigtigt, at det er snurrigt, at Mercurius Fjærer ud til de tolv store Guder, blandt hvilke han jo selv var een. Ligesaa forunderligt er det, at han undlader at spise selv, uagtet han havde ranet Dvæget just formedelst sin Hunger, og tillige er saa langt fra at være mæt, at han fornemmer en betydelig Lyst til at spise. Der bliver altsaa kun det tilbage, at man maa troe, at Digteren har villet antyde Mercur's Selvbeherfselse, saaledes som han overhovedet har stræbt, at samle Alt, hvad der kunde bidrage til at forherlige hans Gud, om end ikke altid paa saadan en Maade, som stemmer overeens med vore Begreber. — Hvad det besynderlige Epitheton angaaer, som i 127 tillægges Mercur *χαρμίφρων*, da har jeg ikke fundet anden Forklaring deraf, end at han er Frugtbarheds Gud, og lægger sin Velsignelse i Alt. Da denne Forklaring imidlertid ikke tilfredsstiller mig, har jeg tænkt paa Horaz's Od. I. 30, 8. hvor han i Glyceras Gilde dog umulig er en Frugtbarheds Guddom, men et Slags Comus, en Selkabsbroder, der ved sine snurrige Indfald og Pudserier kan give Liv i Selkabet. Saaledes mener jeg ogsaa Horat's har tænkt sig selv i Od. II, 17, 29, naar han til Mæcenat, (der havde kjendt Digteren i sine unge Dage, som en lystig Broder) kalder sig *Mercurialis vir*. Paa denne Maade faae

vi ikke noget Begreb om Bessignelse eller Frugtbarhed, men derimod om Gevialitet og Munterhed. Jeg vilde derfor gjerne billige den Pæsemaade, som en Parisercodex har, *χίρμα φέγων*.

141. Man erindre sig, at *πανύχιος* umuligen betyder per totam noctem; det kan ikke være mere end $\frac{1}{3}$ af Natten, eftersom de $\frac{2}{3}$ allerede ere gaarde hen. Til at bestyrke denne Oversættelse tjener Iliadens I, 472, hvor Grækerne *πανημέριοι* forsone Gudene med Sang, efter at de have offret, hvilket jo siensynligen betyder ogsaa der den øvrige Deel af Dagen. Jeg har derfor udtrykt i min Oversættelse Begrebet af den tidligere Morgen, da Maanen endnu kan skimte.

146. *Δοχμωθεΐς* α : compresso contractoque corpore. Hvad *πίονα νηδόν* angaaer, da kan det vel oplyses af det latinske penetrale, der ofte bruges om Tempel, men heller ikke sjelden om de indre Gemakker i Borgene. Hvad det fordærvede 152de B. angaaer, da synes Ilgens *λαίφεισ' ἀθύρων* (eller Franke's *λαίφει ἀθύρων*) og *παρ' ἰγνύσει* at give den bedste Mening. At Ilgens har senere forandret sin Anskuelse hindrer ikke fra at følge den bedre, som han nu er faldet paa at forkaſte.

159. Ernesti blander *ἄγκας* (ulnas) og *ἄγκεα* (convalles) sammen. Schwentz finder disse Diale meget passende, og giver: oder in Schlucht en dich treibend herum, Diebstähle verübtelt, hvor man alligevel intet mærker til *σὲ λαβόντα*, ligesom Ilgens ogsaa finder baade Vulgaten og dens passende Forklaringsmaade at fortjene Bisfald. Franke synes at antage, at *σὲ* bliver Objectet, og kan derfor ikke begribe, hvorfor Mercur skulde stjæle noget paany, naar han var greben af Apollo i det første Thyverie. Bevist af Alcæus hjælper ikke stort. Hvorfor ikke heller, hvad ogsaa Ilgens antager, gaae den naturlige Gang, og lade Apollo fra det Foregaaende være Subject, *σὲ* Object, og *φηλητεύσειν* være: snappe dig bort som en let Fangst? — I det 172de B. har jeg forklaret *ἀμφι*, ikke med Voss som præterea, men med Hermann, som *ἀμφις*, seorsim, altsaa det samme, som *ἰδίη*, for sig selv, særskilt. — *Κνώδαλον* (188) kan umulig være, som Voss siger "wild von Ansehn" eller som Passow gjengiver det: "ungethüm" da den Gamle jo er meget mancerlig. Men nagtet man let kan indsee, hvad det ikke er, bliver det dog saare vanskeligt at sige, hvad det virkelig er. Hermann opgiver Ordet ganske, og gjør det til *νωχάλον* α : *ἰσχυρόν*, men dette var jo den gamle Wiingaardsmand heller ikke. Ernesti gjør Ordet til "taublos" men faaer de behøriges Riis derfor af Ilgens, ligesom han selv i sin Tid havde uddelt dem til Barnes formedelst den Maade, paa hvilken han troede at kunne forklare Ordet. Moersomt er det alligevel, at

Ilgén, efterat have revset Ernesti, dog bagefter erkjender, at der kan være noget i, hvad han siger, eftersom *νωδός* (Theocrit. IX, 21) betyder tandløs, og der kan være tilsat et *κ*; ligesom *νέφος* danner *νεφέας*; *αὐχάω*, *καυχάω*. I midlertid duer Alt dette ikke, mener han; thi *κνώδαλον* (af *κινέω*) er "ein muntret, lebhafter Greis." Franke tvivler ikke om, at Ordet er aldeles forqvælet, og denne Mening turde være den sandeste. I denne Snibe har den danske Oversætter brugt Alexanderssværdet ved den gordiske Knude, og, ligesom Conrad Schwencf paa dette Sted, gaaet det aldeles forbi. En nem Maade, vil man sige. Jeg mener det Samme, og har ikke andet at anføre til Begges Forsvar i denne Henseende, end Dvids: *numen confessis aliquod patet.* (X, 488).

190. Βατοδρόπε sigter til, at han Dagen iforveien havde plantet sine Ranker, og nu samlede Tjørn, for at sikre dem ved et Hegn. En Stadsfathyrius maa Concepisten af den latinske Version have været. Han giver *ἤύτε Φῶτες ὁμοφρόνες* ved *hominum more* inter se concordés. Naar mon saadan Enighed fandt Sted paa denne Jord? og det i en saa ubetinget Grad, at den kunde tjene til en fast Maalestof? Det er jo oienlystigt, at her tales om tvende forskjellige Egenskaber hos bemældte Hunde, hvilke ikke maa forbindes. For det første vare de stærke som Karle, for det Andet vare de enige. — Hvad *ἐπι βουά* (200) angaaer, da troer jeg at have truffet den ægte Betydning ved "at lufte efter Dværget."

210. Ἐπιπροφάσην er ikke, som Matthiæ forklarer Ordet, *παπτήνας* figende sig omkring, men drivende paa kryds og paa vers, for at Jngen skulde opdage Sporene. Ligeledes antager jeg Franke's (men ikke Ilgén's og Matthiæ's) Forklaring af det næste Vers: *retrosum trusit* α : *egit boves ita, ut capita ipsi obversa haberent.* — B. 213 finder Franke ganske simpelt; nærværende danske Oversætter derimod ikke; thi det tykkes mig at være høit ubestemt og voldsomt mod Texten, at sige: saasom Fuglen fløi mod Arcadien, saa vidste Apollo — at det var Mercur, der var hans Tyv, fordi bemældte Gud var født i Arcadien. Snarere turde der ligge nogen Feil i *δίωνον*. — Om den Purpurfarve, som omtales i 217 sammenligne man Doerings Afhandling om de Gamles Farver Pag. 13. — Det 226de B. maa forstaaes *δεικτικῶς*, idet han peger omkring paa de forskjellige Spor, som paa enkelte Steder ere større, end paa andre. Naturligviis er *αἰνὰ* ikke *infesta*, eller *cognitu difficilia*; men *mirabilia* α : *ingentia*.

239. Efter som Franke dog finder, at *ἀλέεινε* er et fordærvet Udtryk (hvorom der dog kunde være Spørgsmaal, da *ἀλέεινεν* *ἑαυτὸν* kan

gjærne siges paa samme Maade som Dvids excussit sibi se), saa undrer det mig, at han taus forbigaer IJgen's meget simple og gode Forslag: ἀλείπειν, da Hesychius jo forklarer ἀλεινοίμην ved δερμαιοίμην, hvilket just passer ligesom Horazes contractus legam. I 259 holder jeg mig til Matthiæς ἡπεροπέων, og finder, at ὀλίγοισι ikke "emendandum esse" som Franke mener, eller at det betyder exiles, parvi homines, som Matthiæ foreslaaer; men at det besidder sin Grundbetydning "Saae." Tanken bliver altsaa denne: i Underverdenen faaer du ikke saa Mange at forføre, som oppe paa Jorden; thi Misbædterne dernede ere allerede saa godt straffede, at Lyften forgaar dem, at begynde paa nye, hvilket ikke er Tilfældet med dem, som leve paa Jorden. — Πύρος (i 266) er potius, langt hellere.

284. Talemaanden ἐπ' οὐδεὶ καθίσαι (hos Theocrit I, 89, ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι) svarer til vort Udtryk: at gjøre reent Bort. Det paafølgende σκευάζοντα oversætter Passow ved zurecht oder fertig machen: Andre ved det Terenziske convasare; Franke: "im Hause herum wirthschafften, Wirthschafft machen." Da imidlertid en Thy neppe gjør megen Ophævelse og Støi, naar han vil practisere noget bort, saa er convasare vel rigtigst, saa at Simplex staaer istedetfor Compositum: συσκευάζοντα.

295. Det kan neppe andet, end opvække et Smil, naar IJgen behandler den Drengestreg af Mercurius, at udsende "en af de stemme Glatus, hvorum jo Frevet har den lærde Hippocratus" saa alvorligt, at Apollo "inde captat angurium; nam crepitus faustum apud Græcos omen erat." Den hele lærde Undersøgelse om denne πορδή vil jeg anbefale til Yndere af den Holberg'ske Muse. Naturligviis er τλήμων ikke, som Barnes mener, misellus; thi Hermes, der kunde gjøre saa mærkelige Sager, kunde vel ogsaa producere noget grundigt i dette Sag; men impudens, audax. Bemærkede πορδή kaldes en δίωνος, fordi den bruges her (saaledes som Amasis hos Herodot, naar han svarer Apries paa den samme syndige Maade), som en haanlig Underretning om, at han ikke andser Apollo. — Ἀειρόμενος μετὰ χειρὶν er: at løfte sig op paa hans Arm, for desbedre at udvikle eller expectorere sig. — Hvorfor trækker han Svæbet op (306)? Formodentlig for desto bedre at kunne bruge Venene. Altsaa bliver Φέρεϊς ikke portas; men ducis. I 314 forklarer IJgen οιοπόλος om en Røgter, eller en der har med Nvæget at bestille, og isaafald var det en Anticipation; thi først i 571 faaer han denne Forretning. Jeg har taget det om en, som luffer omkring, hvilket Matthiæ ogsaa meget rigtigent antyder, naar han udtrykker det ved: qui, ut fur, solitaria loca amat.

315—18 maae man ansee, som et Anacoluthon, da han jo egentlig burde have conftrucret saaledes: De vare uenige begge; ὁ μὲν λαζόμενος, ὁ δὲ ἐθέλων κ. τ. λ. — βαδίζον.

325. Hvad εὐμυλίη betyder, veed Ingen at angive med Sikkerhed; man har derfor behjulpet sig med en heel Deel Conjecturer, blandt Andre med Hermanns εὐμελίη (saltatio, chorea). Man kan blot slutte sig til, at Taler enten maa være om Lykighed og Glæde, eller om Blands og Skjønhed. Det Sidste turde være det rimeligste, eftersom Digteren taler om Egnen og Localet, hvor Guderne boe. — Da forovrigt denne, som mig synes høist mærkelige og Characteristiske, Hymne vedligeholder en herlig paradisk Tone, hvorigjennem just stikker en tør Skalkagtighed, finder jeg det at være en stor Misforstaaelse af Matthiæ, naar han lader 331 være en *irrisio in pusillum Mercurium*. Zeus bliver jo desuden selv staaet ved det kjeffe i Mercurii Gremtræden. Heltene maatte man ønske *χρημα* bort, da det ikke er godt valgt, dersom Taler er om *Mercurius* (hvilket den synes at være), og ikke om den Sag, som skal foredrages. — Skulde man undres, hvorfor Apollo er sig selv bevidst, at være *Φιλολήϊος* (335), da kan man eftersee, hvad Ovid (*Metamorph. XI, 313*) siger om hans Son *Autolycus*, som den romerske Digter kalder "*furtum ingeniosus ad omne*" med Tilføiende af det, som især hører herhid: "*patriæ: non degener artis.*" Den særdeles contorte Dativ *βουῖν* i 344 har jeg stræbt at gjengive paa samme Maade. — *Αἶκτος* ο: *ἀπρόσιτος*. — *Διέτριβε κέλευθα* ο: *ἔβαινε*. — Med Igens Rettelser maa man hjælpe sig i 357, og virkelig forklarer Eustathius *πυρραλαμάσθαι* om *κακοτεχνεῖν*, skjøndt den activiske Form isaafald forekommer alene paa dette Sted. Vulgaten, kan man paa den anden Side ikke nægte, giver aldeles ingen Mening, skjøndt Ernesti piner den Tanke ud af den, at *Hermes* splittede og slukkede Ilden, ved hvilken han havde kogt Kjødet af de slagtede *Ovier*.

361. Hvorfor gnider *Hermes* *Dinene*? Fortolkerne sige ialmindelighed, fordi det skulde synes, at han nylig havde sovet. Vedre er det vel, at han lader, som om han nu vil til at sove, da det juist maa vægre *Apollo*, at Drengen, medens han selv er yderst opbragt over hans *Dyverie*, aldeles rolig giver sig *Mine* af, at ville falde i *Søvn*. Ganste vittigt af den gamle Digter er det ogsaa, at han lader *Hermes* forstyre Sandheden ved *Helios*, som, hvor skarpshnet han end er, dog vanskelig kunde vide noget om det, som var begaaet om *Natten*. *Ἐπιδαίωμα* (383) *adjungo, addo*.

387. Ἐπιλλίξεν (distorquere oculos) gjøre *Hine* ∴ antyde med *Hinene*, at man har noget bag *Hret*. — I det 410de *B.* er ἄγνος en *Bært*, som kaldes *vites* (paa tydsk *Reuschlamm*, *Reuschbaum*, *Mönchs- Pfeffer*) af hvilken *Plante* *Apollo* snoer sig et godt, og stærk omsnoet *Toir*. Men neppe er det snoet om *Halsen*, for *Enderne*, som række ned mod *Jorden*, *laae* *Kod*, og *spire* noksaa *frodigen* op. Det er besynderligt, at *Ilgén* kan sige, at ἀμβολάδην ingen *Mening* giver, da ἀναβάλλω (vort danske: at *laae* om, *snoe* om ∴ *omslunge*) passer godt til den *Wiklen*, som *Digteren* vil antyde.

416. Man har spurgt: hvad er det *Mercurius* vil skjule? *Matthia* svarer: *Dvæget*. Men det kan han jo ikke længere skjule, da *Zeus* selv har befalet ham at komme frem dermed, og *Digteren* har jo tillige sagt, at han vil adlyde. *Ilgén* siger: "sine listige *Niekast*", hvilket jeg ikke forstaaer. Det er snarere hans *Fryd* over, at han igrunder har narret dem *Alle*, hvilken *Glæde* han dog, af *Agtelse* for *Zeus*, ikke vil lægge for *Dagen*. Hvorfor man i 418 skal vanzire *Texten* med *Lacunategn*, naar *Moskouercoderen* har den meget gode *Overgang*: λαβῶν δ' ἐπ' ἀρίστερα λύσῃν, indseer jeg ikke. Vilde man endogsaa benægte *Rigtigheden* af at gjøre *λυ* langt i *λύσῃν*, kan man jo opnaae det Samme ved *Stephani* λύσῃν δ' ἐπ' κ. τ. λ. hvilket *Ruhnken* bifalder og *F. A. Wolff* optager.

427. *Bulgaten* κραινῶν forklarer *Pasfow* ved: "er machte die Götter fertig ∴ ließ sie im Gesang entstehen." Denne simple og rigtige *For- klaring* forkaster *Franké*, og mener, at der neppe findes *Mogen*, som vil give den sit *Bifald*. Imidlertid troer jeg at kunne meddele et analogt *Exempel*, som bekræfter *Pasfows* *Fortolkning*, naar *Virgil* i *Eclogerne* siger om *Heliaderne*, der besynges af *Silenus*: proceras erigit alnos, hvor det sienssynligén betyder: *Silen* opreiser dem ∴ besynger, hvor- lunde de vorede op. *Hermann* læser κλείων, hvilket fører til samme *Tanke*. — Hvorfor staaer *Mercurius* under *Minemosyne*? Rimeligviis fordi *Heroldens* *Forretninger*, og overhovedet en stor *Deel* af *Hermes'* *Functioner*, sortere under *H u k o m m e l s e n*. *Ilgén* lader det gaae paa, at han er *Musicus* og *Digter*, og at *Mercurius* altsaa hører til hendes *Følge*, saaledes som den musicalske *Pan* til *Cybeles* *Oplog*. Andre have forklaret dette *Udtryk*, som en *Varedrie*, idet *Mercurius* skal paa flere *Steder* have deelt hendes *Tempel*. — Den i 447 forekommende *Genitiv* er *Object's-Genitiven*; altsaa: *Sang* mod *Sorger* og *Hummer*.

464. Hvorfor *listig*? fordi *Apollo* (439) havde spurgt ham saaledes ud om *Lyren*, at han temmelig tydeligt gav tilkjende, at han

havde stor Lyk til at komme i Besiddelse af den. — Det 473de Vers kalder Franke "versum conclamatum" som uden nyere Læsemaade fra bedre Codices, end dem vi nu have, ingen Mening kan give. Viit er det, at Vulgaten, som, oversat lige efter Ordene, hedder: atque nunc ipse ego puerum divitem (te) cognovi, grændser tæt op til Monsens. I dette Virvar af slet Text og slettere Forslag har jeg holdt mig til Frankes Forklaring, som synes mig lemsældigt, og idetmindste at give antagelig Mening. — Ogsaa i det 485de B. foretrækker jeg Franke's Forklaring for den sædvanlige. Efter denne ytrer Texten sig saaledes: facile in æqualium conventibus festivis pulsata; efter hans Fortolkning derimod bliver *συνηθείσιν μαλακῆσιν consvetudines molles* ∴ *consuetudine molliter* ∴ *leniter tangendi fides*; til Modsvætning af *εργασίην δουπάδου* og *ἐπισταφελῶς ἐρεεῖνῃ*. *Ἐργασία* er nemlig *tractatio cum impetu et rusticitate in exercitatione*.

B. 489 vil man redde ved at transponere det; da Verset imidlertid ingen Redning fortjener, er en tom Gjentagelse fra 474, rimeligviis annoteret i Randen af en Grammatiker, og derpaa indsmuglet i Texten, har jeg aldeles bortviist det. — Hvad forresten det ovenfor i 471de B. antydede Naagforhold mellem Zeus og Apollo angaaer, at Apollo faaer at vide af Zeus, hvad der skal udtales, da har ogsaa Virgil (*Aeneid.* III, 251) iagttaget samme Gradation. Zeus er nemlig, som Himlens absolute Konge, den egentlige Bestemmer af alle Værker, det være nu ved Lyn, Toner, Fugle eller Luftsyn. Da imidlertid Apollo kun eksisterer, som Jorderafel, bliver han blot Organet for den øverste Guds mere omfattende Styrelse. Desso høiere staaer Apollo imidlertid over de Andre, der paa en Maade ere Trimestere, men som dog fungere i Saget, saasom Amphiarauus, Trophonius o. fl.

498. Dette hele Forhold, hvori Hermes i denne Hymne sættes til Dvæget, kunde synes os underligt, som Noget der ligger uden for hans egentlige Sphære. Men Tingen er, at ligesom Hermes indeholder Begrebet om Erhverver ialmindelighed, saaledes maatte han let kunne blive Gud for Dvæg i det Enkelte. *Iliad.* XIV, 491. — De Grunde, som Franke opstiller, for at bevise, at Partiet 507—12 er vægte, forekomme mig saa evidente, og Versene *quæstionis* selv saa teknisk og æsthetisk maadelige, samt Hensigten hos den umiskjendelige Interpolator saa tydelig, at jeg ikke har taget i Betænkning, at udelade det, som en haandgribelig indfædt Interpolation. Det 511te og 12te B. bortkastes ogsaa baade af Groddeck og Ilgen. At Ruhnken, og tildeels Ilgen, forstaae det 516de B., om at Mercurius har faaet under sit Departement

mercaturam, quæ permutandis mercibus constat, er vistnok snurtigt. Talcn er jo dog sienslyntig om Eyperie og om en meget nødtvungen Omsætning af Vare, idet Mercur stjæler hvor han kan finde Noget, endog fra den, som pludselig er bleven hans bedste Ven, Apollo.

527. Om dette σύμβολον har man været meget uenig. Nogle forstaae det om en Waagt, som skal være indgaaet af Apollo med Hermes, hvilket er meget utydeligt, eftersom ingen saadan bliver omtalt. Andre mene, hvad der baade er tydeligt og vel ogsaa det Sande, at det er den nedensfor (529) omtalte Stav (ῥάβδος). Men hvad er nu dette for en Stav? Neppes den sædvanlige caduceus (κηρυκείον); thi deels er han jo udvalgt til Herold i forveien, og deels kan den jo umuligt kaldes ῥάβδος ὄλβου καὶ πλούτου, uagtet Schwencf (260) finder det meget naturligt, at Staven kan faae flcersidig Betydning efter Gudens forskjellige Egenheder, og altsaa ogsaa blive en Guldtalisman. — Ogsaa Voss synes at antage det Samme, naar han (i mythologiske Briefe I. 101) kalder den: der dreisprohige, wahrscheinlich mit dreierley Laub umwundene, goldene Friedensstab des Glücks und des Reichthums. Igen mener, at det maa have været en virgula divina (en Talisman) hvormed han kunde opfylde Alt, hvad Guderne forlangte. Men hvo forstaaer nu det? Hvorfor skal Mercur være Organet for Sligt? som om Guderne ikke kunde selv opnaae uden ham, hvad de onskede! Og hvad vil det sige, at det gives af Apollo, som Spaa doms Gud? Skal han gjette sig til deres Husker? Og hvorfor skal den være plukket af Apollos hellige Laurbær? Den var jo dog af Guld. At den er τριπέτελος skal betyde hans Magt i Himlen, paa Jorden og i Orcus. Talemaaden πάντα επικραίνουσα θεός skal isaafald være (med dobbelt Accusativ, istedetfor med Personens Dativ) at udføre Ens Huske, med underforstaaet ἔνεκα ο: med Hensyn paa deres ἐπέων καὶ ἔργων, ligesom der ogsaa ved δαήμεναι bliver at underforstaae μιν ο: αὐτήν, den, nemlig Skeppen eller Staven, som nu har faaet Inspirationsgave ved Apollo. Efter denne Forklaring har jeg indrettet min Oversættelse, som kostede mig Umage nok paa dette høist indviklede Sted. Schwencf's er ganske forskjellig; hvilke Læsemaader eller hvilken Erregelse han har fulgt, indseer jeg ikke.

541—49. Om dette Partie sander saavel Oversætteren som rimeligviis den æsthetiske Læser Franke's Ord: hæc rationis, qua Apollo in edendis oraculis utatur, expositio, quamvis elegans et venusta, tamen, si abesset, a nemine desideraretur. I detmindste er Slutningen sand, fjøndt jeg gjerne havde føet, at Franke havde udeladt Tilstaaelsen om

Elegancen; thi besad Partiet virkelig den elegantia og venustas, som den bliver rost for, da vilde det være høist urigtigt at sige om den, at den vilde savnes af Jagen, om den var borte. Den danske Oversætter er saa langt fra at finde hiint, eller noget der ligner den homeriske Aand, at han snarere troer at opdage alexandrinsk Værdomsjagt, indklædt i et halvmystisk Sprog. Ideen om Thierne maa nøiere forklares. For Hermann emenderede *Θγαλ*, læste man *Μοῦσα ἰτινες*, hvor især Epithetet passede maadeligt; thi naar man undtog det absolute Begreb om Moira, som *Σκῆβνε*, og de tre bekjendte Moerer, vidste man ikke lettelig, hvem nogle visse Moerer skulde være. Ordet kommer af *τρεῖς* (da *θ* og *τ* ofte blive ombyttede); altsaa egentlig tre *ψῆφοι*, Stene, hvilke man, som saa mangen Almueovertroe, brugte til at opløse sig Fremtidens Gaader, i samme Smag, som man i vore Dage benytter Sancthansurter, Trækken Straac o.s.v. Senere tænkte man sig guddommelige Væsener til at dirigere dem, og saaledes opstode Thierne, tre Nympher, som boede ved Foden af Parnassus, og gave Drakelsvar ved deslige Spaaestene eller Tærninger, som bleve henlagte paa Tempelbordene, hvor Vedkommende, under høiere Auspicer, tilkastedes enten Held eller Uheld. Denne Manceer at varsele paa lignede imidlertid alt for meget Lotterie, og bragte lidt for mange Rytter i Forhold til de rene Gevinster. Det gik med denne Cultus, som med en anden Religion, om hvilken den vittige Parny (i sit caustiske Digt: *la guerre des Dieux*) siger: *on trouva le fond trop pâle, et soudain le broda*. Da denne Gaçon at spaae paa, ikke var behørigen udpyntet med Præstefunkter, kan man finde det meget rimeligt, at denne Mode og Methode maatte snart komme i Miscredit, hvilket man ogsaa kan see, saavel af dette Sted, som af de bekjendte Vers *πολλοὶ ἄγιοφοροὶ, πᾶντοὶ δὲ πάντες ἄνδρες*. Af Apollodor (III, 10, 2) lære vi imidlertid, at Mercurius virkelig har som et Slags Overhoved staaet for denne Maade at varsele paa. Men hvad betyder det, at deres Hoveder vare bestrøede med Meel? Viisnok en meget selsom Skildring, dersom ikke nogen urigtig Væsemaade forleder os til at brøde vore Hoveder med Nonsens, som kun paa den Maade er kommet til Verden. Jeg skal idetmindste for min Deel tilraade, at holde med Matthia, som anseer det paastrøede Meel (*ἄλφιστα λευκά*) som Symbol paa deres Alder; thi graa Haar ere nok ligesaa vist et almindeligt Requisite for en ægte Sibylla, som det paa den anden Side er vist, at ogsaa vi spøgende omtale graa Haar, som om de vare pudrede. Men hvad er det dog for en selsom Oplysning Franke, tildeels efter Jagen, byder os! De ere bevingede, siger han (hvoraf see vi det?) flagre omkring

som Bier (hvor staaer det?) og suges Gaften af Blomster (men de have jo til enhver Tid været ansete som Piger, og de kunne jo dog ikke baade existere som Bier og som Piger eller Nympher); og saasom nu Bier tidt blive overdrøssede med Blomsterstøv, saa — ere Thriernes Hoveder hvide. At de derimod nyde Honning, er ganske begribeligt, og beviser intet om, at de tænkes som Bier; thi Honning tilskrives en berusende (altsaa ogsaa begejstrende) Kraft. Naar derfor Zeus efterstræber Kronus paa en Tid, da Vinen ikke var til, fremstille Digterne det paa den Maade, at de lade Zeus lokke Kronus til at spise Honning, hvorefter han falder i Søvn, og bliver virkelig beruset. Dette skjønnes jo ligeledes af 560, hvor man bemærker, hvad Kuhnken ogsaa har udpeget, at iftededetfor *ἄνω* og *ἄνω*s, siges ofte (med et indfudt *ἴνα*) *ἄνω* og *ἄνω*s. Hovedideen af det hele Partie (forsaavidt som man kan sige noget vist derom) turde altsaa blive den, at Apollo spaaer, naar heldige eller uheldige Tugle lade sig see; Thrierne derimod kun da, naar de ere blevne satte i Begejstring af Honning, som bliver altsaa for disse Oldtidens Heye af samme Virkning, som for den nyere Tids (baade Holbergs og Walter Scotts) Heye, Kaffe med det tilhørende Grums.

573. 'Αδορός lade de fleste Fortolkere gaae paa Mercur, skjøndt man ikke kan indsee paa hvad Grund, eller med hvilken Oversættelse. Rigtigere er det, at lade det gaae paa Orcus (indotatus, non habens, quæ tibi donare possit), og Tanken bliver da denne: Orcus, som ikke har Noget at give, forlehner dig dog den Belønning, at du bliver dyrket som Πομπαιος eller Ledfager af de Dode.

IV. Digteren indleder, som sædvanligt, sin Hymne med almindelige Betragtninger over den smukke Aphrodites Magt over selve Guderne, saa at kun trende Gudinder ere frie for hendes Indvirkning, hvorimod Samtliges Overhoved desto mere staaer under hendes Herredomme. Efter denne Indledning fortæller han Begivenheden selv, som dreier sig om det Puds, som Kroniden spiller Venus, idet han lader hende blive forelsket i Anchises, og Moder ved ham til Æneas. Ved saaledes selv at være sjunken ned til Kjerlighedssforstaaelse med de Dødelige, har Aphrodite mistet sin Ret til at være stolt, og kan ikke længer, hvad hun ellers pleiede, bebreide de Andre deres forliebte Galfæber, en Solelse, som maa ligge tungt paa den forfængelige Venus og hvis Udmaling optager Slutningen af Digtet. Hymnen til Aphrodite staaer forresten høit over den næste til Demeter ved sin rene, smukke, episke Tone, og Schwentk bemærker med Rette, at Digtet viser sin homeriske Natur ved sit Anlæg og hele eiendommelige Bessaffenhed, hvorimod Eccehymnen sin

senere Oprindelse, ved indlagt Alvor og Betydningsfuldhed, der kan ligned med eftergjort Oldtidseroft. A. W. Schlegel formoder, at den er digtet, for at forherlige Encaderne i lille Aften, hvilket synes ganske rimeligt. Broddeck (de reliqv. hymn. homer. 40) er meget ivrigt befestiget med at udfinde, hvorfra Digteren har hentet Ideen til denne Hymne, om enten fra Iliad. V, 247 og 313, eller ogsaa fra de cypriske Sange. Som om Digteren endelig skulde tage sin Tilflugt til et poetisk Saanehuus, for at skaffe sig de behørlige Contanter, en Iude i samme Smag, som naar man lader Shakspeare digte Macbeth efter først omhyggeligen at have excerperet Holinsbed's Chronika og gennemskuderet alle de forhaanden værende Behandlinger af samme Emne. Partiet fra 7—35 mener Jigen (483) vupasseligst kunne sætte ud; thi det er jo dog utroligt, siger han, at en fornuftig Digter vilde i en Indledning snakke saa meget om disse tre Gudinder (som vel at mærke skal Venus slemt i Minene, da de unddrog sig hendes Magt, og som derfor maatte nødvendigvis anføres) og foreslaaer, om det ikke var bedst, at putte det ind i Hesiodi Theogonie, strax bag efter 206; "nam ibi aptius eos lectum iri, ajo ac præsto." — Σατινή er efter Etymologicum ἄγμα σαπασόν. — Det 23de Vers har jeg udeladt, da Ideen siensynlig er en Kjeldermand, som dreier sig om den Wittighed, at Hestia, naar hun var den første v:ældste af Saturnus' Børn, maa have været den første, der blev slugt, men omvendt den sidste, som blev kastet op igien, dengang Metis (efter Apollodors Sigende I, 3, 6) gav han et emeticum ind, hvorved han atter opkaftede dem, han havde slugt. Ogsaa Heyne anseer (til bemeldte Sted af Apollodor) det hele Indfald som et Spil af en smagløs Grammatiker. — Πέλοβειγα (32) v: προτιμητή, ἀρχηγέτις. Til Exempel, hvorledes disse Hymners Forfattere benyttede de homeriske Digte, anføres at 58 og 59, 61 og 62 ere tagne fra Odysf. 362—65 W. 60 fra Iliad. XIV 169 og endelig 63 af samme Digts samme Sangs 172, hvilket sidste Vers, som aabenbart indskudt, jeg har udelukket. Tingene er, at saadanne Paralelskæder optegnedes i Randen for en behagelig Sammenlignings Skyld, hvorfra de senere indsneg sig i selve Texten.

59. Ved Paphos var Gudindens ἱερὸς κήπος, eller hellige Have. Hendes pragtfulde Tempel der paa Stedet, som skal være bygget paa Pandions Tid, laae paa en Hoi, som hævede sig betydeligt op over Havet.

W. 98 ansees af Ruhken og Jigen, som vægte, indskudt af en Grammatiker, og hvorfor? fordi Nympherne nævnes altfor nøiagtigt (ordine eas systematico recenset). Snurrigt nok! En t en ere disse Digte fra den homeriske Tid, eller, da man har Lov og Ret til at benægte dette,

idetmindste Kævene i den homeriske Tids Land, og (hvor Landen mangler) idetmindste i den homeriske Digtning's ydre Form. Nu er en usiagtig, i Detail gaående, Opregning sikkerlig et Træk i hiin Tids poetiske Indklædning, og dog opstiller man det nu som et Tegn paa Uægtighed, at Digteren nævner de forskjellige Nymphes i en ordnet Samling; thi hvad System der kan være deri, er ikke let at indsee. — Βήσσεα er Vulgaten (99) som Kuhnken gjør til πίσσα, loca irrigua et pascendo pecori idonea. — Navnet Otreus (111) har man udledet af ὄτρυνω, altsaa en Hærker, Konge, Befalingsmand.

151. Ideen i dette Vers sigter til den Overtroe, som er noksom bekendt (Il. XXIV 758; Od. XV 409) at Apollo var ved sine Pile Aarsag i et Mandfolks hurtige Død. Altsaa er Tanken: selv om jeg skulde døe paastødet. — Ihenseende til B. 188, da seer man, at denne Digter har antaget, at den, som kom i Elskovsforhold til en Gudinde blev kraestesløs og svag (ἀμενηνόν). Da hver Digter havde Tilladelse til at tænke sig Straffen for en saa mærkelig Forbrudelse paa sin egen eie-dommelige Maade, er der slet ikke nogen Grund, til at have Mistanke om bemeldte Ord's Rigtighed.

237. Jeg oversætter efter Hermanns Emendation τρεῖ ἄσπετον, da Vulgaten εἶ ἄσπετον ihvorledes man ogsaa vender og dreier den, ingen Mening giver. Matthiæ tager Ordet i samme Betydning som Latinerne's fluere α : være kraestesløs, altsaa omtrent det samme, som perire. — I 252 følger jeg Buttmanns *σῶμα χήσεται* af *χαίνω*, *χανύμαι* og *χίσομαι*, i samme Betydning som Virgil's hyppige: his verbis hisco α : elo- quor (Æn. III, 314). Til samme Maal føre de forskjellige Forbedringer, som man ellers har, f. Ex. Martini's *σῶμα χείσεται*, eller Buttmanns andet Forslag *σῶμ' ἀχίσεται* (sv. ἀχέειν α : ἡχέειν sonare) os meum non amplius sonabit α : exprimet. — I 267 anmærke man den Omstændighed, at disse med Dryader udfyldte Træer, sandtes kun i de hellige Tempelkunder; thi havde de forsigtige Oldtid'digtere ikke gjort denne Indskrænkning, vilde det ikke være tydeligt, hvorledes disse halvguddommelige Væsener kunde til nogensomhelst Tid være betryggede mod Overfald. Nu var det kun en eller anden trodsig Erisikhthon, der kunde falde paa sig en Ugjerning, som ogsaa tilhørligen maatte bøde derfor, naar han vovede derpaa.

274. Vil man urgere πολυήρατος ἦβη, da er det jo vistnok ikke tvivlsomt, at enten dette Diktikon eller det næste maa være urigtigt. Er dette derimod ikke Tilfældet, da bliver der slet ingen Modsigelse i, at Nympherne til en vis Tid skulde vi se ham Barnet, hun selv derimod.

som Moder, til en anden Tid virkelig bringe og overlevere det til Faderen, for af ham selv at føres ind til Ilium. Jeg formoder, at Keilen ligger i *πέμπτον*, som maa have indeholdt en anden og bedre Læsemaade, hvorved det blev ufornødent at bryde Staven over noget af disse tvende Diskha.

V. Gangen i denne Hymne er følgende: Zeus har, for at føie sin Broder, Pluto, tilladt, at han maa bortføre Proserpina, just som hun plukker Blomster. Da Ceres horer hendes Skrig, men ikke veed, hvor hun blev af, drager hun ni Dage omkring, for at lede efter sit Barn, og træffer den tiende Dag paa Hecate, som i samme Hensigt er dragen ud. I Forening gaar de til Helios, som giver dem den behørigte Underretning, med det Tilføiede, at herved er intet at gjøre, saasom Kroniden selv har givet sit Minde til Bortførelsen. Ceres drager derpaa til Eleusis; antager en Matrones Figur, og paatager sig i den eleusinske Konge, Celei Huus, Opdragelsen af hans Søn, Demophoon. Da hun vil gjøre ham udsadelig, indgaaer hun ham om Dagen med Ambrosia, og lægger ham om Natten i Ilden; men den paapassende Moder staaer en Nat paa Luur; seer hvad der foretages med den Pille, og med et Skrig river hun den Spæde ud af Luen. Ceres opbringes over at Alt er opdaget og at hendes gode Hensigt bliver lønnet med Mistroec; hun viser, hvo hun er; byder dem at bygge hende et Tempel, og lover derefter at vilke meddele dem den Riis, i Overeensstemmelse med hvilken hun ønsker at dyrkes. Eleusinierne opføre, som hun befalede, et kostbart Tempel; i dette indeslutter Gudinden sig og plager Menneskene med Misvæxt og Hunger. Zeus sender forskjellige Ambassader til hende, for at faae hende til at affaae fra denne, selv for Guderne ubehagelige, Beslutning; men forgjæves; hun vil ikke vende tilbage, førend hun har faaet sin Datter at see. Hermes maa altsaa til Orcus, for at bevæge Pluto til at lade hende fare. Pluto indvilliger; men bruger dog iforveien den Forsigtighed, at lade Proserpina spise nogle Granatkærner, som bevirke, at hun længes efter Orcus igjen, naar hun er dragen bort. Ceres modtager altsaa sin Datter, og, da hun faaer at vide, at hun har nydt Granatkærnerne, saa veed hun, at det er Skjebnens Villie, at Proserpina kun $\frac{1}{3}$ af Aaret maa blive hos hende og de øvrige Guder, men at hun i de fire Maanedes skal være nede hos sin Gemahl. Hecate indfinder sig ogsaa for at hille og ledsage hende fra denne Stund overalt. Nu sender Zeus Rhea ned, for at modtage Ceres, og confirmere, hvad saaledes er bestemt. Ceres lader sig stille tilfreds; hun giver Jorden igjen dens Frugtbarhed og lader de eleusinske Konger staae for

sin Cultus. — Hymnen selv er, som bekendt, senere funden i en eneste Moskauer Codex af Matthiæ, og den findes derfor ikke i den Ernestiske Udgave. Ruhnken mener, at den er forfattet strax efter Homers Tid eller paa Hesiodi Tidsalder, medens Ignarra troer, at den er yngre, end Pausanias. Iagtet der jo vistnok findes en betydelig Mængde Afvigelser fra vor Hymne i Pausanias' Angivelser, saa maa man tillige erindre, at baade Ilgen (501) og Sickler (Hymnus an Demeter 67) antage, at der har været flere Hymner til Demeter, hvortil hiin Forfatter turde have refereret sig. Man finder saaledes af flere Ceres-Hymner een tilskrevet Olenus, een Pamphus, een Musæus, og det er ikke usandsynligt, at Forfatteren til den nærværende Hymne har baade kjendt og benyttet hine Forbilleder, hvorved der altsaa maatte opstaae baade Lighed og Ulighed mellem de forskjellige Hymner.

5. I det jeg til denne Hymne gjør Brug ogsaa af Sicklers Bemærkninger, maa jeg foreløbigen tilføie, at det skeer med den største Forsigtighed og Oeconomie. Ligesom man nemlig ikke lettelig vil tilskrive hans Ordskloverier, hentede fra de orientalske Sprog, nogen bevisende Kraft, saaledes har det paa den anden Side megen Interesse, at see hvorledes det Galiske ikke sjelden ved første Nækkast har noget frapperende. Herhen hører paa dette Sted Besvarelsen af Spørgsmaalet, hvorfor Persephone juist leger med Oceaniderne? Da Persephone og Ceres nu engang for alle anses som den producerende Gædekraft, saa var det næsten at formode, at det vilde blive paa Grund af, at de flydende Kræfter medvirke til Gædens Fremkomst. Naar Mange saaledes i andet Vers forklare *τανύσφυρον* efter den sædvanlige Maade, istedetfor *καλλίσφυρος*, saa bliver dette forkastet, hvorimod Epithetet skal sigte til Gædeornets *Expansionskraft*, naar det lægges ned i Jorden, hvilken Udspænding og Augmentation viser sig ogsaa i Bærten, naar den har hævet sig op over Jorden. Paa samme Maade maa Demeter ikke være *γμήτης*, men udledes af det semitiske Damath-or og betyde Jord-Lys. Hidhen hører ogsaa hans Forklaring af *χρυσάορος*, om hvilket han paaستاаer, at det betyder "die sonnelichte, die strahlende oder glänzende" altsaa "das glänzende oder strahlende Erdlicht". Det synes mig dog at være langt mere begribeligt, at herved forståes Demeter med de gyldne Baaden eller med den gyldne Segl, især naar man tænker sig de romerske Digteres Udtryk: *arma Cerealia*.

6—21. Hvad denne Skildring af Blomsterspudningen og den udførlige Beretning om Blomsterne selv angaaer, da har saavel Ignarra som Zoega anseet den for et i og for sig selv upasseligt Digterspil, og

allensfald som et Sørfjende paa, at Hymnen er langt yngre, end den homeriske Tid. Deri kan maaſkee ligge noget Sandt, især naar man i denne Henſeende vil sammenligne Partiet *quæstionis* med et Digt fra en ganske anden Periode, men som dog fra denne Side har nogen Lighed dermed, nemlig Moſchus' Europa. Begge Skildringer ligne hinanden, som to Draaber Vand, og dog kunne de umulig begge være Afſønderinger af to ſaa høit afvigende Tidsperioder. Ja lykkelig den der kunde bruge Sickers Trost, som finder, at "alle die hier aufgezehlte Blumen nichts anders als ein Hieroglyphik enthalten, die, aufgelöst in der Ursprache, zu einer näheren Bezeichnung der Persephone notwendig dienen"; men til denne Overbeviisning er det meget vanſkeligt at komme, uden at beſidde det behørigte Quantum Myſtik. Viſt er det, at det falder særdeles let, at indlægge noget betydningsfuldt angaaende Perſephone's tilkommende Uheld, naar man, som Schwent (283), af de ſex Blomſter, Digteren nævner, udpiller blot de to, og finder, at diſſe antyder Sorg. Narcisſus og Hyacinth nemlig, vide vi, vare Sorgſymboler; men nu Roſen? Crocus? Violen? Sværdlilien? — Om Stedet, hvorfra Perſephone blev bortført, har man været meget uenig, og til Beviis derpaa vil jeg anføre blot Nogle af diſſe Egne, ſom ere: Sicilien, Megara, Argos, Arcadien, Creta, Aſien, ja endelig Indien. Hvor altsaa det Nyſeiſke Bjerg (17) eller Slette laae, derom vil man vanſkelig blive enig. — De mange Titler, ſom Pluto har i denne Hymne, Polydector, Polydegmon, Polyſemantor, tyde vel Alle hen paa det, ſom Ovid lader Orpheus (Metamorph. X, 32—35) ſynge til Pluto og Proſerpina, da han beder om Eurydice:

Alle til Eder vi ſkydes ſom Gjeld; det varer ei længe,
 Før end vi ſamles ihob, een tidligt, en Anden lidt efter.
 Herhid ſtiler Enhver; vor ſidſte Bolig er Eders,
 Og over Menneſkets Slægt ei Nogen regjerer ſaa
 Længe.

23. "ΕΛΕΙΑΙ er Iſgens og Huſſke's Emendation, fjøndt Ruhnken forlanger *εταίραι*, ſom har vundet de Fleſkes Biſald. Da man imidlertid af *ελος* udleder en Art Nymphes, der maatte blive af ſamme Art, ſom *λειμωνιάδες* (*λειμακίδες*), og diſſe vel kunne tænkes, at have taget Deel i Blomſterplukningen, turde "ΕΛΕΙΑΙ være at foretrække.

24. Ogsaa Heſiodus antager i Theogonien (409) Perſes ſom Fader til Hecate ved Aſteria. Af 440 ſynes det, ſom om Hecate maa antages allerede iforveien at have været en Legeſøſter eller Veninde af Proſer-

pina, hvilken Omstændighed vil bidrage til at forklare, hvorfor hun ikke hører den Bortførtes Raaben. Men hvor hørte hun dette? I sin Grotte. Ja hvor den er, vil være meget vanskeligt at bestemme. Ruhnken mener, efter Lycophon 77, at det har været Zerynthus paa Samothrace, men finder dog selv, at det ligger lidt vel langt fra Cariens Mysa (thi der lægger Ruhnken Mysa) til at hun der kunde høre det. Hvor altsaa? non liquet. Jeg finder, at det er et meget naivt Træk af Zeus, (hvilket Lucian ikke synes at have bemærket, da han ellers vilde have brugt det) at han gaaer lidt længere bort, for ikke at høre hendes Skrig, da han vidste hvor fra hun vilde blive bortført. Efter 37 maa man antage, at en Lacuna finder Sted, i hvilken der formodentlig har ligget den Grund, som nu mangler os, til at afgjøre, hvorfor Ceres i B. 39 hører, hvad hun i B. 22 ikke kunde høre.

47. Hvorfor juist 9 Dage? saasom ved de Eleusiske Mystieriet ni Dage vare hellige, saa søgte man ved et Hysterionproteron at forklare dette, ved at antage, at hun i ni Dage var dragen omkring paa Jorden. Paa samme Maade maa hendes Fakkell forklares. At Hecate og Artemis, som Maanegudinder, benytte Fakler, er i sin Orden; men hvad Demeter angaaer, da er man gaaen baglænds tilværks. I hendes Fæst forekom nemlig ogsaa en Daduchos eller Fakkellbærer, hvoraf sluttedes — at ogsaa Ceres maa have haft en Fakkel i Haanden, da hun ledte paa Jorden om Proserpina. Endnu et Exempel! Paa den tredie Dag af Theismophorierne fastede Fruentimmerne (en sædvanlig overtroisk Maade at dyrke Guderne paa) altsaa — maa Demeter have undslaaet sig for at nyde Spise og Drikke paa sin sørgelige Omvandring. At en Lacuna findes efter 58 synes at være vist, og, som Hermann mener, har den formodentlig indeholdt en Opfordring til, at drage hen til Helios, for at fæffe sig en mere noiagtig Underretning.

64. Thea er efter Skeres Udsagn (Theogonien 371, Apollodor I, 1, 3, Pind. Isthm. V, 1 Moder til Solen. Jeg følger dog Hermann, som læser *θεῶς* σ : per oculos tuos, da han meget rigtigheden bemærker: obtestamur enim aliquem per ea, quæ is potissima habet, og om Solen heed det jo: *πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακράει*. — *Ὀϊλον τέκος* (71) maa naturligviis gaae paa Solen, hvilket jo allerede Voss har bemærket, uagtet Franke's Dadel for det Modsatte.

97. Eleusis har rimeligviis faaet dette sit Navn, som egentlig betyder: "Drakelsstedet" af *ελευθω*, og kaldes "det duftende" juist formedels den vigtige Ceresfæst, som holdtes der, og som gav Anledning til at en betydelig Mængde Virak blev opbrændt til Demeters Ære. Fæsten

holdtes i Maanednen Boedromion; men i den paafølgende Maaned Pyanepstion feiredes den egentlige Fruentimmerfest, Ehesmophorierne. Stedet, hvor hun satte sig, kalder Digteren den Partheniske Brønd eller Jomfruebrønden. Pausanias (I, 39) siger, at Pamphus skal have benævnet den Anthemus, som vistnok er den samme Kilde under en anden Benævnelse, hentet fra de om Kilden vøgende Blomster. Om nu Callichorus og denne ere identiske, kan man ikke afgjøre. Korrekten sammenligne man dette Digt 272 med Pausanias I, 38, 6 samt Apollodor I, 5, 1 og Callimachi Hymne til Ceres 16. Vil man om Cereus vide noget videre, end hvad Digteren meddeleer, da har Meursius med sin sædvanlige Jernflid samlet Alt om denne Konge i Athenæ atticæ III, 1 og i Lect. attic. IV, 21. — Underligt nok er det, at Digterne selv synes (285) kun at have kjendt tre Døtre, saa at dette Sted, som anerkjender fire, maa være interpoleret. Jeg har oversat Verset; men anseer 110 som et Følter af en Interpolator, og følger Franke, som har *τρεῖς*, ikke Tjlen, som har *τέσσαρες*.

119. *Θηλύτεροι* er neppe noget pleonastisk Tillægsord til *γυναῖκες*. Ligesom *ἄηλος ἐέροςη* hos Hesiodus (Skjoldet 395) og Latinernes *alma*, tyder det hen paa noget mildt, blidt, ernærende. — *Φίλωνται* i det foregaaende har jeg oversat ved: at gaac tilhaande eller hjælpe, da Ordet just bruges om at modtage og beværte den, som trænger til Gaadant, f. Ex. en Rejsende eller en Wandringsmand. — I 122 troede jeg at burde følge det nyeste Forslag *Δηώ*, som ogsaa Wolff har optaget, istedetfor *Δωρίς*, *Δωῖς*, *Δῶς* κ. τ. λ. Schwenk vil beholde *Δῶς* af *δίδωμι*, fordi det spiller paa Deo. Ceres vilde nemlig ikke, mener han, give sit egentlige Navn til Priis, men blot anføre en Benævnelse, der nogenlunde lignede den virkelige, omtrent paa samme Maade, som Ulysses kalder sig *Ulis* (*οὐτις*) i Odysseen. — Ehoricus var en Blække i Attica, som hørte til den Acamantiske Rode.

137. Franke's Forklaring, at *τοκῆες* skulle være Cereus og Metanira, finder jeg særdeles urigtig; læser man det hele Sted opmærksomt igjennem, vil man snart see, at Talsen er om Pigerne og deres tilkommende Mænd. Oversættelsen af 144 har jeg bygget paa Moskauer-Coderens *διαθήσαιμι*. *Δώρα* (147) ere de Ting, som Guderne besikke over os, altsaa ogsaa Sorg og Hummer.

205. Da Attikernes Spottelyst og Drillelsyge ogsaa yttrede sig ved saa festlige Leiligheder som Ceresfesten, er det let at begribe, at man deraf senere tildigtede Sagnet om Jambe (Spottegloserne vare nemlig som oftest i metrisk Form) der muntrede Ceres op ved sin lystige

Stjemt. Saadan Harellering fandt Sted mellem Toget og Tilfuerne, især naar det naaede til Broen over Cephisus (γέφυρα: γεφυρίζειν, at spotte). Saaledes gaer det ogsaa med ἀγέλαος, der sigter til den Steen af samme Navn, som man viste ved Callihoruskilden og paa hvilken Ceres skal i sin store Bedrovelse have hvilet sig. Det er i denne Henseende gaet med disse forskjellige Slags Nitus, som med den, hvilken Virgil omtaler i Æneidens 3die Sang, at Præsten maatte forrette Offerhandlingen indhyllet i et Klæde, for ikke at forstyrres ved et muligt indtræffende ugunstigt Syn. Skjøndt nemlig dette havde længst fundet Sted, lader Virgil det dateres fra Helenus' Advarsel til Æneas, hvilken Ælde bemeldte Ceremonie naturligviis aldrig har havt. Paa samme Maade forholder det sig ogsaa med den Drik (χυκῶν) som man havde vedtaget at bruge i Mysterierne, og som man derfor tilskrev denne høiere Ælde. Udraabet: "Jeg har drukkit Kykeon" var et klart Beviis paa en Indviet; og i de smaa Mysterier som holdtes i Ugræ (ved Ilyssus) maatte den Optagende sige, efter at have aflagt Taus-hedsæden: "jeg har drukkit Kykeon af Bægret, taget Bægret af Kisten, og, efterat have brugt det, lagt det i Kurven, og igjen lagt det fra Kurven i Kisten". At denne Blandingsdrik, som blot blev lavet af dona Cerealia, skulde betyde, at man burde være noisom i sine Nydelsler, er naturligviis den moderne Mytisk altfor simpel. At ἄλφ: er Bygmeel, Bygbrød, polenta, mener Sickler (125) kan ikke hjælpe noget; saasom man af det Hebraiske, Arabiske, Syriske og Chaldiske faaer at vide, at det betyder "Underviisning". Tilsvarende er γλήχων ikke Latinerne's pulegium (Polen) men bliver ad samme østerlandske Veie "Aabenbaring".

211. Jeg har udtrykt den Tanke, som jeg er overbevist om ligger i Verset, nemlig, at hun ὁσίης ἔνεκεν: "til min Gjukommelse" indstifter denne Drik. Paa noget lignende løber Franke's Forklaring ud, naar han læser: ὁσίης ἔνεκεν πῖε πότνια Δῆω: dicis causa bibebat, quia revera non sitiebat. Det skulde blot være et Grundlag, en Anviisning til den rigtige Cultus, som Gudinden i den kommende Tid ønskede sig. — I det 229de B. har jeg oversat ἕλοτόμοιο ved "Herene's Urter", dog troer jeg at kunne bestyrke Bøsses, ogsaa af Hermann understøttede, Forslag: ἕλοτόμοιο ved et Citat, som beviser Rigtigheden af den sidstnævnte Lærdes Bestemmelse, at ἕλοτόμοιο (af ὄλος) betyder "herham penitus excisam" til Modsatning af ὑποτόμων "cujus aliquid recisum est". Just den samme Forskjel gjør nemlig Ovid (Metamorph. VII, 226), naar han siger om Medea, at hun partim radice revollit, partim succidit curvamine falcis aenæ.

233. Jeg har ikke villet spille Tid eller Glid paa at optælle de felfomme Forklaringer, man har givet de i denne Hymne forekommende Navne. Celesus har man naturligtviis let kunnet faae udledt af κελύω, hvorved man uden betydelig Vanfælighed fik en Drot eller Konge. Men selv dette var ikke nok. Man maatte hente κηλέω og det semitiske Kali til, for at udfinde Grunden til, at Demophoon blev lagt i Jlden. Og nu Demophoon — ja hvad er dette Navn andet, end "Folkorden" som jo for en stor Deel blev indført ved Udbredelsen af Agerdyrkningen. Men spørger man nu, hvor finder man dette i Barnets Navn? Da svares alene: δῆμος; thi φων (ῶν) betyder jo intet, som man seer af de mange græske Navne, iblandt andre Xenophon. Saadan huul og tankeløs Tale finder man ikke blot hos Sichter, hvor saadant, fjøndt i høieste Maade hebraiserende, var at vente, men selv hos Schwencf, der dog i sin callot-hoffmannske Fortale raillerer med saadanne Silfsægterier. Man sammenligne saaledes til en Prøve Schwencf's halv-lærde Phantasier Pag. 293 med 299 og samtidigen med Fortalens XI. — Midt i 236 sætter Franke Vacunategn. Da jeg ikke indseer nogen Grund, følger jeg Jlgens og Matthiæ, som ingen Vacuna erkjende; dog følger jeg ikke Matthiæ, naar han læser ἡ δῆμος istedetfor Δημήτηρ.

239. Hvorfor skjulte hun Barnet i Jlden? Man svarer, snurrigt nok, fordi Demeter har iblandt andet lært at riste Kornet ved Jlden, og Kornet er jo Jordens Barn, ligesom man overhovedet ristede Kornet for desto lettere at faae det malet. I saafald var det dog bedre at tænke paa en anden Forklaring, som passer godt til den mysterieuse Aand, man hist og her ikke kan ganske frakjende denne Hymne. See vi nemlig Slutningen af denne Lovsang (480 og følgg.) da loves der de saligste Folger af at være indviet i Mysterierne, og tænke vi paa Callimachi Hymne til Demeter (125—127) hvor lignende Løfter gives og lignende Udfigter aabnes, da synes det at ligge nærmere, at der ved Brændingen forstaaes den Lutring af Mennesket, der bevirkes ved Indvielsen, samt en høiere Lyksalighed gennem Eviigheden i Persephones Rige. Isocrates siger, at de Indviede have hinsides Graven de bedste Forhaabninger, og Plato selv (i Phædon) beretter, at de, som stiftede Mysterierne, havde antydet, at Enhver, som ikke var indviet, vilde gaae til Grunde i Ureenlighed, medens de, som vare Indviede og Rensede, vilde komme til at omgaaes med Guderne.

266. Den her omtalte ἄγων eller πόλεμος, tages af de forfællige Fortolkere i den meest forfællige Mening. Ligesom Schwencf og Creuzer (Symbolik, IV, 282, 307) nemlig mene, at Talsen er om Beskampen,

som skulle ansilles til Demopheon's Ære, saaledes tager Voss og Flere dem i Betydning af blodige Krige. Om disse Kampe have fundet Sted mellem Athener og Eleusiner, eller har været en indvortes borgerlig Kamp, kan man ikke vide; men vist er det, at den sidste Mening synes at være antageligst, med Hensyn paa Digterens Udtryk. Ikke mindre vanskeligt bliver det at bestemme, hvorvidt der efter 267 er en *Lacuna*. Er der Noget, da turde der i den være blevet talt om den Tapperhed, som Demopheon havde ved denne Leilighed lagt for Dagen, hvad enten han nu var kommen med Livet derfra eller ikke. Hverken Ilgen eller Matthiæ anerkjende nogen *Lacuna*. — I 288 har Alting sig rigtigt; thi Datteren kunde jo ikke vide, at Moderen stod paa Luur ved *μέγαρα*, hvor Tiden laa; hun maatte altsaa troe, at Moderen sov endnu i Sovestammeret og derfor iler hun just derhen.

B. 345 synes jo vistnok noget vanskeligt; men vi vide, hvor lidet noisagtig den homeriske Poesie, og til Efterligning Herodot er ihenseende til at angive Subjectet, saa at man ofte mere maa slutte sig dertil, end af Contexten see det. Saaledes bliver Alting tydeligt her, naar man læser *ἡ δὲ* og ikke *ἡδ'*, samt antager, at Digteren, ved at lade Demeter længes efter Persephone, pludselig flytter sin egen Taube over paa Moderen, som han da, fordi han mener det er klart af det Foregaaende, hvem han taler om, simpelthen kalder *ἡ δὲ*, i Modsvætning til Datteren.

372. Man maa vel erindre sig, at *λάσπη* gaaer paa Mercurius, og ikke, hvad der vilde være forunderligt, paa Persephone. Ordet betyder ei heller insidioso, som Nogle mene, hvilket sees af 411, hvor det samme forekommer, og hvor den der omtalte Eva og ikke skal betyde andet, end Anmodning at spise, da hun af bare Glæde ikke kan nyde noget. Pluto er nemlig bange for, at den listige Mercur, naar han mærkede Plutos Tif med Æblet, skulde afraade hende fra at nyde det. Hvad Æblet selv angaaer, da gav denne Frugts mangfoldige Kerner allerede tidligt Anledning til, at Æbler bleve Symbol paa Kjerlighed og Frugtbarhed. At sende hinanden Æbler var, som bekendt, en Kjerlighedserklæring, og selv Trojas Krigshistorie vil jo billedligt sige, at Tivist (Eris) stod i Forbindelse med Skjønhed og Kjerlighed. Herhid sigter ogsaa Mythen om Hera, som forærede Ge, som Brudegave, Træet med Guldbæbler, og dette gjorde hun jo i Dualitet af Ægtefabernes Skytsgudinde. — Begyndelsen af 373 tage Nogle i den Betydning: *secto in duas partes grano*, Andre: *hoc animo volvens, circumspiciens*, hvilken sidste Forklaring jeg har fulgt. — Den store *Lacuna* 387—404 var det naturligtvis ikke tænkeligt at gjengive. Oversatte det manglende Partie

efter den Maade, paa hvilken Critikerne havde udfyldt det, kunde ikke falde mig ind; thi det var Homers (eller Homeridernes) Hymner jeg vilde gjen- give, ikke Critikernes i Metrum udførte Formodninger. Brugte derimod den samme Fremgangsmaade, som Schwenck, at give paa dansk de samme Brokker, som Tiden har levet os hist og her af hine Vers, saaledes som de virkelig findes i den oprindelige Codex, sandt jeg at være comiff. Til hvis Gavn ere Stumper, som disse: "Hast, nein sag es" og derpaa Stjerner; "denn, wo nicht" og derpaa Stjerner; "Eilte der Mutter entgegen" og derpaa Stjerner? Stjernerne lyse dog ikke op i dette ved Tiden bevirkede Mulum, hvorfor da ikke ligesaa godt sigte Sandheden: "her er saa mørkt, at Ingen kan see noget". Vil man forovrigt have et Begreb om, hvorledes den mutilerede Text oprindeligen seer ud, og hvorledes den er udfyldt, da findes det tydeligst angivet i Jlgens Udgave Pag. 70 og 71.

B. 424 maa af flere Grunde ansees for vægte og er derfor blevet udeladt i min danske Oversættelse. Usædvanlig er nemlig Fortængelse af ~~99~~ foran en Vokal i Thesis; hertil kommer, at Gudinderne maatte jo ogsaa være blevne nævnedes ovenfor (B. 5) da de vare saa vigtige. Desuden mærker man let, hvorfor de ere komne med i Tallet; thi for den Fjære og tug- tige Unginøe, som tænkte mere paa Blomster end paa Kjerlighed, maatte disse to Gudinder, hvis Anskuelse angaaende Kjerlighed vare saa over- eensstemmende med Pigens, findes at være det pænseligste Selskab. I bemeldte Vers kalder Digteren dem Alle Oceanider; ved noiere Efter- syn vil man imidlertid finde, at de tildeels ere Nereider (Iliad. XVIII 39. Theogon. 243, 349). — Hvorledes Hecate (438) har i Mytterne været sat i Forbindelse med Proserpina, kunne vi ikke saa godt vide paa vore Tider; men at Forbindelsen har existeret, synes vist, og dette har Dig- teren her villet antyde ved en Anticipation. — Den Thariske Mark i 450 bliver meget pænselig omtalt, ikke blot fordi Demeter har derfra hentet sit Tilnavn den thariske Gudinde; men fordi der gik et attisk Sagn, at man i denne Mark, som laa i Nærheden af Eleusis skal først have ud- saet Korn. Deraf kom det sig, at man, idetmindste i Attica og i De- meterfesten, brugte Offerkorn og Offerkager alene af det Korn, som voredes paa denne Mark.

455. Ogsaa i Stjoldsbeskrivelsen (Iliad. XVI, 550) seer man, at den heroiske Tidsalder brugte, at medens Nogle slog Kornet om, vare Andre tilreede og bandt Bunterne (*δάγματα*) sammen med Straabaand i Neeg (*ἀλλεδανοῖσι*). Det 477de B. har jeg udeladt, da man med Rette anser det som et Fabrikat af en versificerende Uffriiver eller

snarere af en Grammatiker, der huffede paa, at Polyxenus er ogsaa bleven ovenfor regnet blandt de Eleusinske Smaaonger. I det næste Vers beholder jeg παραξέμεν i Betydning af prætermittere : spernere. At ἀχέω som lugere, giver en besynderlig Mening er vist; man maa derfor snarere antage med Buttman (Lexilogus II, 118), at det er en jonisk Form for ἠχέειν, der da vil omtrent give samme Mening, som Igens Forslag ἔτε χανέιν : effundere, effutire, enuntiare. Meningen angives hos Franke meget godt saaledes: orgia, quæ nefas est spernere (prætermittere) explorando aut divulgando; magnum enim deorum piaculum (ἄγος) : piaculum, quod merent, qui mysteria violant, comprimunt vocem; dog var det mig umuligt at faae ἄγος udtrykt ved denne sin Grundbetydning.

VI. 5. Iagtet Nogle have af Ceres hymnen (399) sluttet sig til, at Horacnes Antal er tre, findes dog ialmindelighed kun to, Thallo og Karpo, ihenseende til hvilken Inddeling man erindre sig, at den græske Himmelen tilbod et ringere Omfang af Tidssafdelinger. Schwentz gjør (304) den meget rigtige Bemærkning, at det er et smukt Træk af græsk Humanitet, at forbinde med Begrebet om Aarets i bestemt Orden afværende Tider ogsaa Ideen om Orden ialmindelighed, forenet med borgerlig Sikkerhed og Noe. Paa denne Grund blive de Døtre af Zeus og Themis, og erholde følgende Navne: Eirene, Eunomia og Dike.

VII. Naar man tager Hensyn til den ægte joniske Eposaaend, som herker i denne lille Hymne, vil man neppe kunne undlade at sætte den høit op mod den homeriske Tid. Dog fortjener det at mærkes, at de homeriske Digte ikke omtale Hyperboræerne, hvilke, snurrigt nok, sættes i denne Hymne sammen med Ægypten og Cyprus, skjondt de dog ellers anbringes paa hiin Side af Scytherne, som det nordligste Grændsefolk i Europa. I 43 har jeg fulgt Hermanns Ætsemaade ἡ' ἡδῆ, da den sædvanlige, der bydes os, Μηδείδην, som et Nomen proprium for Styrmanden, synes at være lidet antagelig. — Den under No. VIII forekommende Hymne til Mars har jeg aldeles forbigaaet, da Hermann med Rette har optaget den i sin Udgave af Orphica (353) mellem de orphiske Hymner. Samme Anføelse har Kuhnken, og Hermann har vel Ret, naar han tilføier, nec facile erit, qui sibi de hac re non persuadeat.

VIII (IX) 3. Meles er en lille Flod tæt ved Smyrna. Overhovedet var Apollo- og Diana- Ejenesten særdeles gjængse i lille Asien.

XV (XVI) 3. Dotium var et District i Thessalien, ved den boeiske Søe. Angaaende Æsculaps Moder Koronis og Apollos Rival Ischy, samt den selsomme Maade, hvorpaa Æsculap kommer til Verden, da finder man det Behørigt fortalt af Ovid i Forvandl. II, 542.

Ihenseende til Hymnerne selv, da er det bekjendt, ifølge saadanne Udsagn fra Oldtiden, om hvis Rigtighed vi neppe kunne tvivle (Scholiasten til Pindars Nem. II. 1) at Rhapsoderne indledte deres Afsyn-gelse saavel af de homeriske som andre Digteres Arbejder med poetiske Forspil (prooemia). Af denne Yttring tog F. A. Wolff (saavel i Prolegomenene til Homer Pag. CVII, som ogsaa i Udgaven af Theogonien Pag. 60) Anledning til at opstille den Hypothese, at de Hymner, som nu eksistere under Homers Navn, ere oprundne fra saadanne Prooemier, eller vel endog sammensatte af fragmentariske Stykker af deslige Prooemier, en Benævnelse, som (vel at mærke) Thucydides selv (III, 104) giver den Hymne til den deliske Apollo, af hvilken vi nu ere i Besiddelse. Tillige gjorde han opmærksom paa det stadige Slutningsomgærd, hvormed disse Smaasange sædvanligen endes, af hvilke det især synes grandgiveligt, at hine Complimentdigte til Guder have været et blot Digterpræludium til en større Sang, som nu skulde synges, enten uafhængigt og selvstændigt, eller i Kampform mod en anden Rhapsode. Saa meget er idetmindste vist, at festlige Dage i den heroiske Alder saft aldrig kunde undvære den Underholdning, som forskaffedes ved Sang, Musik og Dands, ligesom det heller ikke kan undgaae vor Opmærksomhed, at man i hine Tider kun da troede sig behørigt forberedt til en meer eller mindre vigtig Syssel, naar man havde henvendt sig umiddelbart til Guderne med Bøn om et lykkeligt Udfald. Paa denne Maade, meente Wolff, kunne man forstaae saadanne Udtryk, som *ἐμὴν τιμήσασ' αἰοδῆν* — *χαίρει ἄμ' ὅπασσον αἰοδῆ* o. fl. ligesom jeg ogsaa troer, at man paa denne Maade kan rigtigst opfatte det hyppigt forekommende Udtryk: *δίδοι δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον*. Den sidst omtalte Vending tyder da ikke, hvad man ellers, saavel i latinske Versioner, som hos enkelte Fortolkere finder angivet, paa det Ønske hos Digteren, at han nedbeder sig "Rigdom og Dyd" hvilket vilde være baade upassende og ilde anbragt; men *ἀρετὴν* : poetisk Dygtighed, Virtuositet, og *ὄλβον* : Held i at behage sine Tilhørere i det poetiske Foredrag, som strax derefter skulde finde Sted.

Antager man denne Anskuelse, bliver det ogsaa begribeligt, hvorfor disse digteriske Udgydelser kunde kaldes homeriske, eftersom de bleve iførskningen optegnede foran (eller i Forbindelse med) de Digte, for hvilke de havde tjent til Indledning, men senere skilte fra hine, og samlede under eet.

Noget lignende antager G. E. Groddeck (Commentatio de Hymnorum Homericorum reliquiis; Götting. 1786); dog vakler han noget i Afgjørelsen af, hvorendt man bør tildele Homer nærværende Hymner

eller ikke, og finder idethoieste, at Hymnen til den deliske Apollo (naturligvis ledet dertil ved det Thucydidiske Udsagn) kan tilskrives Homer (Pag. 12), en Formening som Ilgen gjentager (XV).

Dog modsatte Matthiæ sig denne Anskuelse, og meente, at Omkvædsversene ikke kunne bevise noget betydeligt, da det var umuligt paa vor Tid at afgjøre, hvad der tilhørte Digterne selv, eller dem, som senere havde affjunget eller affrevet bemeldte Smaadigte; muligt var endog sige Omkvæd af Librarii overførte paa samtlige Hymner, skjøndt de sandtes egentlig kun bag efter nogle enkelte. Hvad de større Hymner angaaer, da finder han det høist usandsynligt, at en Digter eller Affsynger skulde være falden paa, til Indledning at forfatte og affynge et Poem paa flere hundrede Vers, der indeholdt en særegen Gjenstand, ligesom han overhovedet tiltroer Grækerne den rigtige Tact, at de ikke vilde behandle et Indledningsdigt, der skulde beholde sit underordnede Væsen, med den Accurateste og med den nøiagtige Udførelse i det Enkelte, saa at det just derved ophørte at være et Prooemium. Denne Eiendommelighed, mener han, kan man bedst komme til Erkjendelse af, naar man sammenligner de mindre Hymner med de større, hvorfor han erkjender de første som Prooemier, benægter det derimod om de større Digte.

Hvor høit disse Digte gaae op i Tiden, kan vanskeligen afgjøres, da man, af Mangel paa behørig Data, maa drage Slutning alene fra Digtene selv, og hvor interpolerede diesses Text er, vil selv et løseligt Blik kunne vise. Det er ogsaa denne Omstændighed, som har bevirket, at G. Hermann antager, at afvigende Recensioner ere opstaaede ved de Rhapsoder, som foredroge Digtene, og at disse, blandede mellem hinanden, ere komne til os. — Hvad Texten angaaer, paa hvilken denne Oversættelse bygger, da tilføier jeg, at jeg i det Hele har lagt Franke's Recension til Grund (Homeri Hymn. epigr. fragm. et Batrachom. recens. Fr. Franke. Lips. 1828), og at jeg kun paa saadanne Steder er afvegen fra ham, hvor jeg i Anmærkningerne har angivet Grunden. At jeg dog tillige har stadigen raadført mig med Hermann, Matthiæ, Ilgen, Schwentk og Sickler, vil man lettelig, som jeg haaber, kunne see. Hvad Oversættelsen angaaer, da er det førstegang, at de homeriske Hymner gjengives paa Dansk, og Enhver, som kjender den forvanskede Text, maa tilstaae, at der allerede fra denne Side oprinde mangfoldige Vanskeligheder for en metrisk Oversætter, selv om der ikke mødte ham mange ved den særegne Maneer, i hvilken disse Digtes Forfattere bevæge sig.

Hercules' Skjold.

Et Fragment af Hesiodisk Digtning.

— — — — —
 Eller hvorlunde, forladende Huus og den fædrene Hjemstavn,
 Fordum med Helten Amphitryo drog, til hans Bolig i Theben,
 Hiin krigrustende Drots, Eléctryon's, Datter Alcene.
 Svarligen hæved hun sig udi Qvindernes blidere Skare
 5 Vaade ved Skjønhed og Vært; i Forstandighed veeg hun for
 Ingen,

Som ved en dødelig Mand var født af en dødelig Qvinde.
 Fra hendes Hovedes Lok, samt Brynene, sorte som Matten,
 Vifted en Duft, man ene fornam fra den pragtfulde Cypriis.

Dog, uden Tanke til Sligt, af Hjerter hun æred sin Mage,
 10 Kjerligt, som Ingen blev æret endnu af den blidere Qvinde,
 Skjøndt hendes dygtige Fader i Kamp med sit Bærg han fældte,
 Harnsfuld i Sind for sit Qvæg.

Han forlod sit fædrene Hjemsted;

Drog saa mod Theben med ydmyg Bøn til de gjeve Kadmeer,
 Hvor udi Borgen han leved i No med sin værdige Huustroe,
 15 Uden at nyde dog Kjerligheds Lyst. Sligt undtes ham ikke,
 Dmt hos den yndige Viv, Eléctryon's Datter, at hvile,
 Hørend han skaffede Hevn for sin Huustroes herlige Brødre,
 Hvilke man fælded i Kamp, samt brændte med luende Jidblus
 Ei Teleboernes blot, men ogsaa de Taphiers, Flækker.

20 Saaledes lovede han, og Vidne paa Eden var Himlen.

Død for de Saliges Harm, sine samtlige Kræfter han brugte,

For at fuldende den vigtige Daad, som Krónion bød ham.
 Hannem — og saare de haged i Sind efter Leding og Kampdybt —
 Waade Boeoternes Bognstridsmænd, med det freidige Fremblif,
 25 Locrerne ogsaa, de Nærstridsmænd, og de djerve Phocenser
 Fulgte paa Toget. Blandt forreste Høb var Alcæi den djerve
 Søn, som var stolt af sin Hær.

Dog Guders og Menneffers Fader

Ønsede nu i sit Sind paa den vigtige Plan, at berede
 Waade det fløgtige Jordfolks Slægt, samt Guder, en Talsmand.
 30 Bort fra Olympen han gaaer, med Ewig udi Dybet af Hjertet,
 Svarligen daaret i Hu af Lyst til den deilige Qvinde.

Øvøbt udi Mulm, den listige Zeus begiver sig hurtigt
 Til det Typhoniske Fjeld, samt deden til Toppen af Phicus,
 Hvor, da han satte sig ned, over selsomme Planer han ruged.
 35 Medens han quægede sig med Electryons deilige Datter
 Her i den natlige Stund, og paa Leiet sin Kjerlighed mærked,
 Just udi selsomme Nat da iled den kraftige Stridskælt,
 Stærken Amphitryo selv, da Kampen var endt, til sin Hjemstavn.

Ikke til Tærnernes Høb, eller Hyrdernes Skare paa Landet
 40 Stiled han først i sin Gang; han stunded især til sin Huustroe:
 Saadan en Længsel i Hjerte betog Krigsmændenes Høvding,
 Net, som det volder et Menneffe Fryd, naar han slipper en Fare,
 Være sig enten af frygtelig Got, eller trykkende Længsel,
 Saaledes ogsaa Amphitryo selv, efter Kampenes Ende,
 45 Skyndte sig ind i sin Borg med et fro og fornøieligt Hjerte.
 Derpaa i Natten han hvilede sig hos den værdige Huustroe,
 Glad ved den listige Skjenk, som den guldrige Cypria gav ham.

Hun, som var favnet saavel af en Helt, som og af en Guddom,
 Varsled med Tvillinger snart i det hvyfoldportede Theben.
 50 Brødre de vare jo vist, men ligned kun lidet hinanden:
 Een var af ringere Stof; den Anden en Helt uden Lige,
 Vældig og frygtelig stærk, den kraftige Helt, Heracles.
 Denne var Foster af Krónions Lyst, Skyesamlerens hiøset;
 Medens Amphitryo, Helten i Kamp, var Iphicles' Ophav.

- 55 Særlig var deres Æt; medens hiin var en Dødelig Ætling,
 Hvledes denne ved Krónion Zeus, som er Styrrer af Alting.
 Sønnen af Ares slog han i Kamp, den modige Eycnus.
 Der, hvor Apollo, den rammende Gud, har Tempel, han antraf
 Ham og hans Fader, der møttes ei let udi Kampene, Ares,
 60 Straalende, ret som et Blus fra de flammende Luer, i Vaaben,
 Just som han stod ved sin Vogn. Kapløberne stamped i Jorden,
 Medens de stødte med Hovene haardt; rundt bølgede Støvet,
 Stigende op under Hestenes Been og den flettede Vognfarm.
 Ringene raslede høit, samt Fadningen, herligen bygget,
 65 Under det vælige Spænd.

- Da smilede den kraftige Eycnus
 Haabende vist, at fælde med Sværd hiin Krónion's Ætling,
 Samt hans vældige Svend og erobre den statlige Rustning.
 Ikke dog monne hans Bøn fuldbyrdes af Phoebus Apollo;
 Saasom han eggede selv den kraftige Helt, Heracles.
- 70 Phoebus' hellige Alter og Lund, som stod i Pagåse,
 Lysned af Rustningen deels, og deels af den rædsomme Guddom.
 Det som en Ild var hans funklende Blik. Hvo havde vel Mod til,
 Naar han var avlet af dødelig Æt, at begive sig mod ham,
 Uden Heracles selv og den vældige Svend, Jöläus?
- 75 Ene hos dem en forunderlig Kraft samt vældige Hænder
 Bare fra Skuldrene voxede ud paa de dygtige Lemmer.
 Denne begyndte nu flux til sin kraftige Svend, Jöläus:
 "Du, som er meer, end de Andre mig kjer, du Helt, Jöläus!
 "Ja mod de salige Guder i Æthe, som har Hjem i Olympen,
 80 "Syndede Amphitryo svarlig i Hu, da han reiste til Thebens
 "Belomgjerdede Dye fra sit herlige Hjem udi Eiryne,
 "Dræbende Helten, Electryon selv, ved det prægtige Hornqvæg.
 "Deden til Kreon han kom og den sidklædte Divo Henioche,
 "Hvilke beværtet ham vel og skjenked ham Alt, hvad han ønskede,
 85 "(Hvilket er Skjæl mod en nedtrykt Mand) og elskede ham saare.
 "Der med Electryons deilige Børn, som han kaared til Huustro,
 "Leved han fro; og det hændte sig nu i det rullende Marløb,

"At uden Lighed i legemlig Væxt, og forskjellig af Jdræt,
"Jeg og din Fader undsfangedes her.

Zeus daarede denne,

- 90 "Hveden fra Moder og Fader han drog, ja bort fra sin Hjem:
stavn,
"Blot for at vise utidigen Gavnst mod Skurken Eurystheus,
"Ach! hvor den Arme nu sukkede tidt udi Aarenes Række,
"Stædt udi Sorg ved sin Feil, som ikke var mulig at rettes,
"Medens mæisommelig Daad paalagdes mig selv af en Guddom.
- 95 "Kom nu, min Ven! i en Hast, for at holde de hurtige Hestes
"Purpurne Tømmer; nu øge du flux udi Hjerte dit Mandsmod!
"Styr saa den hurtige Vogn og de travende, kraftige Heste,
"Uden at ændse den bragende Larm af den myrdende Krigsgud,
"Hvilken nu raser med frygteligt Skrig i de hellige Lunde,
- 100 "Der, hvor Apollo har Hjem, hiin Gud med de rammende Pilsflud.
"Om han endog saa er stærk, skal han svarligen møtte sin Kamplyst."
Ham tiltalede næst den herlige Helt Jöläus:
"Han, som for Gudernes Væ og for Menneskers Slægt er en
Fader,
"Ærer dit Liv; Jordrysteren og, tyrformet af Nafsyn,
- 105 "Han, som besidder Thebanernes Dye og besfjermer dens Borgtind,
"Efter som denne mandhaftige Helt, saa tapper og kraftstærk,
"Føres af dem i din Haand, for at skaffe dig hæderligt Navnrye.
"Træk da nu Rustningen paa, som Helt, at hurtigt vi kunne
"Fare med Vognene frem, mod Ares' føve vor egen,
- 110 "Ret til en Dyft. Ei Krönion's Søn, den modige Stridshelt,
"Samt Jphieliden han skrænner saa let; langt heller troer jeg,
"At for Alcidents Værlinge to han griber til Flugten,
"Hvilke begive sig frem imod ham, samt ønske, paa Kampen
"Flux at begynde; thi sligt er dem fjert, langt meer end et Gilde."
- 115 Saaledes talede han; da smiled stærken Heracles,
Glad i sit Sind; hiin yttrede Ting, som hued hans Hjerte.
Derfor med slige bevingede Ord han svared og sagde:
"Helt Jöläus, af ædelig Byrd! nu stander forhaanden

- "Kampen, og sikkert en haard; thi være du modig, som forhen!
 120 "Ogsaa min kraftige Hest, Arion, med Ranken af sort Haar,
 "Tumle du flink overalt, og hjælp saameget du mægter!"
 Talende sligt, han lagde paa stand af lysende Bjerzerts
 Skinner om Venet, en kostelig Skjenk af snilden Hephaistos.
 Spandte saa, næst efter det, til Værn om Brystet, sit Pantser,
 125 Smukt, samt hamret i Guld, heel kunstigen dannet, som Pallas,
 Krónions Datter, Athene, ham gav, dengang da han skulde
 Først udi Verden begive sig ud til det moisomme Arbeid.
 Trindt om Skulder og Nyg sit Sværd, som værnede mod
 Voldsdaad,
 Rasted den vædsomme Helt, og ffjød tilbage fra Brystet
 130 Koggeret, hvælvet og hult, et Lye for talrige Pile,
 Ei til at bøie, beredende Død, som røver os Mælet.
 Fortil bare de Død, og drypped tillige med Taarer,
 Midrveis ffinned de blankt, tilbørligen lange; foroven
 Vare de rigelig ffjult' med Fjer, som han ranede fra Øren.
 135 Derpaa sin vældige Landse han tog, som var oddet med Kobber;
 Satte derefter den hamrede Hjelm paa det kraftige Hoved,
 Hvilken var kunstigen formet af Staal, til hans Lindinger paa set,
 Hveden om Hoved den værnede godt paa Gudens Heracles.
 Derpaa det brogede Skjold udi Hænder han griber, som Jngen
 140 Brød med sin Haaand eller sprængte med Spyd, et Mirakel at skue.
 Skjoldet var rundt; og baade ved Gips, det hvideste Gilsbeen,
 Samt af Electrum blankt; tillige ved straalende Guldrag
 Skinnende smukt; af blaaligt Staal vare Lag paa det Hele.
 Midt udi Skjoldet en Slange man saae, ubeskrivelig vædsom,
 145 Som med sit Die, der funkled af Jld, paa Nyggen besaae sig.
 Munden af Tænder var fuld, som løb i de hvideste Rækker,
 Gruesulde, knap at nærme sig til. Paa den vædsomme Pande
 Tvedragts; Gubdommen svævede frem, som egger til Kampdaad,
 Hvilken uhyggelig ranede Sands og Besiddelse fra dem,
 150 Som imod Krónion's Søn fik Lyst at staae udi Tvekamp.
 Ned udi Hades' Hjem deres Sjele fra Legemet ginge,

Dybt under Jord; deres Been, hvis Rjød alt længe forraadnød,
 Smuldred, da Sirius tørred dem ind paa den støvede Jordvei.

Der Forsølgelsens Gud, samt Flugtens tillige, man skued;
 155 Dædsel og Manddrab tumled sig der, samt Kampenes Virvar.
 Tvedragt rased og Krigsraab der, med den myrdende Dødsøse.
 Een, som var levende, saaret fornys, en Anden alt livløs,
 Derhos en Tredie, endnu ei ramt, gennem Kampen hun slæbte,
 Medens en Dragt, som var rød af de Myrdedes Blod, hun var
 iført,

160 Skuende skrækkelig vildt, og hujende sælt med sit Krigsskrig.
 Ogsaa af Slanger man Hoveder saae, som ei kan beskrives,
 Tolv udi Tallet, som skræmmed paa Jord de Menneskers Stammer,
 Hvilke mod Krónion's Søn fik Lyst at staae udi Tvekamp.
 Gik nu Amphitryo's Væling i Strid, da hørte man klarligt
 165 Tændernes Gnidsel; det funkledede smukt, det herlige Kunstværk.
 Prikker og farvede Stænk paa de rædsomme Slanger man skued
 Hen over Nyggen saa mørk; deres Rjæver tillige var' sorte.

Ogsaa af Bildsviin saae man en Hjord samt Løver tillige,
 Hvilke betragted hinanden med Nag, og stunded mod Anfald.

170 Nækkerne ilede frem, udi Form af Skarer, og Ingen
 Yttrede Bæven; med Naffer og Nyg de strittede Vegge.
 Alt var der sældet en Løve, som laae; ved Siden af denne
 Saae man af Bildsviin to, berøvede Livet, hvis sorte
 Blod randt hen over Jord, medens disse, med knækkede Naffer,

175 Strækked den fældede Krop dybt under de vældige Løver.
 Dog over dette de tirredes meer, opegged' til Mordlyst,
 Baade de Bildsviins rædsomme Hob og de vældige Løver.

Ogsaa man skued en Kamp af de landseberømte Lapither,
 Trint deres Høvdingsmænd, Perithous, Dryas og Cæneus,

180 Prôlochus, samt Phalêrus, Erâdius lige ved Hopleus,
 Mopsus, Amphy' Søn, Titareseren, Væling af Ares,
 Theseus, Vægæi Søn, som høiligen lignede Guder.
 Samtlige formed' i Sølv, med gyldne Baaben om Kroppen.
 Lige for disse forsamlede sig Centaurernes Høbe.

- 185 Trint Petreus, den store, samt Asbolus, Fuglenes Tolk,
 Nimas, zivet med ravnfort Haar, med Uvius Arctus,
 Dryalus samt Perimedes, som Vegge var Søner af Peucus,
 Formed' af Sølv, som Rafter af Guld udi Hænderne svinged.
 Ind paa hinanden de foer', ret ligesom levende Bæsnere,
- 190 Vaade med Rafter og Spær, og ginge hverandre paa Livet.
 Ares, den farlige Gud, med de hurtige Gangere, stod der,
 Formet i Guld; man skued ham selv, som var tynget af Bytte,
 Rædsom, og holdende Landsen i Haand, opmuntrende Folket,
 Rød af de Myrbedes Blod, som plyndred han levende Strids-
 mænd,
- 195 Trædende stolt paa sin Vogn.
 To Guddomme stod ved hans Side,
 Angst og Gru, som haged at gaae udi Mændenes Kampdyft.
 Selv hiin Datter af Zeus, Agleia, Tritogeneia,
 Stod der, og ligned en Gud, som just vil ile til Kampen,
 Holdende Hjelmen af Guld i sin Haand, tilligemed Landsen,
- 200 Samt over Nyggen sit Skjold, for at drage til Kampen, den fæle.
 Der var de Eviges hellige Chor; udi Midten af disse
 Spilled med elskelig Kunst hiin Værling af Zeus og af Leto
 Smukt paa sin Lichar af Guld, som klang gennem Gudernes
 Volig.
 Klynger man skued i Kredsen omkring; i uendelig Mængde
- 205 Stode der Guder. Begyndte da nu de piæriske Muser,
 (Syngende høit med en tonende Klang) udi Digtning en Kampleeg.
 Nær var en Havn ved den mægtige Søe, heel stikket til
 Landing,
 Hvilken af udfogt Tin var dannet i Form af en Runding,
 Ligesom stædt i en bølgende Gang, udi Midten af hvilken
- 210 Mange Delfinere bevægede sig, som syntes at boltres,
 Medens de snapped begjærligen Fiske; besynderlig tvende
 Marsvinn, spyende Vand, opaade de tiende Fiske.
 Fiske, danned' af Ertis, foer sprællende bort; men en Fiske
 Lurende sad paa den yderste Strand, og holdt udi Haanden,

- 215 Nede til Fangsten, et Garn, som han syntes isærd med at kaste.
 Sønnen af Danae, fager af Haar, den krigeriske Perseus,
 Saaes; ei rørte han Skjoldet med Fod, var heller ei fjernet,
 Det et forunderligt Syn, da han støtted sig ikke paa Noget.
 Saaledes havde den haltende Gud udhamret med Kunstfægt
- 220 Helten i Guld, samt pyntet hans Fod med vingede Saaler.
 Sværdet var hængt over Skulderen ned, med et Greeb, som
 var staalsfort,
 Hamret af Ertz, i en Rem; han svævede selv, som en Tanke.
 Over sin Ryg var han ganske bedækt med den vilde Gorgones
 Hoved; om Livet en Pose var hængt, heel kunstig at stue,
 225 Dannet af Sølv, medens Fryndser af Guld i den yndigste Lys;
 glands

Hængte derfra.

Om sin Tinding han bar den drottlige Pluto's
 Nædsomme Hjelm, som dækkede ham med et frygteligt Natmulum.

Det som en Mand, der flygter i Angst, var Danae's Værling,
 Perseus, strakt i en ilende Fart, men lige bagefter

- 230 Fore Gorgonerne frem, heel vilde, fast ei til at skildre,
 Higgende efter at gribe ham fat, og, medens de fore
 Hen ad det graalige Staal, klang Staalet med frygtelig Bragen,
 Det med en svingrende Klang.

, Af Slanger der monne sig hæve
 Ud over Veltet et Par, som sege med Hovedet opad.

- 235 Slangerne hvisled og skjare med Kraft deres Tænder tilsammen,
 Skuende frem paa en gruelig Viis. Om den vilde Gorgones
 Hoved sig dreied den mægtige Angst.

Over disse man stued
 Helte, som ginge til Strid, udrusted' med krigeriske Vaaben.

Nogle blandt disse var' rede til Kamp for at skjærme Forældre

- 240 Samt deres Hjem, medens Fjendernes Lyst var at hærge dem Vegge.
 Fældede laae der en Deel, dog Flere, som stædtes i Kampen,
 Fægted' endnu; selv Qvinder man saae paa de vældige Taarne,
 Skrigende høit og med svingrende Lyd; deres Kinder de slede,

Ligesom levende Folk, et Værk af den Kunstner Hephæstus.

- 245 Mænd udi Oldingeaar, hvem Alderen havde betaget,
 Jnden for Portene stod' i talrige Skarer, og strækked
 Op mod de Saliges Hjem deres Haand, da de ængstedes svarligt
 For deres Sønner, som kjempende stod'.

Bed Siden af disse,

- Sorte Gudinder, som gjaldrende skjar deres sneehvide Tænder,
 250 Barffe, med frygteligt Blik, blodgjerrige, ei til at røre,
 Stred' med hinanden om Kroppe, som faldt. Deres Hu i det Hele
 Stod til at drikke det mørkede Blod; hvem ogsaa de antraf,
 Liggende, eller som faldt ved det nylige Saar, udi hannem
 Sloge de Kloen med Kraft; hans Sjæl mod det isnende Dødsbjerg
 255 Jled til Pluto's Land.

Da Samtlige rigelig matted

- Lysten til Menneskeblod, bortkasted de Ligene fra sig,
 Og udi Kampenes Brimmel og Støi foer' atter de Vilde.
 Klotho og Lachesis stode dem nær; kun Atropos ene,
 Lavere bygget, var liden af Bært, men Gudinden sig viste
 260 Dog paa en statelig Viis, som den Edleste mellem dem Alle.
 Disse begyndte nu ivrigt en Kamp om en Mand, som var falden,
 Og med et grueligt Blik de saae paa hinanden i Harme,
 Medens de maalede sig med Hænder og kraftige Negle.
 Græmmelsens Guddom i Nærheden stod, heel æfel og rædsom,
 265 Gusten og skrumpen af Skind, udmarvet tillige ved Hunger,
 Tyk over Knæet; paa Haanden man saae hendes Negle saa lange.
 Ud fra Næsen Ureenlighed flød, fra Kinderne drypped
 Blodstænk ned imod Jord. Ubeskriveligt skjar hun med Tænder,
 Ganske bedækket om Skulder og Ryg af de talrige Støvlag,
 270 Fugtig af uklar Graad.

En befæstet Bye var i Nærhed,

Portene, syv udi Tal, som passede vel udi Karmen,
 Skjenked den Værn; med lystige Chor og i Gilder sig mored
 Folket, som boede der; paa en Vogn, som var herlig beslaaet,
 Skjorte man hjem til en Elsker hans Brud; Alt ringed af Festqvad.

275 Blus i det Fjerne man saae af brændende Fakler, som Slaver
 Vare for Toget i Haand. Emaapiger af blomstrende Skjønhed
 Gik udi Spidsen, og hoppende Chor bag Samtlige fulgte.
 Med en ungdommelig Mund til skingrende Piber de affang
 Kraftige Qvad; i bragende Lyd gjenklang det omkring dem.

280 Pigerne ginge foran i det venlige Chor til en Cithar.

Utter paa modsat Kant nogle Ynglinge hopped til Fløiten,
 Medens at Nogle fornsiede sig, under Sang, ved at dansfe,
 Andre ved Latte alene og Spøg. Hver havde sin Piber,
 Hvilken ham fulgte; af lystige Chor og moersomme Gilder,

285 Byen var fuld overalt.

Dog uden for Byen var' Andre,
 Hvilke sig tumled paa Hestenes Ryg. Nogle Vønder tillige
 Brøde med Ploug den herlige Jord, opkiltrende Kjørtlen
 Bakkert omkring deres Lænd. Saa var der en rigelig Kornmark,
 Hvor med den hvæsfede Lee der meiedes duffende Kornar.

290 Straaene, tynged' af Korn, en kostelig Skjænk af Deméter,
 Knytted de Andre til Nægg, som spredtes omkring udi Loen.

Andre med Kniv udi Haand heel ivrigen høstede en Wiingard.
 Nogle til Kurvene bar, hvad de Plukkende monne dem give,
 Hvide, samt farvede Vær, som toges af mægtige Diader,

295 Tyngede saare med Løv og sølverne Vedbendekrøller.
 Nogle til Kurvene bar'; ved Siden var' Nækker af Stokke,
 Danned' i Guld, et fortræffeligt Værk af den snilde Hephaistos,
 Vølgeude med deres Løv, opfæsted' til sølverne Stænger.
 Enkelt perfed; der øfede en Deel. Her kjempede Andre

300 — — — — — — — — —
 — — — — — — — — —

Vaade med Næver og Bryden, mens efter de hurtige Hæver
 Jægere ginge paa Fangst; hvastandede Hunde sig skyndte,
 Lystne at gribe dem fat, medens Hæren var lysten at undflye.

305 Lige ved dem var en Vognstridskamp. Der var filllet en Kamppriis,
 Hvilken de strede mæisommeligt om; paa den flettede Fadning
 Stilled sig Rudsfene stolt, for at jage de hurtige Heste;

- Holdende Tømmerne slapt. Under Måsen de loddede Bogne
 Stritted affted i en Fart, saa det lydeligt klang udi Navret.
- 310 Kampen dog ei noget Udslag fik; til Ende kom Seiren
 Ikke saa reent; i Striden var ei nogen egentlig Vinder.
 Ende paa Vanen Belønningen stod, en umaadelig Trefod,
 Dannet i Guld, et kosteligt Værk af snilden Hephaisfos.
 Ude ved Manden Oceanus løb med svulmende Bølger,
- 315 Slyngende sig om det kunstige Skjold, udi hvilken af Svaners
 Høitopstigende Flok hjentonedede Sange, da talrigt
 Hen over Floden de svam; der boltred sig Fiske tillige,
 Selv et Mirakel for Tordneren Zeus, der beordred Hephaisfos
 Skjoldet at danne, ret mægtigt og stort, efter Faderens Ønske,
- 320 Væsende vel til hans Haaud, som Krønion's vældige Vtling
 Svingede nu med sin Kraft.
 Paa sin Bogn han sprang, som var forspændt,
 Hurtig, som Faderens Lyn, som Zeus, Skjoldsvingeren, sender,
 Let og behændig i Gang. Hans vældige Rudsk, Hølaus,
 Steeg udi Fadningen op, for at styre den bugede Bognfarm.
- 325 Nærmed Athene sig nu, Gudinden med blaalige Pine,
 Og, for at give dem Mod, udi Hurtighed taled hun til dem:
 "Hil Eder, kosteligt Vtlingepar af den herlige Lynceus!
 "Zeus, som er alle de Saliges Drot, har givet Jer Magt til
 "Cycnus at fælde til Jord, samt plyndre hans prægtige Rustning.
- 330 "Hør nu forresten et Ord, du Krigernes ypperste Høvding!
 "Ligesaa snart du har Cycnus ffilt ved det venlige Livslys,
 "Ikke du røre ved ham, naar han faldt, og hans Rustning ei heller!
 "Heller du staae paa din Post, naar han kommer, den myrdende
 Ares,
 "Og, hvor dit Øie har seet, at, under det kunstige Pragtffjold,
- 335 "Guden sig blotted — de r saare du ham med dit hværseede Glavind.
 "Da maa du ffynde dig bort; thi Skjebnen tillader dig ikke
 "Enten at rane hans Spænd, eller Gudens fortrinlige Vaaben."
 Saaledes talende, stæeg hun paa Bogn, den herlige Gudmøe,
 Hun, som holdt i sin evige Haaud baade Hæder og Seier,

- 340 Springende op udi Hast. Jólåus, af hæderlig Slægtsbyrd,
 Nævede Gangerne haardt, og Hestene, muntred' ved Saadant,
 Slæbte den herlige Vogn i en Fart ad den støvede Markvei.
 Kræfter Athene dem gav, hiin lysblaaiede Gudmøe,
 Nystende høit sin Vgide med Larm, saa det runged i Jorden.
- 345 Nykked tillige nu frem, ret ligesom Jld, eller Uveir,
 Ares, graadig i Krig og den hestebervingende Cyncus.
 Efterat Hestene nærmede sig, og de mødte hverandre,
 Brinsked de Alle saa høit, at Gjenlyd braged omkring dem.
 Ham tiltalede først den kraftige Kjemper Hercules:
- 350 "Siig, hvi styrer du Spændet mod os, elendige Cyncus?
 "Vi ere Mænd, som har rigelig kjendt baade Jammer og
 Kampnød;
 "Hold tilside din glattede Vogn! du maa dreie fra Veien,
 "At du kan komme forbi. Til Trachiskonningen Ceyx
 "Drager jeg bort; i Trachis' Bye udi Ngt og i Vælde
- 355 "Stander han høit — dog, det er jo saandt; selv kjender du
 Manden,
 "Saasom du ægted hans Varn, hiin Møe med de blaalige Dine.
 "Ares kan ikke betrygge dit Liv, elendige Krigsmand!
 "Derfom det monne begive sig saa, at vi mødes i Kampdyst.
 "Ja jeg siger forsaandt, at denne min Landse har forhen
- 360 "Lært ham endeel, da han stillede sig ved det sandige Pylus
 "Lige for mig til en Dyst, uafadelig gridst efter Leding.
 "Tregang rammet ved dette mit Spyd, blev han strækket til Jorden,
 "Rammet igjennem sit Skjold; tilsidst jeg traf ham i Laaret,
 "Knuste tillige hans vældige Skjold; thi jeg hugged af al Magt:
- 365 "Forlænds ned udi Støvet han sank ved Stød af min Landse.
 "Svarligen blev han behandlet med Haan af de salige Guder,
 "Saasom han under min Haand forlod sine blodige Waaben."
 Dette han taled; dog agtede ei den modige Cyncus,
 Efter hans Bud, at standse sin Vogn og de trækkende Heste.
- 370 Fore nu Begge med eet fra de flettede Vogne mod Jorden,
 Sønnen saavel af den vældige Zeus som af Konningen Ares.

Kudfene dreve nu frem deres Spænd, med herlige Maner,
Og under Foden af disse, der foer', klang Jorden saa vide.

- Ligesom tidt fra den øverste Lind af den mægtige Klippe
375 Blokke kan rive sig løs, og styrte sig ned paa hverandre,
Mangen en Eeg med sin bladfulde Top, samt talrige Fyrre,
Popler tillige, med dybeste Rod, under Blokkene knuges,
Nullende hurtig affted, til de endelig komme paa Sletten:
Saaledes falde nu Heltene an, med et Skrig, paa hinanden.
380 Selv Myrmitdonernes samtlige Stad og det herlige Jolcus,
Ogsaa Anthæa, den græsrigge Bye, Helika med Arne
Dirrede svart ved Kjempernes Skrig. Med frygteligt Kampraab
Jnd paa hinanden de foer'.

- Høit braged den snilde Kronide,
Medens han drysfed fra Himmelens Skye den dryppende Blodregn,
385 Visende dette, som Tegnet i Kamp for sin modige Vtling.

Det som i Fjeldenes Dyb et Bildsviin, rædsomt at skue,
Med sine vældige Tænder i Mund er beredt til en Kampdyft,
Naar det har Jægeren mødt; det hvæsfer de sneehvide Tænder,
Skydende Nyg; der flyder ham Skum, naar han gumler, af
Munden;

- 390 Dinene staae ubi Brand, ret ligesom flammende Ildblus,
Og over Halsen og Nyg han stritter med Haarene opad,
Juft, som en Slig, foer Krönion's Søn fra den forspændte
Stridsvogn.

- Naar paa den løvrige Green man skuer Licaden at sidde,
Sort over Vingen, med svingrende Nøst, som med Sange bebuder,
395 Vaaren er kommet igjen; hvis Næring er fugtige Dugstænk —
Naar gjennem Dagen saa lang, fra den tidlige Morgen den
qvæder

- Midt i den hedeste Tid, medens Sirius tørrer vort Legem —
Naar paa en Hirse bemærke man kan, at den skyder sin Frugtknop,
Som ubi Vaaren man seer — naar Druerne farve sig atter,
400 Hvilke vi singe til Fryd, men ogsaa til Kummer af Bacchus —
Dette var Marsens Tid, da de streed og begyndte med Skjoldlarm.

Net som af Løve et Par, naar de kaste sig ind paa hinanden
 Saare med opbragt Sind, for en Hind, som de nyligen fældte:
 Nædsom er da deres Brøl, og der lyder fra Tænderne Gnidsel,
 405 Eller, med bugtede Næb, samt krummede Kløer, to Gribbe
 Plukke hverandre paa Toppen af Fjeld, under Vasken af Vingen,
 Enten formedelst den mæffede Hind, eller ogsaa en Steengeed,
 Hvilken paa Fjeldet har Hjem, som en Yngling fældte, der sendte
 Pilen affted fra sin Streng. Da han ei var bekendt udi Eggen,
 410 Vandred den Jæger affted; dog Gribbene mærked den snarligt,
 Og de begyndte med graadige Sind paa en gruelig Kampfærd.
 Saaledes fore de To med svingrende Næb mod hinanden.

Svarligen havde nu Eycnus Lyst at fælde den stærke
 Væltling af Zeus; sit Kobberne Spyd udi Skjoldet han slynged,
 415 Sprængte dog Kobberet ei; hvad en Gud havde sjenket, ham
 varned.

See! da kommer Amphitryo's Søn, kampstærken Heracles,
 Og med sit vældige Sværd mellem Krigerens Hjelm og hans Strids-
 skjold,

Der, hvor han blotted sin Hals, lidt neden for Hagen, i Lynfart
 Saared han Helten med Kraft; da bleve de samtlige Sener
 420 Snittede tvært af det saarende Sværd; thi han huggede kraftigt.

Med imod Jorden han sank, som en Egg eller kneisende Fjeldtind,
 Naar den er rammet og fældt ved Krønion's dampende Lynild;
 Naabnene klang, da han faldt, heel brogede, hamred' af Kobber.
 Krønion's Søn, udi Mæie forsøgt, lod den Fældede ligge,
 425 For imod Ures at rette sin Tid, hiin Menneffets Drabsmand.
 Nædsomme vare hans Blik, som en Løves, der træffer et Bytte.
 Saare næagtig den splitter itu med de vældige Kløer
 Skindet, saasnart den har ffilt ved Livet, det søde, sin Modpart.
 See! nu fyldes end meer dens trodsige Hjerte med Vildhed,
 430 Seende barff med sit Nie det blaae; den skraber med Foden,
 Vassende Sider og Digg med sin Hale; ja neppe vil Nogen,
 Seende denne, faae Lyst at nærme sig til den i Ufred.

- Saaledes ogsaa Amphitryo's Søn, umættelig Kampfjer,
 Stilled mod Ares sig hen, imedens han hidfigen egged
 435 Kraft i sit Hu. Hiin nærmede sig med ærgerlig Stemming.
 Begge nu løstet et Skrig, imedens de foer' mod hinanden.
 Det som et Fjeld, naar det river sig løs fra den vældige Bjergtind,
 Kuller sig ned med forlængede Spring, og et lydeligt Gjenklang
 Følger dets Fald, til det møder tilsidt en betydelig Bakke,
 440 Hvor det i Farten nu tørner imod, som standser dets Nedfart:
 Just med et lignende Drag, Bognknugeren, Hærgeren Ares,
 Styrted sig frem med et Brøl; men denne ham hurtigen modtog.
 Flux hiin Datter af Zeus, som ryster Egiden, Athene,
 Holdende Skjoldet, det svare, paa Arm, sig nærmede Ares,
 445 Og, med et harmsfuldt Blik, hun mælede hurtigen til ham:
 "Ares! betæm din trodsige Haand, dit ustyrlige Krigsmod!
 "Skjebnen forunder dig ei, at vinde de herlige Vaaben,
 "Fældende Krónion's Søn, den vældige Kjemper Heracles;
 "Derfor du standse din Kamp; ei heller du stille dig mod mig!"
 450 Dette hun sagde, men rørte dog ei den trodsige Krigsgud.
 Svingende Landsen, der funkled som Jld, med et frygtelig Kamp:
 Skrig,
 Foer han med voldelig Hast mod den kraftige Kjemper Heracles,
 Lysten at ende hans Liv. Sin Kobberne Landse han kasted
 Hidfig og vred udi Sind over Sønnen, han nyligen misted,
 455 Ind paa hans vældige Skjold. Gudinden med blaalige Dine
 Dreied det flyvende Spær, ved at række sig ud over Bognen.
 Ares forbittredes svarligt i Hu; han blotted sit Slagsværd,
 Og mod den vældige Helt han foer; men imedens han stormed,
 Sliakken Amphitryo's Søn, umættelig altid i Krigsraab,
 460 Ham, som blotted sit Laar, ret under det kunstige Stridskjold,
 Saaled, og dette med Kraft. Hans Skjold, som var vældigt,
 han sprængte,
 Knugende det ved sit Spær, og strakte ham ud over Jorden.
 Rædse l og Ungst nu rullede frem med den hurtige Strids:
 vogn,

Samt med hans Spænd udi Hast; fra den vidtudebrede Jordvei
 465 Løstred de Vegge ham op paa den kunstige Bogn, og de piffed
 Glink paa Hestenes Spænd, saa de kom til Olympus det lange.

Derpaa Alcmenes Søn og den herlige Helt Jólåus
 Toge de yndige Vaaben af Nyg paa den myrdede Cynus;
 Gled saa bort; hvorefter de kom i en Hast til Trachine

470 Med deres hurtige Spænd. Athene med blaalige Pine,
 Gled til Faderens Hjem, til Olymp, der strækker sig vide.

Cynus stødtes til Jord af Ceyr og talrige Skarer,
 Som udi Nærheden boede der, trindt Konningens Pragtbye,
 I Myrmidonernes Stad, rdi Hélice, Arne og Anthe,

475 Samt udi Jolcus' herlige By. Did samlede Skaren,
 Ceyr tillige til Noes, hiin Ven af de salige Guder.

Hannem Anaurus skjenked en Grav, som ikke man skuer,
 Naar den er fylt med vinterlig Regn; sigt ønsked Apollo,
 Leto's Søn, over Cynus vred, som ofte belured

480 Mangen en kostelig Skjenk, som man vilde til Pytho forære.

A n m æ r k n i n g e r.

At Digtet er et Fragment, er oiensynligt, om man ikke holdt sig til Andet, end den heel afbrudte Begyndelse. Da det gjerne er det første Skridt, som koster, ere de fleste Fortolkere snublede over de to Ord, som begynde Fragmentet. Guyet, som ellers ikke er en forkastelig Cicerone, naar han skal forevise os Skjoldets forskjellige Materier, finder det pafseligt, at gjøre *ἡοίη* (forenet i eet Ord) til *matutina* Alcmena, og meget klogere eri det vel ikke, naar Andre læse *ἡ οίη* (*illa sola*). Men Tingen er, at vort Fragment horer til et større, men i Tiden forsvundet, hesiodisk Digt, *κατάλογος γυναικῶν*, og Digteren har i bemeldte Poem brugt som Overgængsmaade fra den ene Heroine til den anden *ἡ οίη* (aut qualis) saaledes som man ogsaa i Tusind og een Nat finder lignende fire Udtryk for at antyde Overgængene fra det ene Eventyr til det andet. Just deraf fik ogsaa Digtet sit Navn (*Ἠοίαι μεγάλοι*), som det overhovedet ofte traf sig i Oldtiden, at man opkaldte et Digt efter dets Begyndelsesord. (Bentley til Horaz' Serm. I. 3. 7). — Hans Hjemstavn er Tiryns og Mycenæ, som Alcmene's Fader Electryon eiede. — *Λαοσσόος* α : *ὁ σοίει* α : *σεύει τοὺς λαὸς*. — *Θηλύτεροι* er neppe noget pleonastisk Udtryk til *γυναῖκες*. Heinrich har ganske Ret, naar han ogsaa med Hensyn til *Ἠῆλος ἔεργη* (395) lader det, som Latinernes *alma*, tyde hen paa noget blidt, mildt, ernærende.

9. Heinrich vil have dog forklaret, som om det gik paa, at han havde dræbt hendes Fader. Jeg troer det ikke; og mener at det sigter til det Næstforegaaende, hendes Skjønhed. Alligevel vil jeg ikke nægte, at den Idee, at Alcmene, uagtet hun var smuk, holdt meget af sin Mand, synes mig, at være saa høist raffineret, at den burde være uhesiodisk; men Ordene's Construction tillader ikke, saavidt jeg kan see, nogen anden Forklaring'smaade.

11. De Begivenheder, som her alene henpeges til, have været noiere udførte i hine gamle Tiders større, men nu forsvundne Digte (Bötti-

gers Ithyia Pag. 31.) Ogsaa bliver Electryons Død fortalt af Andre paa en anden Maade, idet hans Svigersøn kom til at dræbe ham af Banvare. Man sammenligne hermed Apollodor i hans Bibliotheks II. 4. 5. 6 og Scholiasten til Apoll. Rhod. I. 747.

13. Hvorfor *ικέτης*? fordi han havde begaaet en *ἄγος* eller Døds-lynd. — Taphus var en af de Echinadiske Der, ligeover for Acarnanien, hvor Teleboerne, som før boede paa Saklandet, senere satte sig ned. Noget Banfælighed bliver der imidlertid steds angaaende dette Krigstog, og med Høyné maa man formode, at Teleboerne endnu dengang maa have boet paa det faste Land, eftersom der paa intet Sted i denne Expedition bliver talt om Skibe, hvilke dog i hiint Tilfælde maatte være aldeles nødvendige.

20. Tanken er udtrykt noget kort, og derfor lidt uklart. Meningen er, at han havde svoret en Eed, at ville hævne sine Svogere, og den havde han besluttet at holde. — *Ἀλκτῆς* (*ἀλκτεῆς*) med Hensyn til at Hercules er *ἀλεξίκακος*, deus averruncus, en Besfjerner mod det Onde. — W. 32. Et mons Typhaonius i Boetien kjender man ikke. Maaſkee har det ligget i Phocis. Af denne Uvisshed tager Veclere Leilighed til at anbringe Emendationen: *Τιλωσίον*, hvilket laae i Boetien. Derimod er mons Phicius, som er beliggende i samme Provinds, noget mere bekjendt.

52. Spøndaxiske Hexameter lyde idet hele taget ikke godt, naar der ikke findes en Tanke, som forlanger et saadant imponerende Afbrud i Versets fortløbende melodiske Gang. Paa dette Sted — som gjentages flere Gange i dette Fragment — har jeg troet at burde benytte det, for at udtrykke det kraftige *βίην Ἡρακλεΐην*. — Cynus (57) var en Søn af Mars og Pelopia, og at den her omtalte Kamp har ofte været en Gjenstand for Digternes Behandling, seer man af Pindar (Olymp. X, 19) Euripides (Herc. fur. 386) og Pl.

58. Pagasæ er en Bye i Thessalien, hvilken især er bekjendt som den Havn, hvorfra Argonauterne drog til Colchis, og hvor de byggede Apollo et Tempel der i Egnen til Minde.

83. Begivenheden, som her omtales, flecte c. 1401 før Christi Fødsel, omtrent paa Paji Liden, da Amphitryo flugtede til Creon i Theben. — Det synderlige Brug af *σφέτερος* om en enkelt Person i tredje Pers. Sing. oplyser Heinrich ved at anføre Ordets lignende Brug hos Pindar, saasom iblandt andre Steder Olymp. XIII, 86. — Denne i 89 er Jolai Fader, Iphiclus. I det næste Vers kalder Hercules Euryſtheus *ἀλιτῆμενον* med Hensyn paa den, for ham ubehagelige, Omstændighed, at Juno

havde ladet Eurystheus komme til Verden for Hercules, hvorved han blev dennes Herre.

104. Hvorfor elsker Neptunus Hercules? kunde man spørge. Fordi Neptunus er Thebens Skytsgud (Æschyli: Euv for Theben 131) og Hercules var jo en Thebanisk Heros. Det besynderlige Epitheton *ταυγεος*, som Neptunus erholder af vor Digter, har modtaget særdeles mange Forklaringer. Heinrich synes mig at begaae en *petitio principii*, naar han lader ham kaldes saaledes, fordi der offredes Tyre til ham (Iliad. XX. 403. Od. III. 6); thi dette synes dog snarere at være en Folge af, at han isorveien har eksisteret under bemældte Tilnavn; ikke at tale om, at det var meget naturligt, at man offrede den stærke Tyr til en saa naturkraftig Elementargud, som Neptunus. Voss (mythologiske Brieve II, 276 ældr. Udg.) lader ham kaldes saaledes, fordi han nærer Hornqvæget, ved at lade frodigt Græs opvove paa Kanden af Vandet, eller overhovedet paa sumpige Marssæder. Men Floder og Vaer ere jo ikke Havet, og paa den tørre Havstrand er ikke meget for Dvæget at hente. Hvorfor altsaa ikke heller beholde den simple Forklaring, at Flodguderne baade i Digtetkunsten og paa Kunstmonumenter fremstilles som *ταυροπόδας* eller *ταυροκεράνυς*, det være sig nu enten formedelst Bolgernes Broten, deres bugede Gang, liig Thyrens dreiede Horn, deres voldsomme Træden over deres Bredder, og de derved bevirkede Ødelæggelser, eller formedelst Fugtigheden, der er saa nødvendig til A g r e n e s Frugtbarhed, og som igjen fremstillede under Thyrens Symbol. Hvad der passede paa de enkelte Floder, maatte dog vel ogsaa kunde passe paa deres Overhoved, den stærke Havgud; thi ogsaa paa S t y r k e er Hornet Symbol. Jeg skalde næsten troe, at man burde holde sig alene til det Sidste, og lade Vandmassens ubændige Kræfter symboliseres ved Horn; thi hvad er vel Grunden til, at B a c c h u s kaldes *κεραϊος*, *κερασφόρος*, *ταυροκέραν*, uden det Ønske hos Digterne, og de plastiske Kunstnere, at udtrykke Vinens seirende Kraft ved et stærkt Billede.

112. *Παιδας* maa forstaaes rigtigt. Iolaus var kun en Sønneson af Amphitryo, medens Hercules idetmindste passerede for en virkelig Søn af ham, og tillige kaldes Alcide, fordi han nedstammede fra Alcæus.

120. Arion, Hercules' Livhest, bliver, som et udmærket Dyr, meget omtalt af Digterne. Stederne om denne Hest har Schellenberg samlet til Antimachi Fragmenta pag. 65. Et Hovedstykke er Jf. XXIII. 346.

141—43. At disse Vers ikke maa være saa lette at fatte, kan man see af Schlichtegrolls Uttring (Ueber den Schild des Hercules Pag. 42):

die enkelte Worte werden sich schwerlich jemahls ganz befriedigend und bestimmt erklären lassen. Jærdeleshed har man havt Ukeilighed med det her omtalte Gips, som man naturligtviis ikke vel kunde faae anbragt paa et krigerisk Skjold. Om man nu ikke vil, med Guyet, tænke paa et Slags hvidt Email, eller holde sig til Hesychius, som forklarer γύφος ved ἄσβεστος, altsaa et Slags haard Steen, saa kan man jo dog alligevel gjerne slippe for den forunderlige Udvei, at forestille sig Gipsfigurer paa Skjoldet. Man bør nemlig tænke sig, at de Jæntervaller, som vare imellem de enkelte anaglyphiske Figurer, vare udfyldte med denne haardt æltede eller haardt brændte Masse; og paa samme Maade, i Form af Mosaik, kan man forestille sig, at Elfenbeen var hist og her anbragt mellem Guld, Sølv og Træ, ved Indlægning eller Vacuering (συναφή, κολλήσει). est. Heynes 22de Excurs til Æneidens første Sang. Hvad Electrum angaaer, da forklarer Pausanias (V, 12, 6) det ved ἀναμειγμένον ἀργύρω χρυσός.

146. Λευκά θεόντων er hverken meer eller mindre, end ὀδόντων λευκῶν. — Σείριος i 153 tage Mogle, som Heinrich, om Sirius selv; Andre, som Grævius, om Solen.

154. Man finder her, ligesom hos Homer (saavel Iliad. XI, 37, som især i Skjoldbeskrivelsen i attende Sang), talrige Personificationer, og det er vel muligt, at Digterne i hine graa Tider saante dette fra de dannende Kunstnere, naar disse, som ikke besad Evne til at lade Personernes Eiendommelighed springe frem af disse selv, vare nødsagede til, enten ved tydelige Attributer, eller endog ved tilføjede Navne, at give dem tilkjende. Da disse personificerede Bæstner ikke altid vare at udføre med eet Ord i det Danske, var det mig ikke let at holde bemældte Guddomme saaledes over det Abstracte, at de ikke sank ned til almindelige Begreber. Allerværst var i den Henseende Ἰγοιώσις, og endnu mere Παλιώσις, af hvilken den Første er persecutio victoris, den Anden propulsatio victi, naar nemlig den, som nylig var fordreven, satte sig atter til Modværge, men paany blev forjaget. — De fire Vers (156—59) findes aldeles ordret i Iliadens XVIII, 535. Rime- ligviis har en Afskriver sat dem til i Randen for en Sammenlignings Skyld, fra hvilken de senere ere smuttede ind i Texten. Beholdt man dem, vilde den Ubehagelighed indtræffe, at Eris kom togange for paa samme Billedde. Forresten seer man her et Træk af Kunstens Barndom. Fremstille Heltene, som den senere Tids Kunstnere forstode, saaledes, at man i deres Stilling, ja endog i Ansiget og Træk, saae Mod, Brede eller Angst, evnede han ikke. Han stillede altsaa den personificerede Guddom

for flige Affecter ved deres Side, og det er ikke urimeligt, fjøndt hoit mærkeligt, at paa Cypselus' Skrin (Heyne über den Kasten des Cypselus Pag. 47) har Ajax og Hector staaet ganske rolige, medens Eris, der stod ved deres Side, antydede, hvad de havde isinde, nemlig at kjempe, ligesom man paa samme Maade finder Venus, af den modsatte Grund, ved Siden af Jason og Medea.

161. Schlichtegroll og Heinrich ere uenige om dette Sæt Slangger, da hiin tager Texten lige efter Ordene, om blotte Slange hoveder, denne derimod mener, at *ὄφίων κεφαλαί* slet ikke er andet, end *ὄφεις*, og det synes virkelig, som han har Ret; thi hvorledes skulde ellers nedenfor deres Nøgne kunne blive omtalte? Schlichtegroll mener nemlig (og dette synes mig urigtigt) at kun Forstøkket af Slangerne var at see; jeg kan isaafald ikke begribe, hvorledes han vil lade disse amputerede Slangger (man sah ein Stück ihres Körpers) omringe den i Midten værende Hovedslange, uden at de gjorde derved en altfor ynkelig Figur.

168. Det vanskelige Adjectiv *χλωρός* (*χλωρός*) har selv af magistri græci modtaget mange Forklaringer; snart *χλοεύνης* ∴ *εὐναζόμενος ἐν χλόῃ*, deraf *ἄγριος*, *χαλεπός*, snart *μονιός* eller *ἐκτομίας*, *μόνορχος*, og endelig *χλωρός*, *ὠχρός*, grøngul, omtrent som Latinernes *viride aurum* (luscum). Det Sidste blev vel det bedste, og svarede godt til *Dyids fulvus aper* (de art. am. II, 373). Angaaende *ὑπὸ λέβυσσι* bemærker Heinrich — hvad den gamle Fortolker Joh. Diaconus førend ham har indseet — at disse Ord ikke bør forbindes med *τεθνηῶτες*, men tages for sig selv. Ideen bliver naturligviis paa denne Maade langt mere levende.

178. Centaurernes og Lapithernes Kamp var allerede tidligt besjungen af Poeterne (Od. XXI, 295, sammenlignet med Heyne til Virgil. V, 304 og især Böttigers *Vasengemålsde* I. III. 75.) Dog seer man, at Hesiodus, saa lidet som Homer, kjender Centaurerne som Monstra, bestaaende af halve Heste, men kun som raa og vilde Mennesker. — Angaaende den Blanding af Metaller, som forekommer paa Skjoldet, da støder det jo vistnok vore Begreber om det Smagfulde og Smukke. Datidens Mennesker havde en barnlig Smag; jo mere broget, desto bedre. Kun er det uvist, om de paa Skjoldet dannede Figurer vare hamrede i Skjoldpladen selv, og siden forgyldte, forselvede o. s. v., eller de vare løse, dannede først af Guld eller Sølv, og senere hamrede ved Stifter fast paa Skjoldpladen. Exempler paa den sidste Manceer seer man tydeligt paa Parthenopæus Skjold i *Æschyli Tragoedie*: *Syv* for *Zebeu* v. 543.

181. Mopsus kaldes en Titaresier enten efter den thessaliske Flod, Titaresus (Iliad. II, 751) eller af Bjerget Titarus, fra hvilket bemeldte Flod havde sit Udspring. — Ὀργυζομαι er en mindre bekjendt Form af ὀρέγομαι. — Da enhver Helt i den heroiske Tidsslder havde sine θεράποντες eller ὀπάδωνες, maa man tænke sig Δείμος og Φόβος (som desuden efter Hesiodus (Theog. 933) ere hans Sønner) som Saadanne. — Πρυλέεσσι κελεύων oplyses godt af Catull's: sæpe in letifero belli certamine Pallas Armatas hominum est præsens hortata catervas (LXIV, 395).

203. Heinsii Emendation ἄγνυτ' istedetfor det, som alle Codices og Udgaver har, ἄγνός, fortjener vistnok Bifald. Ἄγνυσται bruges ligesom frangere, rumpere, om en gennemtrængende Klang. (Virg. Georg. III, 328). — Angaaende κασσίτερος, da har jeg oversat det ved Tin, skjøndt det ikke er usandsynligt, at det er en Blanding af almindeligt Blye og Sølv. Plinius (histor. natur. XXXIV, 47) siger derom: plumbi duo genera, nigrum atque candidum. Pretiosissimum candidum, a Græcis appellatum Cassiteron. Album habuit auctoritatem et Iliacis temporibus, teste Homero. — Πανέφθος ὁ: ἄπεφθος, altsaa reent, puurt. Og saa χρυσός ἄπεφθος modsættes χρυσὸν λευκὸν ὁ: Guld, som er tilsat med Sølv, og altsaa mindre gehaltvigt. — De tause Sifke ville maaskee forekomme læseren noget selsomme; jeg tilføier derfor den Bemærkning, at ἔλλοπες (ἄφωνοι) er et staaende Tillæggsord saavel til Dyrene ialmindelighed, i Modsætning af det homeriske μερόπων ἀνθρώπων, som især, og naturligviis meest passende, til Sifkene.

217. Hvorledes gik det til, at Perseus ikke berørte Skjoldet? Derom har man været heel uenig. Ligefra Johannes Diaconus til Robinson har man helst villet forklare det, som apparent, som om han syntes ikke at berøre Skjoldet, og det skulde isaafald være en Compliment til Kunstnerens Virtuositet, der vidste at illudere Beskueren. Anderledes forklarer Schlichtegroll Tingen (über den Schild des Hercul. nach der Beschr. d. Hesiodus Pag. 76) som tager Beskrivelsen lige efter Ordene, og forstaaer Kunststykket som et alto relievo (haut relief) idet nemlig hele Figuren var bas relief, men en enkelt Deel traadte frem i sin uafhængige Runding, og stod frit op fra Grunden. Over et saadant Anaglyphum gjør Heinrich (171) sig imidlertid meget lykkelig, idet han tillige giver den meget sunde Forklaring, at Perseus berører ikke Skjoldet ὁ: Kladden eller Kanten af Skjoldet, saaledes som Gorgonerne, men svæver. Saaledes seer man jo ofte paa et Malerie nogle Figurer at staae paa Jorden, og beskue en Figur, som svæver over dem, og Perseus

træder ligesaa lidet ud af Skjoldet, som den svævende Figur kan bevæge sig ud af Lærredet. — *Κίβισις* i 224 skal, efter Hesychii Udsagn, være et cypriisk Udtryk af ubenævnt Oprindelse, og betyde *πήρα*.

230. Gorgonerne vare Døttre af Eetus og Phorcys, og boede paa den yderste Kant af Libyen ved det vestlige Ocean. Hvad Tendenzen af deres Væsen egentlig har været, er ikke let at indsee; de synes at være fablede af Digterne, som blotte Monstere i det Gruelige. — Fra 237 bør man begynde et nyt Materie.

245. Saavel i dette Vers følger jeg Heinrich's Emendation *μέμαρπεν*, som ogsaa i det næste, hvor Tanken jo aabenbart forlanger *ἐντοσθεν*, og ikke, som Alle have, *ἐκτοσθεν*. *Κῆρες* ere Gudinder for Døden i Kampen, og forekomme sjelden i Singularis (Iliad. XVIII, 535). Angaaende Parcerne (*Μοίραι*) med hvilke Kererne ofte forbindes, ja skundom endog forblandes (Theogon. 217. Apollon. Rhod. IV, 1665) da er det mærkeligt, at Homer kjender endnu ikke deres Navne, men kalder dem under eet *Κατακλωθῆς* (Od. VII, 197). Det har ellers undret mig, at Tungen, naar jeg undtager Heinrich, har lagt Vægt paa den selvsomme *Μοιαιgtighed*, som Digteren iagttager i Beskrivelsen af Atropos's Person. Billige Heinrich's Udvei, kan jeg aldeles ikke, at jage disse 6 Vers (258—263) som "*male ingeniosi interpolatoris additamentum*" ud af Texten. Men vist er det, at jeg, ligesaa lidet som han, seer mig istand til tydeligt at forklare, hvorfor Digteren sigter med at gjøre Atropos lavere end de to Andre, og dog skjønnere, end Nogen af dem, uagtet jeg ikke vil troe, at man hos vor gamle betænksomme og forstandige Digter bør komme med nogen Hentydning til *temere ficta*. Skulde det være en udførligere Behandling af Iliadens XVIII, 518 og 19?

264. *Ἄχλυσ* er egentlig Mørke, isærdeleshed Døds mørke; dog vil man ikke kunne nægte, at det tillige har Begreb om Sorg, Grammelse, saaledes som *Φῶς* er *χαρά, σωτηρία*. Med Grævius (Pag. 607) har jeg fulgt den sidste, af saa Mange antagne, kun af Heinrich forkastede, Oversættelse. Hvorfor er hun *γυνοπαχῆς*? Fordi de, som lide megen Hunger, gjerne have tykke Been, medens de øvrige Legemsdels ere hentørrede (*auxerat articulos macies, genuumque tumebat* Orbis siger Ovid om Fames. Metam. VIII, 807). Det er mærkeligt, at see den Kolighed, hvormed Digteren udfører denne ækle Beskrivelse over *Ἀχλυσ*, og jeg kan ikke andet end billige Schlichtegroll's Bemærkning: gewis ist diese Stelle ein Zeugniß von dem hohen Alter unjers Gedicht's; denn man sieht, daß das Schreckliche, Ekelhafte und Auffallende in der gegenwärtigen Schilderung nicht gesucht und erkünstelt

ist, sondern das es der Dichter ganz plan und ohne Argwohn hinsetzt. Forøvrigt bør man naturligviis erindre sig, at Digteren kan ikke gjøre for, at vi have i det 19de Seculum ganske andre Begreber om det poetiske Passelige, end i det 10de Aarhundrede før Christi Fødsel. Og dog har man allerede siden Longins Tider overseet denne Bemærkning, da hiin Kritiker vel ellers ikke havde dadlet denne veludførte Personification (Mantigne Longins Uttring i Loups Udg. Pag. 29 med Lessings Laocoon Pag. 245). Alligevel er det mærkeligt, at man hos Homer — naar man undtager Cyclopsenen i Od. IX, 371 — ikke vil finde noget lignende.

267. Man har opholdt sig meget over den Uhumskhed, som flyder ud af hendes Næse; og Heinrich har vel ganske Ret i sin spøgende Bemærkning, at paa vor Tid poetam emunctæ naris ex his sordibus ornatum haud quæsiturum. Man maa derfor deels erindre sig Tiden, paa hvilken vor Autor levede, deels huske paa, at Oldtiden ansaae siccitas baade som noget Smukt, og tillige som noget Sundt. Hvo erindrer sig ikke Heraclits: *αὐτὴ ψυχὴ σοφωτάτη καὶ ἀρίστη*? eller Juvenals (VI, 146) Beskrivelse af et modbydeligt Fruentimmer, som bestandig snød Næsen? Vil man forresten opgive Betydningen af Sorg i ἄλλως og derimod holde sig til Mørke, Døds mørke, da kan ogsaa denne Anskuelse forsvares, og de enkelte Beskrivelser forklares, naar man antager, at Digteren har havt tvende Døende for Nie, nemlig en, som ender Livet af Hunger og Nød, en Anden i Kampen paa Balpladsen. — *Μυδαλέη* er vel ikke blot madens, men, hvad jeg har antyndet i Oversættelsen, en uklar, mudret Strømmen.

270. Man antager ialmindelighed, at det Malerie, som begynder her, varer uafbrudt fort indtil 312. Jeg begriber imidlertid ikke, hvorledes den Mængde Figurer kan være bleven anbragt, naar Scenen skal udelukkende være uden for Portene, om disse endogsaa ere syv i Tallet. Critikerne søge jo vistnok at lette os Tingen, ved at vilke udfylde et og andet, saasom 299, hvilket Grævius forjager, og 296—300 som Guyet tager paa sin Samvittighed. Men Hjælpen er ikke stor, om man ogsaa kunde overtale sig til at udjage Vers, som man igrunden intet bør have imod. Hvorfor da ikke hellere gjøre Affnit, og tænke sig Side-Malerier, især da man dog ingen Veie kommer med at placere og arrangere de forskellige Malerier. Schlichtegroll, som troer, at han især har bragt bemeldte Arrangement paa det Rene, giver det undvigende Svar, at Digteren begynder hvert Malerie med et nyt Hexameter. Men at dette ikke er sandt, og at man altsaa gjerne kan gjøre Affnit

paa flere Steder, seer man jo tydeligt af 237, hvor, endog efter Schlichtegroll's egen Fordeling et nyt Malerie tager sin Begyndelse. Hvorledes jeg har troet, at man kan coupere dette uforholdsmæssigen lange Ufsnit, vil man see af min Oversættelse. Skulde ikke ogsaa denne Mangel paa Forhold, i Sammenligning med de øvrige Malerier, tale for Rigtigheden i at gjøre behørigt Ufsnit? — Παιζόντες er, som Latinernes ludentes, det Samme som saltantes. Horaz' Od. II, 12, 19. og III, 15, 5.

276. Ἀγλαΐα (ἀγάλλομαι) er, ifølge Homerisk Sprogbrug, ethvert Fortrin, som kan gjøre Besidderen stolt. Hesychius tilføier som Explicationer, τρυφαί, καλλοναί, κόσμοι. De fleste forklare det her om Skjønhed (Jl. VI, 510) kun Heinrich om Glæde (lætitia indulgentes). — Ἐπὶ Φορμίγγων, som er Latinernes ad citharam og vort til et Instrument, bruges baade med Genitiv og Dativ (283). — Ἰ 289 læser jeg κορυμβόεντα, som Scholiasten forklarer ved εἰσβώδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εὐογκὰ ο; fuldvægtige (hvad han i næste Vers kalder βριθόμενα) og desformodt dukkende, nikkende Ar. — Ἰ 291 beholde Nogle Vulgaten ἐπιπλον, omtrent som Theocrits ἀναπλήρωσαν ἀλων (VII, 34) de fyldte Voen; Andre optage ἐπιπνον (at sprede) hvilken jeg har fulgt i min Oversættelse.

296—300. At dette Partie lider af store Feil fra Textens Side, derom kan man ikke tvivle. Da disse Vers ere saa grundfordærvede, at ingen Forbedring synes mulig, har man brugt forskjellige og tilfælle meget voldsomme Curer. Kuhnken og Heinse udkaste blot 299; Gnyet derimod alle fem Vers, hvad muligen var det klogeste; J. H. Voss beholder 299; men skyder 300 ud, og forbinder den første Halvdeel af 294 med den sidste Halvdeel af 296, som virkelig tilsammenlagte danne et rigtigt Hexameter. Denne sidste Fremgangsmaade foreslaaer ogsaa Heinrich; dog har jeg ikke fulgt den, da den forekom mig lidt for usurpatorisk, men ladet mig noie med at udjage 299 og 300, som combinerede, indeholde et fuldstændigt Galimathias.

325. Allerede fra Iliad. VIII, 362 erindre vi det, som gjentages saavel af Digtere, som af plastiske Kunstnere, at Athene var i alle Hercules' Arbejder anbragt som hans tro Medhjælperinde, der paa mange Maader lettede og lindrede hans Noie. — Angaaende Λυγκῆος (som sikkerligen er en bedre Læsemaade, end Λυγγῆος) da angiver Scholiasten Stammetavlen saaledes: Lynceus var Konge i Argos; derpaa kom hans Son Abas; efter ham dennes Son Acrisius; og igjennem dennes Datter Danae og hendes Son Perseus nedledte Aëneas sin Herkomst, som var

Electryons og Amphitryo's Fader, hvilken Sidstes Sønner igjen vare Hercules og Iolai Fader Iphiclus.

339. At Minerva skulde virkelig holde en Victoriola i Haanden, turde være altfor plunt at antage, og vilde heller ikke passe med lignende homeriske Udtryk, saasom i Iliad. V, 593, hvor Eris ligeledes siges ἔχειν Κυδοιμόν. Hun er overhovedet dyrket saavel af Grækerne som Geirsgudinde, under Benævnelser af Νίκη eller Νικηφόρος, som ogsaa af Romerne under Navn af Victrix.

354. Den her omtalte Ceyx er vel Lucifers eller Hesperis Søn, gift med Halcyone, til hvem Hercules baade her og hos Apollodor (II, 7, 7) siges at være taget ind. — Phylus var en, af Meleus i Peloponnesus anlagt Bye, som blev indtaget af Hercules, efterat Meleus var bleven dræbt. Hvor bekendt denne Kamp maa have været, seer man af den hyppige Omtale hos Digterne. Man sammenligne Iliad. II, 392 og XI, 689 med Apollodor (II, 7, 3). — Verset 364 bør saavel af logiske, som metriske, Grunde ansees for uægte.

380. Den her omtalte Myrmidoniske Bye er Phthia (Odysf. IV, 9); da imidlertid Vellejus Patere. (I, 3) yttreer, at hele det Strog, som senere blev kaldt Thessalien, forhen kaldtes Myrmidonum civitas, turde πόλις hellere staae istedetfor χώρα. De øvrige Byer ligge tildeels i Boeotien, tildeels i Thessalien.

393. Tanken af disse Linier er, at det nu var Sommertid, hvilket deels kunde mærkes af Græshoppernes (eller rettere sagt Cicadernes) Gang, deels af Hirsærene. Om Cicaderne finder man et classisk Sted i Iliad. III, 151 og i Hesiodi Værker og Dage 582—88. — Φῆλυς istedetfor Φήλεια. — Γλῶξ og γλώχες betyder spicæ, Ar eller Skud, som Hirsene sætter i Sommerens Begyndelse, naar Druerne begynde at faae Couleur.

427. Ἐνδουκέως ο: ἐπιμελῶς, accurate. — I 429 støder det, at man ikke finder θυμῷ eller χόλῳ ved πῖμπλαται. Heinrich vil derfor anbringe ἐν μένεος, i hvilken Emendation jeg dog finder det nogne ἐν at være stødende. — Som Oversætter maa jeg bede undskyldt, at jeg har givet κελαιόν ved trodsigt, som dog egentlig sigter til de sorte Haar, hvormed Heltens Bryst var bevoxet. Heller ikke vil jeg benægte, at ligesom γλαυκῶπις Ἀθήνη har skaffet mig meget Bryderie, saaledes har det været mig bestemt umuligt, at gjengive γλαυκίων δ' ὄσσοις δεινόν. Jeg tillader mig at proponere blot dette lille Sted til hine Folk, der vide at tale om iilsom Behandling, Skjodesløshed o. s. v., og som ikke kunne begribe, at mangt et Sted, uagtet gjentagne, anstrængte

Forsøg dog ikke vil afgive et Resultat, som Oversætteren selv er fornøjet med. Saaledes har jeg gjort uafadeligt gjentagne Forsøg med det sidstnævnte Halvvers; men disse have bragt mig paa den Overbeviisning, at det turde være fast umuligt at gjengive det sidste Hemi-stich, især fordi man dog ikke ret vel har Tilladelse til at bruge *Βλκ* synonymt med *Θιε*. — Partiet 460—65 ansees med Rette for at være meget interpoleret, isærdeleshed synes 460 og 64 ret synligen at være indfudte. — Anaurus er en Flod i Thessalien, hvilken dog af andre forlægges til Phrygien, og endelig af Nogle aldeles benægtes at existere som Flod, blandt hvilke Scholiasten til Apoll. Rhod. (I, 9) som siger: *ἀναυγοί, οἱ ἐξ ὑπεῶν συνιστάμενοι ποταμοί*. Jfr. Anacreons VII, 4. Dog sammenligne man J. Voss's Bemærkninger om Anaurusflodens Datter Erica i hans Udgave af Catull Pag. 232. — Til Slutning maa jeg bemærke, at, ligesom Digtet manglede den behørigte Begyndelse, saaledes synes det ogsaa at være truffet sig, at vi ikke ere i Besiddelse af det Partie, der har udgjort Digtets egentlige Slutning.

Hvad Poemets Gjenstand angaaer, da bør jeg tilføie, at man har opfattet det Spørgsmaal, om det har været et virkelig forhaanden værende Skjold, som vor Digter har beskrevet, eller Skjoldet har været fingeret, og Beskrivelsen altsaa af de enkelte Malerier et Foster af hans egen Phantasie? For at besvare dette Spørgsmaal har man holdt sig meget til den Omstændighed, at begge de Skjoldbeskrivelser, vi fra den græske Oldtid ere i Besiddelse af, den homeriske og den hesiodiske, ere hinanden saa fuldkommen lige, at man tvinges til at antage, at begge Digtere have haft een fælleds Kunstoriginal for *Θιε*. Digterne, meente man, maatte have skildret enten et bestemt, paa den Tid beromt, Skjold, eller ogsaa maatte de Forestillinger, som Begge omtale, have været saa almindelige paa Datidens Skjolde, at Digterne, naar de holdt sig til Virkeligheden, maa tte komme til at ligne hinanden i Beskrivelsen.

Dette synes imidlertid ikke at være saa, og den minutieuse Liighed turde snarere tyde hen paa, at Hesiodus har copieret Homer, især da de almindelige Undersøgelser om Hesiodi Levealders Forhold til Homers slet ikke gjøre noget Udslag i dette Tilfælde. Hvad der nemlig gjelder om Homer som Epiker, gjelder om Hesiodus som mythisk-didactisk Digter. Begge ere kun Repræsentanter for det, som i deres Genre blev præsteret; men deraf følger ikke, at de vare virkelig Forfattere til Alt, hvad der gik under deres Navn, uagtet det derfor gjerne kan have været enten produceret i deres egen, eller idetmindste tæt op til deres, Tidsalder.

Man vil derfor kunne opstille som Resultat af de hidtil anstillede Uundersøgelser, at vor Digter virkelig har copieret mange Forestillinger og Scener efter Datidens virkelige Skjolde, dog saaledes at han tillige som Digter har udpyntet og forfjønnet dem. Hvad Homer angaaer, da synes vor Autor at have efterlignet ham ikke saa ganske lidet, og endelig lagt en betydelig Deel til af sit eget. Paa denne Maade er det Hele blevet til et Slags Ideal af Kunstværk, hvortil der paa den Tid i Virkeligheden neppe har eksisteret et ganske tilsvarende Forbillede.

Hvad Beskrivelsen selv angaaer, da er den usfridigen meget vidtløstlig, i Forhold til det samtlige Digt; men en snurrig Idee bliver det dog altid, uden videre Hensyn at dadle den paa denne Gruud. Var Iliaden gaaen til Grunde under Tidernes Løb, og vi besadde blot den 18de Sang eller omtrent den egentlige Skjoldbeskrivelse, vilde man paa vor Tid handle meget urigtigt, om man, uden Begreb om det hele Væges Omfang, vilde dadle det Enkelte, som udgjorde et Led af hiint. Hvo raillerer over et Fortids Slagsværd, fordi Ingen paa vor Tid kan bruge det, da vi jo tillige bør betænke det mægtige, voluminøse Væge, som i sin Tid har baaret det? Saalænge vi altsaa ikke kjende noiere til "de store Eoer" eller *Κατάλογος γυναικῶν*, af hvis fjerde Sang vi jo vide denne Skjoldbeskrivelse er tagen, vil det være meget utidigt, at anke over dens Omfang.

Endelig har man undret sig over, at Hercules i dette Digt aldeles ikke har det Costume, som man ellers tænker sig eiendommeligt for ham, nemlig Løvehuden og Kollen (Heynes antiqu. Auff. I, 18. Koepens griech. Blumenl. I, 122.) hvorhos man har udhævet det som en mærkelig Omstændighed, at den senere og mere raffinerede Tid lader ham være nogen, blot dækket med Løvehuden, medens Digteren fra den ældre og raare Tid giver ham Sværd, Harnisk, Spyd, tospændig Vogn, kort Alt i en pragtfuld Ridderstil. Men Tingen er den, at, ligesom han af enkelt Autor har faaet sig meget tildeelt, som ikke egentlig tilkom ham, saaledes maa man erindre sig, at der have været til forskjellige Tider og Stæder forskjellige Helte under dette betydningsfulde Navn. Overhovedet er Hercules, som Helt, hvad Daphnis er som Hyrde, en almeengjeldende Typus for Alt, hvad der er fuldendt i det Ridderlige, men som alligevel maatte i det ydre Costume stedse gjenfodes paany, altsom han fremstilledes af en yngre eller ældre Digter, i dette eller hiint Land, saasom hans Costume altid blev et Føster af Tidsalderen. Deraf kom det sig, at de Folk, der i Gigantomachien kunde

tænke sig en Zeus, som var bevæbnet med et Øjedeskind, maatte tænke sig Hercules i en homogen og plump Rustning, hvorimod en Hercules, der fremstilledes omtrent ved Trojanerkrigens Tider, maatte vise sig i en Krigsdragt, som vi finde den her.

At gjentage hvad der i dette Værks I. 32—41 er talt om Hesiødi Levealder og Udgaver, vilde være overflødig; jeg tilføier altsaa blot, at den Text, som er lagt til Grund for nærværende Oversættelse, er C. F. Heinrich's, dog saaledes, at de Steder, paa hvilke jeg afviger fra ham, ere angivne i de tilføiede Anmærkninger.

Trykfeil.

Pag. 24	W. 221	Eggen	læs	Engen
— 37	— 46	forenet	—	forent
— 56	— 370	Gudviv	—	Gudviv.
— 58	— 453	den	—	det
— 84	lin. 18	af	—	(af
— 85	— 18	pervexit	—	perrexit
— —	— 4	fran. <i>αἴπαι</i>	—	<i>αἴπυ</i>
— 92	— 6	ansæet	—	ansaae
— 101	— 10	og	—	da han
— 108	— 12	Digterne	—	Digteren
